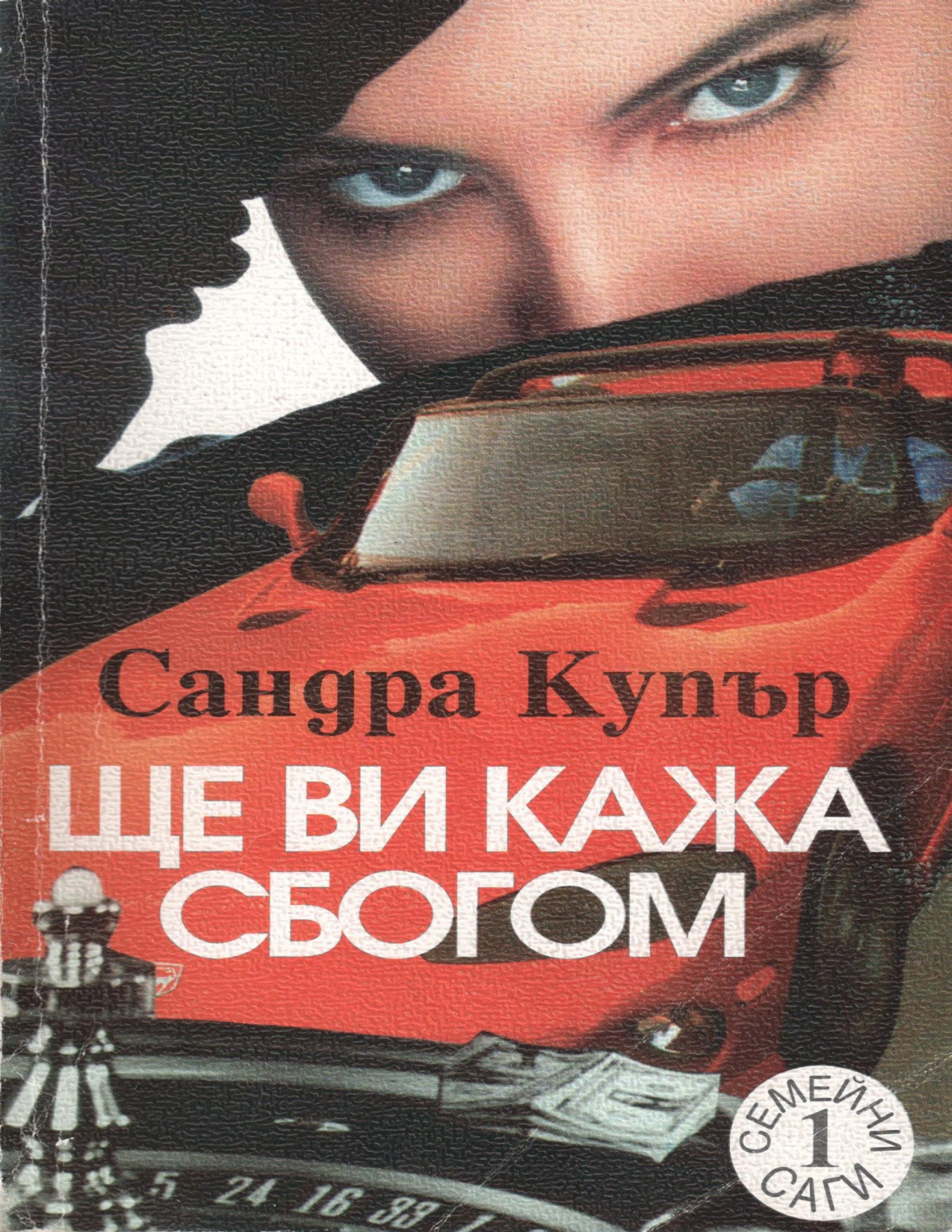
Сандра Купър
ЩЕ ВИ КАЖА СБОГОМ
СЕМЕЙНИ САГИ
1

САНДРА КУПЪР
ЩЕ ВИ КАЖА СБОГОМ

Превод: Ани Петрова

chitanka.info

„Ще ви кажа сбогом“ разкрива драмата на жена, омъжена за преуспяващ бизнесмен, който подчинява живота й на своите цели. В капана на семейството героинята напразно търси любовта и хармонията, не ги намира и се втурва към единствения възможен изход. А каква е цената, която ще заплати?

ГЛАВА ПЪРВА
МОНИКА

Сейнт Луис. Летището…

И в претъпканото от пътници фоайе… Моника.

Трудно я откривам сред тълпата. Тя е дребна, крехка, тъничка като пламък на свещ. Елегантна. Почти непроменена от времето, когато стъпи за първи път на Големия континент. Преди повече от двайсет години. Омъжена за Франк, в който се е влюбила в Париж и в който продължава да е влюбена и тук, въпреки дългия им брак, въпреки прекалената му заетост, въпреки грижите около четирите деца, които му роди, въпреки… Защо ли се учудвам? Историята на Моника е и моя история.

А и не само моя.

Моника ме прегръща силно, толкова силно, че веднага долавям отчаянието й. Моето отчаяние. Макар че… тя би могла да се върне в „Париж“, а аз едва ли има дори къде да избягам. Освен в…

— Моника, случило ли се е нещо? — бавно се освобождавам от прегръдката й, за да я погледна отблизо в очите.

Тя ги свежда бързо и се засмива.

— Случи се! Днес навършвам четирийсет.

Въздъхвам с облекчение. Това ли било? После ми идва да я напляскам. После се засмивам и аз. Смехът ми е все още нервен от изпитаната тревога.

— Не можа ли да го напишеш в телеграмата? Вместо… идвай веднага!

— Благодаря ти, че дойде. Не бях сигурна, че ще дойдеш.

Отново ми идва да я напляскам. Тя е по-младата от двете.

— Щях да дойда и ако беше написала за какво. А не да ме измъчват разни мисли. От най-мрачните до най-невероятните.

— Не ти прилича да се сърдиш, толкова си търпелива с всички. Ще присъстваш на единственото уникално тържество в моя чест. Заслужава си.

Разсейва се, избягва погледа ми напрегната е. Французойка, навярно този праг на възрастта я тревожи. Мен ме тревожи преминаването на един друг праг.

— Същата си си. Същата, каквато пристигна преди повече от двайсет години. Приличаш все още на момиче. А колко беше влюбена във Франк и той с каква гордост те представи само и на Фред и на мен…

— Къде е багажът ти? — пита тя и гледа по продължение на лентата, която току-що е тръгнала. Огромни куфари се накланят към нас. По-малки куфари задържат погледа й. Чантата ми е почти незабележима сред тях. Взела съм само най-необходимото: домашна роба, халат, една елегантна рокля, две по-така за всеки ден, бельо, елегантни обувки, всекидневни обувки, тоалетни принадлежности и т.н. Бях приготвила всичко още преди да дойде телеграмата й, както бях написала и писмото до Фред и „принцесите“. Писмо само от един ред… А не сложих ли точно върху него телеграмата й? Върху бюрото на Фред, в кабинета му? О. Господи!

Идването ми тук няма да промени моите собствени планове.

Ще отлетя още утре. Веднага след тържеството. Колкото и да се опитва да ме задържи Моника. А сега искам да бъда с нея за последно с нея и да й задам един-единствен въпрос, който ме измъчва. Изпитвам неудобство и почти заеквам на името й.

— Моника…

— Да? — прозвучава рязко и издава напрежението й. Навярно и тя очаква да й задам най-болезнения за самата нея въпрос. Но вече не мога да спра.

— Децата ти… ще бъдат, нали?

Децата й вече израснали, заминаха преди четири месеца за Париж. В града, в които е родена Моника и в които едва ли се е връщала повече от два пъти, откакто се омъжи за Франк. Градът, мечта за тях. Градът, в които Моника не искаше да ги пусне, за да не ги загуби завинаги. А беше ли ги загубила?

Тя въздъхва. И се усмихва, макар че в усмивката й долавям горчивина.

— Спомняш ли си, колко ме беше страх да ги пусна? Познавам капана на този град, не мога да им се сърдя! А и толкова е скъп пътя за някакъв си рожден ден…

— Единственото уникално тържество в твоя чест — припомням собствените и думи.

— Не ги съди, Силви — преглъща тя. — Ти не познаваш магията на Париж. Може да те държи в капана си цял живот. Изпратиха ми телеграма.

— Само телеграма? Не ги оправдавай — не се предавам и аз. — Ти си излязла от капана на този град точно заради обичта си към един човек…

— За да вляза — засмива се с горчивина Моника, — в друг поздрав капан…

Нещо се е случило, но какво?

Лентата се е завъртяла с моята чанта пред нас, Моника я познава, привежда се към нея, за да я вземе. Или за да се скрие от погледа ми. Грабва я, мята я на рамото си и изведнъж виждам гърба й пред мен. Напразно се опитвам да й я измъкна. Предавам се и се засмивам.

— Колата ти е съвсем наблизо, нали? Иначе ще те смачка.

— Не съвсем…

Не съм виждала Моника от една година, а все едно че сме се разделили вчера. И тя се е променила за една нощ. Казвали сме си всичко, сега усещам някаква бариера. От нейна страна, не от моя.

— Утре ще продължа за Лас Вегас — признавам й. — Трябваше тази вечер да съм там.

— Точно тази вечер? — поглежда ме през рамо и само за миг.

— Ще потвърдя резервацията си за хотела. Забавянето ми не е от значение.

— Благодаря ти — казва неочаквано и аз се сепвам.

— Моника, случило ли се е нещо?

— Вече ме пита — засмива се тя, — и аз ти отговорих. Но те моля, никакви въпроси повече! Ясно?

Кимвам в съгласие.

— Защото сега ще ти предам нещо, което ще отвориш, след като заминеш — спира, изважда от чантата си дълъг бял плик, изглежда доста натъпкан. Подава ми го. — Това е за теб, от мен. И ще ти помогне…

— Не си се отказала от навика си да пишеш дълги писма — засмивам се, за да разредя сгъстеното напрежение между двете ни. Тя

не е повдигнала нито за миг бариерата. — Аз отдавна не мога. И предпочитам телефоните…

— Молбата ми е да го отвориш едва там.

Повдигам недоумяващо рамене.

— Добре, щом го изискваш — съгласявам се и въздъхвам. Боя се от пликове, набъбнали от листи. Ако е изповед, тя ще е горчива. Ако е нещо друго, защо да го отворя едва там?

— И ти припомням, никакви въпроси оттук нататък. Ти обеща.

Кимвам отново в съгласие.

— И не само към мен. Към никого. За нищо.

Кимвам отново. Не ми е трудно да обещая точно това. Навярно сред гостите й няма да има нито един мой познат. Децата й отсъстват. А с Франк така и не успях да се сближа. Нито за миг не забравям, че е хирург. И то от най-търсените, от най-скъпоплатените. Не издържам, когато го видя на масата с прекрасните си дълги пръсти да реже стека в чинията си. Все си представям, че… А е страшно добър хирург. И човек. Неслучайно Моника и сега е хлътнала по него до ушите. Молбата й се отнася до Франк. Никакви въпроси повече, Силви. Нито към Моника. Нито към Франк. Нито към когото и да било, макар че те ще са без значение. Нещо се е случило, но какво?

Моника има нова кола, навярно подарък от Франк. Няма да питам. Ягуар. Яркочервен. Истинско бижу. Настаняваме се удобно в нея и потегляме. Минаваме край огромната дъга, символ за този град, покрай заводите на Буш, пресичаме го по дължина и се отправяме към дома на Моника и Франк, отново подарък на Моника от Франк, която поиска дома им да прилича на „Къщата с водопада“ на архитекта Райт. Поиска още да е достатъчно отдалечен от града, да има тенис корт, огромен басейн, гора, игрище за голф и… не мога да си припомня всичко. Франк изпълни всяка нейна прищявка, беше лудо влюбен в нея, а и печелеше твърде много. Първото беше по-важното, едва ли печели и сега повече от Фред, но аз не проявявам изисквания към него. Или не ги проявявам, защото той никога не ги изпълнява.

Пристигаме и аз отново ахвам. Минаваме покрай хангара, в който би трябвало да е двуместният самолет на Франк, покрай празното игрище за голф и влизаме във владението през широко отворена врата от ковано желязо, безкрайна плетеница от причудливи форми, които ми напомнят за врати на дворец. Иначе… всичко друго е

съвременно. Всичко до последния детайл. Моника прибира колата в гаража, улавя ме за ръка и с пресилена веселост ме повежда по стълбите към къщата. От верандата хвърлям поглед към басейна и виждам, че празненството усилено се подготвя. Сервитьори, приличащи на пингвини, сновят напред и назад между поставените маси, чадърите са изопнати, осветлението е запалено, а е още твърде рано.

Отваря ни чернокожа прислужница.

— И тортата пристигна, госпожо!

— Ела! — повежда ме Моника.

— В приемната… — насочва ни негърката.

Тя отваря друга врата и застава неподвижна до нея.

— Свободна си! — отпраща я Моника и все така уловила ръката ми в горещите си пръсти ме превежда през дълги коридори, през широки помещения, отрупани с цветя, за да отвори още една врата и аз да възкликна от изненада.

Тортата е огромна. Тя е изумителна не само с големината си, а и с изящната украса отгоре й. Прилича на блестящо бижу погледнато през увеличително стъкло и запълнило всичко с блясъка си.

— Точно като за твой рожден ден! — прегръщам я.

Тя се измъква изпод ръцете ми и пристъпва напред.

— Като за последен рожден ден е чудесна, нали? — засмива се.

От думите й в сърцето ми нахлува смъртен студ. За втори път… последен, не е случайно, не е. Нима сме толкова еднакви, че едновременно и двете да стигнем до едно и също решение? Не може да бъде!

Чувам смеха й. Звучи безгрижно и радостно, като бълбукане на извор от гърлото й. Да му повярвам ли? Лесно е, звучи почти искрено. Както и гласът й:

— След четиридесетия рожден ден няма да празнувам повече нито един. Суета, Силви, суета. Едва ли ще ме разбереш. Ти продължи да празнуваш и след четиридесетия, но аз не бих могла. Може би ще спреш на петдесетия, а?

— Разбрали сме се, никакви въпроси, нали?

Не съм лъгала Моника досега. И сега не искам да я лъжа. Тя също не ме е лъгала досега. И сега не иска да ме лъже, затова постави условието да не питам. Затова го поставих и аз. А я имам за повече от

сестра. Приех я още от първия ден, в които ми я представи Франк. Бяхме мислили с Фред, че приятелят му никога няма да се ожени. Повече от година беше на специализация в Париж и в нито едно негово писмо не се споменаваше за конкретна жена или момиче, парижанките не го привличали, финеса им, красотата им, всичко било мит за тях. И изведнъж… млъкна. А след три месеца се завърна с Моника. Беше толкова красива и толкова невинна, и толкова млада, и толкова приличаше на дете в джинсите и ризката си, а и на снимките в „Нотр Дам“ с бялата булчинска роклята отметнатия назад воал, че ние в първия момент не повярвахме, че са женени. И то от три месеца, уточни гордо Франк. А после ни довери, че Моника чака дете. Прекарахме незабравима седмица в дома ни в „Ню Джърси“. Едната ни дъщеря вече бърбореше и се улови веднага за полата й, втората пъплеше край Моника, вдигнала към нея беззъбата си усмивка, а третата бе в утробата ми, ритаща и непокорна, и още неродена, влюбена в Моника. Навярно моята обич бе преляла в нея, защото по-късно, когато Дела се роди, и по-късно, когато проходи, и още по-късно, когато проговори, при всяко гостуване на Моника тя не се отлепваше от нея, също като по-големите си сестри. Моника ли ги кръсти „принцесите“ или един друг приятел на Фред, онзи мафиот Джон с най-подкупващата усмивка, която аз съм виждала? И усмивката му ли ги покори и трите? А Моника, с какво ги спечели завинаги, с какво ме спечели и мен завинаги? Те бяха деца и се печелеха лесно, аз бях затворена и подозрителна, и все се държах на разстояние. От Франк, от Джон, от Майк, от жените на Джон и Майк. И от още толкова други!

Моника направи живота ми празник. Беше като слънце, което влива сокове в самата сърцевина. Ако бяха останали да живеят в Ню Джърси или в Ню Йорк, или някъде наблизо, целият ми живот дотук би бил различен. И едва ли щях да стигна до своето решение. А навярно и за нея би било различно.

— Ела! — улавя ме отново Моника за ръката и ме повежда из огромната къща.

Най-сетне стигаме и до стаята, която е точно над водопада. Една от нейните стаи. Нарича я свой кабинет, макар че… и на нея, както и на мен кабинети не са ни нужни, но и аз имам една подобна стая в дома си, която наричам свой кабинет и в която не допускам никого.

Дори дъщерите си. Кабинетът на Моника също е препълнен с цветя. Преобладават орхидеите, предпочитаните от нея орхидеи, следователно…

— Все от обожатели, нали? Които добре те познават? — смея се.

— Разбрали сме се, никакви въпроси! — заканва ми се с пръст Моника.

В гласа й за втори път долавям някаква метална нотка, която само преди година я нямаше. Нещо се е случило с нея, нещо, което я е прекършило, но какво? Дали Франк не е… и тя да е научила? Край него има винаги толкова жени и то много млади, сестри, лекарки, пациентки, които по правило като че ли се влюбват в лекуващия ги лекар. Само това не, Моника не би могла да го надскочи. Зачитам се в имената на визитките, все непознати, нищо не означаващи за мен, но за да изпратят на Моника любимите й орхидеи, то… Иска ми се да я запитам нещо съвсем безобидно, а всъщност се изненадвам от въпроса си:

— От колко започва тържеството?

— Ще имаш достатъчно време да се изкъпеш и преоблечеш. Сали ще ти помогне за багажа и гладенето.

Моника се засмива и натиска някакъв звънец, скрит неизвестно къде и само след секунда Сали застава в процепа на вратата, без да влиза.

— Да, госпожо? — чака нареждания и ги получава.

— Отведи приятелката ми до стаята й и бъди на нейно разположение… — поглежда към мен. — До скоро, скъпа. Трябва да се направя на красива, на много красива.

Вече съм тръгнала зад гърба на Сали, когато Моника се провиква след нас:

— Сали, позвъни ли господин Морис, докато бях на летището?

— Не, госпожо! — бавно се връща назад Сали. — Обадиха се господата Харис, Дънкан, Джулиано, Каси, Перен…

Моника махва с ръка и я прекъсва.

— Добре, добре — и като че ли отпъжда и самата Сали с досада.

Негърката обидено тръгва пред мен.

От моята стая съща се вижда водопада, но под друг ъгъл. Гледката е изумителна. Напомня ми за едно наше пътуване е Фред до Ниагара и споменът ме разнежва. Стягам се отново, гледката няма нищо общо с Ниагара, нито по красота, нито по мащабност, тя прилича на илюстрация, залепена за стъклото, не се долавя никакъв шум, за което не зная дали да съжалявам или не. Гледам блъскащата в ниското вода и чувствам горещината и солта на сълзите върху устните си. Сали е в банята. Навярно е отворила крановете, защото изведнъж в стаята нахлува точно липсващият шум на падаща, силна вода. Отдръпвам се от прозореца, дръпвам ципа на чантата си, измъквам най-красивата си рокля, определена още от „Ню Джърси“ за най-голямото тържество в живота ми. Мога да си позволя да я облека и за последния празнуван рожден ден на Моника. Предстои ми да срещна заети мъже като Фред, мафиоти като Джон, безделници и процъфтяващи магнати от киноиндустрията, както и просперираща младежи, агресивни жени и наркомани, с каквито съм се сблъсквала на всяко семейно празненство. Колкото и да ги избягва човек при пускането на поканите, те като че ли минават през някакви свои пролуки, които никой не е забелязал. Навярно и тук… Не навярно, сигурно. А навярно ще има и правителствени мъже, защото и те са хора, и всички те боледуват, и всеки от тях е бил пациент на Франк или ще му бъде пациент и поканил ли ги е Франк, ще дойдат, въпреки ангажиментите си, защото са хора, които отново ще боледуват и отново ще бъдат пациенти на Франк, на когото единствено вярват. И то не защото е най-скъпо платеният, а веднъж не е сгрешил в нищо и е спечелил напълно доверието им. Моника ми е разказвала, че като студент е бил толкова беден, че е гледал малки деца, за да… Зная какво е. Аз също съм била бедна. И все пак… не бих отишла точно при Франк, ако ми се наложи. Не зная защо.

Блаженството във ваната, най-хубавото блаженство! Най-достъпното и най-неомръзващото. Новото за мен е, че Сали е поставила до ваната отворена бутилка шампанско, кристална чаша с шумящото питие, пакет от любимите ми цигари, златна запалка и още… заредила е с мъхави кърпи в любимото ми бяло, с бял хавлиен халат, с бели мъхести чехли, необувани още. Лежа, потънала в пяната и

си мисля за Моника. Трябва да разбера, преди да тръгна оттук, какво й се е случило, мога ли да й помогна с нещо. Но от кого? Моника не би позволила… Виждам я. Виждам най-напред отражението й в огледалото, нежно и призрачно, каквато е и самата тя. Толкова крехка, толкова неуловима. Присяда на ръба на ваната. В пръстите си върти столчето на кристална чаша за шампанско. Облечена е в бял мъхест халат и аз неволно поглеждам към закачалката. Другият виси там. Златната коса на Моника е увита в бяла мъхеста кърпа, а лицето й изглежда тъжно и отнесено.

— Трябваше да намерим някакъв друг корен в този живот — привежда се над бутилката, измъква я от кофичката, пълни чашата си и я протяга над пяната. — Освен любовта към децата. Освен любовта към мъжа — млъква и се усмихва. — Искам да се чукна най-напред с теб за собствения си празник. Франк все още го няма и навярно ще закъснее още. Отлетял е за Вашингтон, обещавайки да се върне за тържеството, но… има тежък случай. Тежка операция и то на… Ще започнем без него — вдига поглед към часовника над ваната.

— Моника… — никога не съм я питала, — имала ли си…

— Никакви въпроси, Силви, разбрахме се, нали? — отпива от чашата си, изправя се, завърта се и излиза от банята.

Е, добре. Измъквам се и аз от ваната. С халата и кърпата около косите изглеждам като едно грубо гротескно отражение на Моника. Моят проблем е, че съм висока, едра, пълнееща, почти като всички останали американки и сред тях съм си на мястото, докато до изящната Моника… Бих искала да приличам на нея. И съм опитвала, с диети, с гимнастики, с безсъние, с какво ли още не. Нищо не помага. Оставам си все същата едра, пълнееща американка, съблазнителна и апетитна въпреки всичко. Дори въпреки годините, а наближавам четиридесет и осем фатална възраст за съпруга на Фред. Може би беше фатална още на трийсет и шест, когато отиде за един месец в Япония, върна се чак след година и толкова променен, че… Въздъхвам. От неговото ходене в Япония ли започна промяната? Не, определено не, но стана осезаема. Не бива да мисля сега за това, по-добре е да се приготвям за тържеството. Не разполагам с много време. Сали чака в стаята на мое разположение. Присъствието й ме притеснява. Тя е изгладила роклята ми и я е метнала на най-близкия фотьойл. Искам да я отпратя. И го правя.

— Благодаря ти, Сали — поглеждам роклята, — няма да имам нужда повече от теб.

— Но косата ви… — тя преглъща. — Госпожата нареди…

— Ще се справя, скъпа — усмихвам й се.

Тя излиза. Най-сетне съм сама.

Огледалото и моето собствено отражение в него ме връщат към Фред. Съвсем в началото.

Проклетото огледало е безмилостно до спомените, то не скрива неумолимия ход на годините.

Бях секретарка на Фред.

По времето, когато вече бе покорил „Уолстрийт“.

Висок, строен, винаги елегантен, самоуверен до безкрайност, недостъпен и мечта за всяка жена. Имах чувството, че не забелязва никого край себе си, единствено себе си. Но той ме бе забелязал. Независимо, че бе женен от три години за дъщерята на най-богатия мъж в „Ню Йорк“. И малко след трагедията е нея…

Беше ден вторник, 22 октомври преди трийсет години и три дни, когато ми каза:

— От утре няма да идваш на работа, Силви.

Скочих от стола си толкова внезапно, че той се прекатури зад гърба ми. Застанах права, онемяла от страх.

Фред ме огледа внимателно, преди не бе спирал поглед върху мен дори за миг или само така ми се е струвало. Бях на осемнайсет, бях привличащо окото парче, бях недокосната от никого, бях… Много важно какво съм била.

— Ти си здраво момиче, Силви.

Не беше въпрос, беше констатация. Само кимнах и преглътнах мъчително.

— Ти си и твърде скромно момиче, Силви.

Пак само кимнах с глава. За първи път ме наричаше по име. Мислех, че дори не го знае. Не бе ме докосвал, беше се обръщал към мен винаги с официалното „госпожице Сингъл“, бе ми диктувал безкрайно много, прав, пред бюрото ми, с поглед зареян над мен към блестящия град, по вечерно време, рано сутрин, по обедно време и винаги бях готова да свърша всичко, което поиска. Тайно влюбена в

него и убедена в недостъпността му, аз бях приемала съобщенията на капризната му жена, бях свидетел на бързината, с която ги изпълняваше, независимо от заетостта си и уговорените срещи, и точно аз получих първа новината за смъртта й, за да му я съобщя чак на другия край на земното кълбо и той да се върне за погребението й. И после пак аз бях свидетел на болката, която изразяваше лицето му, докато приемаше цвета на бизнеса в кабинета си. Аз отпращах натрапниците, аз се грижех да остава сам, когато поиска.

И изведнъж той ме бе забелязал, за да ме уволни.

— Уредил съм за теб апартамент на…

— Не мога да си го позволя, господин Макрой.

Той се засмя.

— Фред, момичето ми, Фред. Апартаментът ще го плащам аз. От утре ще забравиш какво значи работа.

Изглежда, че съм пламнала цялата, защото смехът му се засили и той ме докосна леко по рамото.

— Знам всичко за теб — спря неочаквано смехът му. — Здрав корен, скромни почтени родители, скромна и почтена дъщеря, точно каквато ми е нужна. За да имам сигурен тил.

— Какво ми предлагате, господин Макрой?

Бях объркана, неподготвена, смаяна.

— Всичко! — обгърна ме ръката му и ме притисна към него. — Всичко! — внезапно ме целуна и внезапно ме пусна. — Всичко. Госпожа Макрой вече я няма. Да живее новата госпожа Макрой! — прозвуча патетично и патетично докосна с пръсти гърдите ми.

Беше толкова невероятно, че не можех да го понеса, но не се ли случваха най-невероятни неща в този най-невероятен град в света? Тук всеки можеше да бъде бедняк и да стане богат, тук всеки богат можеше да осъмне бедняк. И то… Не беше ли станал и самият Фред един от най-богатите, защото бе искал точно това и се бе стремил към него, без да подбира средствата, а сега навярно искаше нещо друго и аз бях белязаната? За метреса? За любовница? Или както той заяви за новата госпожа Макрой. Стига наистина да го искаше. Все още не вярвах.

— Другото е моя грижа, от теб искам само да се пренесеш още тази вечер. Ще ти пратя хора да ти помогнат. В осем ще бъда при тебе.

Не помръднах. Не ме попита искам или не искам. И това беше нормално за него. Навярно не е попитал и предишната госпожа

Макрой иска или не иска да бъде негова жена, въпросът се е уредил между него и баща й. Как ли би постъпи сега нейният баща, ако Фред му е казал плановете си? Все още Фред трябва да се съобразява с него. Защото бизнесът е война, бях го научила.

— Искам от теб да ми бъдеш предана и да ми родиш деца. Нищо друго. Ще се справиш чудесно. А сега върви!

Не можех да помръдна. Той ме побутна леко към вратата.

— Върви! Върви! До довечера в осем… — и излезе от кабинета си веднага, не изчака моето тръгване.

Приседнах отмаляла на стола, който с невероятни усилия изправих от пода.

Проклетото огледало!

Показва ми бръчките по шията, ще ги скрия с огърлицата от диаманти, която ми подари Фред. На трийсетия ми рожден ден. Преживях го като трагедия, вече знаех, че не съм млада и се страхувах Фред да не ме напусне. Въпреки трите деца, които му родих. Цялата предишна нощ бях плакала в обятията му, докато той се отегчи напълно.

— Какво искаш повече от живота си? — почти ми се скара. — Богата си, ожени се за мъж, за който дори не си смяла да мечтаеш, имаш три прекрасни деца? И защо плачеш?

— Понякога си мисля — казах през сълзи, — че щях да се чувствам по-добре, ако ме бе попитал дали съм съгласна.

Той не повярва на ушите си.

— Нима си била несъгласна? Да се омъжиш за мен?

— О, не! Не!

— Видя ли? — обърна ми гърба си и преди да заспи, каза: — Утре имам тежък ден. А и ти имаш празник.

— Имаме… — допълних тихо, но той вече похъркваше.

Огледалото ме връща и към „принцесите“… И отново към трийсетия ми рожден ден.

— Защо се гласиш толкова? Ти вече си стара — огледа ме принцеса Джули, тя бе навлязла в дванайсетата си година и въртеше в

пръстите си подаръка ми от диаманти. — Ще поискам на татко същата. За моя рожден ден. А ако не ми подари същите, ще ги взема твоите.

— И аз искам същите! — обади се десетгодишната Ан.

— Малки сте — преглътнах, — като пораснете, ще имате и по-хубави…

— Аз пък искам кола като неговата — обади се Дела, а още нямаше осем. — Защо не ми дадеш твоята, мамо. Както пълнееш, скоро няма да се побираш в нея. Виж го татко! Като момче е! И на сто ще изглежда като момче.

— Дела! — успях да се обърна към нея, препълнена от ярост и болка. — Ти… сериозно ли?

Усмихна ми се с невинна жестокост.

— Естествено — каза като възрастна. — Най обичам да излизам с татко. Момчетата ми казват, че имам готино гадже.

— За баща ти? Та ти си само на…

— Да — отвърна със същата невинна жестокост. Те и трите бяха влюбени във Фред. А и той в тях.

Изглежда дълго бе искал да има свои деца. А аз… аз ревнувах. И си представях, че ако имам син, то… Исках да имам син. И Фред искаше да има син. Но когато забременях и трите разбраха, те се затръшкаха пред баща си, плакаха, умоляваха го, заплашваха го да се самоубият и още какво ли не, докато един ден Фред вдигна рамене и ми каза:

— Ще трябва да го махнеш, Силви. Ако се беше случило по-рано, добре, но сега… виждаш и сама — бе отстъпил пред тях. Бе отстъпил за първи път от собственото си желание пред желанието на някого другиго. Пред тяхното, не пред моето. Защото и аз опитвах да го склоня. Как ли не го убеждавах, че когато се роди, те ще омекнат и ще го приемат, и ще го обикнат. Не, и не! Момичетата са големи, не бива да ги огорчаваме.

— А мен…

— Ти си зряла, ти разбираш, че е необходимо. Ти също не искаш да ги огорчиш, нали?

Не дочака отговора ми.

Сам се погрижи за всичко. Осигури лекар в дома ни. Обеща ми да не изпитам болка. Болката не беше физическа.

И нещо се счупи в мен. Нещо се промени. Светът изведнъж погрозня, изкриви се, цветовете побледняха, нямаше радост в дните ми. Само дебнене. Само подозрения. „Принцесите“ посрещаха баща си още от прага, вмъкваха се в спалнята ни. Настояваха да спят с нас. Следяха всяко наше докосване. Беше ли Фред нежен към мен, на сутринта и трите ходеха несресани и със зачервени очи. Фред се забавляваше от ревността им. Аз се гневях.

— Изглежда, че ще трябва да чукам жена си в хотел — смееше се. — Да се върнем към времето на любовниците.

— Ние никога не сме били любовници — припомнях му.

— Е, сега ще бъдем.

Направихме го веднъж или два пъти в хотел, но аз се чувствах ужасно. И не исках повече. И трите ме наблюдаваха внимателно и всяко мое напълняване им се виждаше съмнително. Точно тогава пълнеех. Може би след аборта е нормално, но имаше и още нещо, като че ли им отмъщавах.

— На баща ни ние трите сме му достатъчни. А на тебе, мамо? — питаха ме невинно. — Кажи ни! Още ли копнееш да имаш син?

— Не е ваша работа — отвръщах през стиснати зъби.

— Наша е. След като ще ви делим с него и след като ще живее с нас…

Бяха по детски жестоки и си присвояваха права, които нямаха. Огорчението в мен се трупаше. Избягвах ги. Не понасях, когато присвояваха и вещите ми. Когато не ме питаха за нищо. Когато искаха съвети само от баща си, а мен не ме забелязваха. И най-вече не понасях, че вдигнеше ли Фред ръка да погали косите ми някоя от тях трите веднага бързаше да направи беля, да изтърве скъпа ваза или да строши стъкло, уж неволно, уж случайно, само и само между нас с Фред да няма ласка. Всички ласки за тях. Целият свят за тях! Цялата обич.

Джули не пропускаше да носи най-хубавите ми дрехи и бижута. Ан ме питаше и предпочиташе да си има свои. Дела на дванайсет взимаше без разрешение колата ми и изчезваше с нея, а аз разтревожена чаках завръщането й.

За петнайсетия й рожден ден Фред й подари кола, по-хубава от моята, но тя не се отказа от време на време да излиза и с нея. Това е.

Черната рокля. Голият гръб, раменете, ръцете, все още мога да си го позволя. И изглеждам добре. По-добре, отколкото преди десетина години, когато те непрекъснато ме следяха и ми изтъкваха дефектите. Закопчавам диамантите около шията си. Приглаждам с длан бръчките и в този миг влиза Моника. Тя ахва като ме вижда.

— Толкова си хубава! По-хубава си от преди.

— Едва ли. Бях млада — отвръщам й.

— Глупости! — засмива се и ми се заканва с пръст като на непослушно дете. — Ще се увериш след малко.

Изглежда напрегната и й личи. Изглежда изнервена и й личи. Още е с халата си. Защо?

— Франк го няма, нали?

Тя само леко кимва. Ще успее ли за гостите, тревожа се. Доловила мисълта ми, смъква очи към халата си.

— Дали ще ги шокирам, ако се появя така?

— Едва ли — засмивам се.

— Само след минутка ще съм готова.

Моника изчезва от стаята, оставяйки след себе си шлейф от аромати. Изправям се пак до прозореца, за да се възхитя отново на вечното движение на водата, на яростта, с която се блъска долу в ниското и се разпада на хиляди капки и сребърна пяна. Идва ми да скоча. Веднага! Едва се удържам. Има време. Още има време. И не тук. Не в дома на Моника.

А може би точно така бих я спряла нея? Какво би могло да й се е случило, освен…

Пак се връщам към Фред. Навярно вече е намерил бележката ми. Прочел е единствения ред, смръщил е вежди, не е повярвал. Смачкал я е в дланта си и я е хвърлил, за да не я намерят „принцесите“. А тя е адресирана и до четиримата. „Ще ви кажа сбогом“, не можеш да ни кажеш сбогом, засмял се е в яда си. А после би казал пред Джули: Майка ви замина за няколко дни. Телеграмата на Моника ще му

свърши чудесна работа. Или… без обяснения, ще остави телеграмата на най-видното място.

Да, така ще бъде на повърхността, а дълбоко в него? Ще размисли ли за отношенията ни, които са ме тласнали към решението? Едва ли. Просто би ме запитал отново: „Какво искаш от живота си? Имаш всичко!“ Всичко? А знаеш ли, Фред, какво съдържа всичко? Диалогът ми с него е само в моето съзнание. Не за първи път. От доста години насам. Диалозите ми с него са се провеждали единствено в моето съзнание, както и диалозите ми с „принцесите“. Та нали досега на повърхността се стрелваха във въздуха само кратките отсечени „да“, „не“, „добре“, „достатъчно“, „докога?“, „точно ти ли ще ни учиш“ и още „Утре имам тежък ден“ от Фред, а от тях трите „Не разбра ли, че отдавна решаваме сами за себе си и не ти даваме отчет?“. Не че някога са го давали, не-е-е!

Отношенията ни винаги са приличали на дуелиране със саби.

Докато при Моника…

Синовете й я боготворяха, дъщерите й подражаваха. Но още щом им стъпи крачето в Париж, останаха там и дори днес за рождения ден на майка си, пращат само… телеграма с добрите си пожелания. Като че ли това е достатъчно. И пак се замислям къде оставих телеграмата, с която спешно ме повика Моника. Върху белия бял плик… в кабинета на Фред върху собственото си послание. Не е изключено само след някакви минути телефонът да позвъни и гласа на Фред или на една от трите, да ме запита кога се връщам, все едно че нищо не се е случило.

А се е случило.

Както се е случило и с Моника.

Изтичвам по безкрайния коридор към стаята й. Трябва да я предупредя. Преди да са ме изпреварили. Нахлувам наслуки в някаква стая. Стаята с орхидеите. Моника е тук. Пред огледалото. Съвършено гола. Прилича на русалка сред цветята с блестящите си спуснати коси. Още мокри. Тя ме вижда, аз виждам усмивката й в огледалото. Все още може да се усмихва?

Мога и аз.

— Какво тяло? — изохквам от възхищение. — На четирийсет. След четири раждания.

— Знаех как да го пазя — разсмива се Моника. — И какво от това? Цял ден да се разхождам гола пред Франк, няма да забележи.

Като че ли сме вече невидими един за друг.

— Ти за него или… важи и за двама ви?

Ако важи и за двамата, има спасение за Моника. Тя отговаря спонтанно, преди да се е усетила, че съм й задала съдбовно важен въпрос.

— Ако беше за двамата, вече да съм във Франция.

— И защо все пак не заминеш за месец, за два? Толкова отдавна не си била там. А и той да потъгува, да разбере, че му липсваш?

— А ако изобщо не забележи, че ме няма? Което е самата истина? Ще се лиша от още една илюзия.

— Но там ще бъдеш до децата си!

— Още една илюзия. Само ще се уверя колко много им преча.

Усмихвам й се, по-добре е от мен, все още иска да има илюзии, аз моите отдавна ги загубих, а и не искам да се залъгвам с нови. Отново потръпвам.

— Моника!

Сепва се, усетила е тревогата в гласа ми.

— Да? — обръща лицето си към мен. Удивителна е.

— Ако позвъни Фред или Джули, или която и да е от трите, моля те, не съм тук и вече не ме очакваш… — не съм свършила и телефонът започва да звъни. Вцепенявам се. Фред е.

Фред иска да изпревари събитията, все пак ме познава най-добре.

Моника бавно поставя ръка на слушалката, кима разбиращо към мен, бавно я вдига до лицето си. Гласът й изрича бавно:

— Домът на доктор Франк Морис… — успяла е да натисне копчето за усилване на звука и аз наистина чувам задъхания глас на Фред. В гласа му има и ярост, познавам го. Не съм ли при нея? Къде съм тогава? Как се осмелявам да го безпокоя с щуротиите си, точно когато… Е, думите не са точно същите, значението зад тях е същото.

— И ако все пак пристигне или поне ти позвъни — заповядва гласът на Фред, — да се връща незабавно! Забави ли се, връщане няма да има, предупреди я.

— Непременно, Фред. Ако пристигне… — затваря, въздъхва, не ме изпуска от погледа си. — Чу го, нали? Бесен.

Само кимвам.

— Сама трябва да решиш. Знаеш ли историята на първата му жена? Не искам да те сполети същото.

Пак само кимвам. Всъщност зная ли истината за смъртта на предишната госпожа Макрой? Или зная само версията на Фред?

Моника продължава да не ме изпуска от погледа си.

— Напускаш го, нали? — пита с изпръхнали устни. — Завинаги, така ли? — прекарва език по устните си, за да ги навлажни и поклаща загрижено глава. — Фред не би го понесъл. Никога от никого не е бил напускан…

— Е — въздъхвам и се опитвам да избягам от погледа й. — Все някога и нещо ще му се случи за първи път. Или да чакам той да ме напусне? Така, поне си тръгвам с чест…

Тя не отговаря, погалва с длан рамото ми и голотата му я подсеща, че тя все още не е облечена, но не бърза. Хвърля още един поглед в огледалото, като че ли да се наслади на собственото си съвършенство, оцеляло в годините и роклята я обхваща изведнъж като змийска кожа, за да я направи още по-съблазнителна, по-релефна и по-гъвкава. Роклята й е снежнобяла, матирана и тънка като паяжина, без да прозира, но и без да скрива зърната на гърдите. О, Господи! Прегръщам я отново, а тя леко ме отблъсква от себе си. И ми посочва телефона.

— Моля те, Силви, още имаш време да му се обадиш!

— Не — отсичам твърдо.

— Да вървим тогава!

Звъни се. Моника тича към вратата, но е винаги зад гърба на Сали, която отваря на гостите. Мъжете леко я отстраняват от пътя си, жените се впускат към Моника и спират на крачка пред нея. Красотата й ги стъписва, тази вечер тя е особена, има блясък в очите й, някаква светлина като че ли извира от тях и хипнотизира всеки.

— Скъпа, невероятна си! Като че ли виждаме малката ви дъщеря… Вие, французойките, никога ли не остарявате?

Моника се смее. Мен никой не ме забелязва. Не е трудно да се смеся с гостите и незабелязано да се отделя от тях. А те като че ли са се наговорили да се струпат наведнъж. Моника е прекалено заета на всеки да обърне внимание, на жените да каже нещо приятно, да приема подаръците от ръцете на мъжете и да ги връчва на Сали. После да ги поведе към градината, към прекрасно украсените маси, към светещите

гирлянди, спуснати от дърветата. Толкова много гости! Възрастни мъже, млади жени, елегантни и едните, и другите, сияещи и едните, и другите пред забавлението, което им предстои. Забавление? Само аз усещам, че Моника е напрегната, че нещо я измъчва, че е решила да… Какво? Не си ли измислям? Нужна ми е тишина, нужно ми е усамотение и аз кривам по пътеката, която ще ме изведе в гората. Зад мен остава суетнята, добре изработените жестове, добре пресметнатите усмивки, думите, които хем казват нещо, хем нищо не казват. Те бавно заглъхват зад гърба ми, примесени със силен престорен смях.

В гората е прохладно и аз покривам с длани раменете си. Няма да се върна в къщата за шал или за някаква връхна дреха дори да замръзна тук. Само с Моника се чувствам добре, а тя е прекалено заета сега. Нека принадлежи на гостите си, аз ще принадлежа на себе си. Дори да беше тук Франк, пак нямаше да мога да остана и за миг сама с Моника. Къде ли се бави още? Едва ли причината за отсъствието му се дължи само на сложната операция. Навярно някаква жена се опитва нарочно да го задържи. Точно на този ден, точно, за да уязви Моника. Искам да бъда до Франк, когато той се върне. Искам да надникна в очите му, да уловя прикриваното от него, отдалечаването му, привързаността към непознатата, заради която е готов да нарани и дори да убие. О, Господи! Нека забравя за тях, малко ли са обидите, които съм понесла от Фред и „принцесите“? Времето от днес нататък ми принадлежи. Трябва да изкореня всички привързаности, да бъда свободна дори от самата себе си. От преживяното, от непреживяното още. От собственото си очакване на края. Зле сме устроени ние хората. Лесно нараняваме другите, трудно лекуваме раните, нанесени ни от другите. Обгръщам с ръце едно дърво, притискам тялото си към стеблото му и си спомням, че така ще изхвърля всички лоши мисли от себе си, всички отрови и ще се възродя. Не е ли илюзия и възраждането ми? Една поредна илюзия. Аз, която бягам от илюзиите, съм готова да се самозалъгвам. В гърлото ми се набира вик, чувствам как ще изскочи през стиснатите ми зъби, когато чувам зад гърба си стъпките.

Притискам се изцяло към дървото.

Изтръпвам от ужас. Не се обръщам, стремя се дори да не дишам, да бъда незабелязана, все пак съм облечена в черно. Стъпките могат и да ме отминат. Чакам. Ужасът не ме напуска, коленете ми са омекнали, сърцето ми бие в кората на дървото и то като че ли пулсира. Някои могат да се правят на смели, аз никога не съм била. Ужасът, който изпитвам, не е от самата смърт, по собствено желание или не, тя винаги идва. Боя се от моста, който отвежда към нея. Ще кажа сбогом на всички, да, но не сега и не тук, а в красива мраморна баня, потънала в топлата вода на ваната, с прерязани вени, от които бавно да изтича отровената ми обидена кръв, докато потъна в червеното, на водата, на отчаянието си, на болката. Далече от дома, от Фред, от „принцесите“… Далече, много далече…

Стъпките приближават, все по-близо, опасно близо. Прилепвам лице още по-плътно към кората, забивам зъби в нея да не извикам, чувствам в устата си тръпчивия вкус на смола и на ужас. Стъпките са спрели точно зад гърба ми. Силни мъжки ръце са вече на раменете ми. На голите ми рамене. Докосването е леко, почти неуловимо, почти нежно и се плъзва нагоре към шията. Беше лудост да тръгна сама в гората, и то вечерта, макар че гората е частна и оградена отвсякъде. Стисвам още по-здраво зъби, стисвам и клепачите си. Мъжките пръсти плъзват по-нагоре, докосват диамантите, а аз очаквам да скъсат огърлието или разкопчеят закопчалката. Бих се радвала да се отърва единствено с тази цена, бих се радвала, ако мъжът се окаже просто крадец, дошъл на приема, за да отмъкне бижута и пари от гостите. Но не е. Пръстите отминават закопчалката, нежно опипват кожата под ушите, леко се затягат около гръкляна ми. Убиец, изпищява ужасът в мен. Не искам да ме удуши. Виждала съм по нюйоркските улици да се задушават хора от недостиг на въздух: Някой внезапно спира, започва да отваря и затваря уста като риба на сухо, да пребледнява, да се свлича бавно до някоя стена. И после… суматохата, притичалите непознати, търсенето на телефон, за да се извика бързата помощ, откарването на страдалеца с маска върху устата, за да получи кислород и после… или има после, или няма, но аз не узнавах, знаех само, че е ужасно мъчително, ужасно мъчително!

— По-бързо! По-бързо свършвайте! — крещя. Чувам смеха в ухото си, парещия дъх изгаря кожата ми, нетърпеливите пръсти смъкват едната презрамка на роклята ми, после другата, о, Господи,

изпадам в паника, може би съвсем не е убиец, а… парализирам се напълно. Перверзен тип! А може би… първо ще бъде чукането, а след това… удушаването. По-зле не може да бъде! Започвам да се моля:

— Помогни ми, Господи! Помогни ми!

— Кристофър — казва мъжът в ухото ми, а ръцете му нетърпеливо опипват тялото ми. Ласкави, нежни.

— Господи! — повтарям.

— Кристофър — повтаря й мъжът.

Роклята се е плъзнала до обувките ми, усещам, че мъжът се привежда гъвкаво, за да я измъкне изпод краката ми и да я окачи на най-близкия клон. Виждам за миг снежнобяла риза, папионка, буйна тъмна коса, бяла усмивка. Възможно ли е един толкова изискан мъж да бъде перверзен убиец? Всичко е възможно, крещи ужасът в мен. Горещите силни ръце ме обгръщат, нетърпеливи продължават да разучават тялото ми, с едно-единствено движение разкъсват бикините ми и те полетяват в мрака. Притискам се съвсем в дървото, искам да се слея с него.

Напразно. Ръцете са силни и подчиняващи, те правят с мен, каквото си поискат. А устните, парещи и нежни, изгарят кожата ми, имам чувството, че оставят дупки по нея. Мъжът ме целува навсякъде, страстно, неудържимо. Където му попадне. Само стисвам клепачи, не мога да викам, подчинявам се на всяко изискване. Той почти не говори, ръцете му дават командите. *Вдигни крака, още! Още!* И прониква в мен. Изненадващо силно, до болка. Викам. Той спира за миг, после още по-яростно продължава. Като жребец. Като бик.

— Викай! — смее се. — Няма да те чуят!

И продължава. Като животно, като човек, като истина, като… живот. Стена. Нима изпитвам и удоволствие? Освен ужаса? Каквото и да се случи оттук нататък, си струва. Дори смъртта. Толкова нежност не съм получавала от никого! Толкова силно усещане на екстаз. Изумена съм. Викам. Ноктите ми се впиват в дървото, залепвам устни в кората, готова съм за смъртта. Смърт не от отчаяние. Смърт не от разочарованията в най-близките. Смърт заради мига, който не може да се повтори. Струва ми се, че земята полита под мен, че се откъсвам от нея, че се рея в облаците, че наистина умирам и отивам в рая. И неочаквано всичко свършва! Крещя. На тласъци гореща струя прелива

в мен, потича по бедрата ми. Запъхтян, мъжът притиска лицето си в моето. И шепне:

— Как се казваш? Коя си? Единствената непозната на празненството?

Мълча, трудно поемайки си дъх. Жива съм! Ще продължа да живея! Той…

— Ще те намеря! Където и да си, която и да си!

Мълча.

Няма да ме намери. Нищо на този свят не се повтаря. Той е опрял глава в дървото, останал без сили. Свестявам се първа. Не виждам лицето му. И не трябва. Не е убиец, който и да е, няма да го видя повече. Не искам. Грабвам роклята си от клона, нахлузвам я върху голотата си и дръпвам ципа. Звукът го сепва, той рязко се обръща към мен, но лицето ми е скрито в мрака, неговото блясва за миг под лунната светлина. Ръката му, улавя моята. Измъквам я. Побягвам. Гласът му ме настига:

— Ще те намеря! Кажи си името!

Бягам.

— Поне името! — вика подире ми, но навярно няма сили да се откъсне от дървото.

И в това е моето спасение.

Измъквам се тичешком от гората, къщата е съвсем наблизо. Светлините около басейна остават в ляво, задният вход е в дясно. Вмъквам се през него, незабелязана от никого, тичам нагоре по стълбите и се моля и по тях да не срещна никого. И кого ли мога да срещна, всички са долу, в градината. Но на пътя ми се изпречва неочаквано — Сали. Тя вперва тъмния си поглед в мен, разбира ли какво ми се е случило? Уплахата ми, изживяното, невероятното? Отмахвам я с ръка и тя се залепва до стената, без да помръдне. Навярно продължава да гледа подире ми, но аз въздъхвам с облекчение. Намирам стаята си, свалям всичко от себе си, влизам в банята, къпя се продължително под душа, като че ли да отмия и спомена от гората после навличам пола, блуза, слагам други обувки, разпускам мокрите си коси, поглеждам се в огледалото, неузнаваема съм за никого. Безкрайно по-млада и по-различна! Дали е от вечерното осветление? Магия е то и все пак не е само от неговата магия. И собственият ми мъж не би ме познал, а какво остава за непознатия.

Разресвам косите си с четката, не мисля за нищо, не искам да мисля за нищо, ще сляза при гостите, преди да са започнали да ме търсят. Спускам се по стълбите, а насреща ми се изкачва Моника.

— Къде изчезна за толкова дълго? — тревожи се тя. — Търсихме те къде ли не. И да не ми се обадиш? — към тревогата й се прибавя и обида.

— Разбрахме се без въпроси, нали?

— Исках да те представя на…

— Не ме представяй на никого… Моля те! Едно познанство повече, едно по-малко… какво значение има? Утре тръгвам.

— Помня — усмихва се тъжно Моника. — И аз тръгвам утре.

— Къде? — изненадвам се.

— Разбрахме се без въпроси, нали?

— Така поиска ти, Моника.

— Да — съгласява се тя и е някак особена, по-особена от всеки път, когато сме били заедно. — Чакат ни…

Наистина ни чакат. Огромната торта е поставена под сноп от светлини, дори прожектори са насочени към нея. Гостите виждат Моника и започват да пляскат с ръце от нетърпение. Между тях все още не виждам Кристофър. Спокойно приближавам след Моника. Тя дава знак, четирийсет свещи пламват едновременно. И изгасват едновременно. Ръкопляскания. Пожелания. Целувки.

И оттук нататък всичко е така, както би било и в Ню Джърси, в собствения ми дом или в дома на който и да било от присъстващите.

Скука, скука…

И не съвсем. Защото неочаквано от мрака изплува лицето на Кристофър, то се усмихва. Облеклото на мъжа е безупречно, снежнобялата риза, папионката, фрака, нито гънка по него, нито капчица кал. Той се движи между гостите бавно, взира се във всяка жена, надниква дори в очите й, докосва ръката й, търси по шията й огърлицата от диаманти. Добре, че я свалих в стаята си. В един момент, когато е с гръб към нас, питам Моника:

— Кой е този със самочувствието, че всички жени са негови?

Тя поглежда към гърба на Кристофър, И се засмива.

— А, Кристофър Крайън. Права си, никоя не устоява на чара му.

— И ти ли не си устояла, Моника?

— За малко — засмива се с огорчение тя. — А може би щеше да е по-добре, ако не бях устояла. — Внезапно добавя. — Говорят, че още допирът на ръцете му те поставя в негова власт, а какво остава за досега на устните му или… Не съм го изпитала. Искаш ли да рискуваш?

— Не — отвръщам й твърдо. — Мога да му бъда майка.

— Хайде де! — разсмива се искрено Моника, но ме повежда точно в противоположната посока. — Не мога да разбера, Силви, къде е самочувствието ти? Ти си страшно привлекателна за всеки.

Слушам я с удоволствие и неволно проследявам с поглед търсещата сред жените фигура на Кристофър. Усещам, че е преобърнал нещо в мен, но какво? Влял е… какво?

Сбогом, Кристофър. Може би щеше да е по-добре да беше убиец, а не да ми вдъхнеш такава жажда за живот! Сбогом!

Празненството изглежда безкрайно. Шумно, весело, нестихващо от смях и музика. Гърмят непрекъснато бутилки шампанско. Моника изглежда все по-възбудена, все по-весела и неуморима, но възбудата й е пресилена, неестествена и ме тревожи. Не лягам до сутринта, следя я ту отблизо, ту отдалеч, чудя се дали тревогата ми за нея е плод на собственото ми въображение или… Не съм сигурна, вече в нищо не съм сигурна. Някак успявам да се разминавам с Кристофър, да остана невидима за него до часа, в който градинарят Пит трябва да ме откара до летището, Франк все още го няма. Готова съм да тръгна, целувам Моника, а тя се засмива и заема мястото на Пит зад волана.

— Ще те откарам аз — казва неочаквано.

— А гостите ти, Моника? А ако Франк се върне?

— Без въпроси, скъпа. По-добре е да те откарам аз…

Зад волана неочаквано става напрегната и бъбри непрекъснато. За катастрофи по пътищата, за самолети, попаднали в мъгла, за взривени от бомби самолети, за какво ли още не. Мисли за най-лошото, което би могло да се случи на някого. Не говори за Франк, но думите й са насочени към него. Търси да го оправдае пред мен. Въображението й е силно, зная какво означава да паднеш в капана му. Да живееш няколко живота едновременно. Не споменава само за

единствената причина, която навярно е задържала Франк, но мисли за нея, познавам я.

— Навярно операцията е била много тежка — казвам й на тръгване.

— Опитваш се да ме успокоиш, нали? И двете прекрасно знаем, че го е задържала… жена. Която е поставила въпроса или аз… или тя.

— Не, Моника, не!

— Да — казва убедено. — Безсмислено е да се самозалъгвам.

Прегръща ме силно, отново усещам отчаянието й, предлагам й да остана до връщането на Франк, тя категорично отказва.

— Не можеш да промениш нищо, Силви. Както и аз.

— Франк ще се върне, Моника, повярвай ми!

И отново й предлагам.

— Не е зле за месец или два да отскочиш до Париж. Ще намериш подкрепа и в децата си, а и той ще има време да…

— Не — не се съгласява отново тя с мен. — Децата ми там са си добре, няма да им се натрапвам. Не обичам да се натрапвам на никого. Сбогом.

И ме оставя сама с чантата в краката ми, за да се вмъкне бързо в огненото червено на колата си.

— Сбогом — извиквам след нея.

Защо сбогом? Нейното сбогом беше първо. Защо, изтръпвам отново, с поглед в скрилата се зад волана фигурка. Огнено червено? Трепти в очите ми. Като кръвта във ваната, като кръвта по белите плочки, като кръвта във вените ми. И в нейните.

— Моника, пази се! Ти си от малкото хубави неща, които съм имала. Никой мъж не заслужава…

Тя смъква бързо предното стъкло и лицето й се усмихва.

— Пази се и ти, Силви. Какво да кажа на Фред, ако отново…

— Не си ме виждала!

— Върни се при него, моля те!

Обръщам се, преди да вляза във фоайето. Моника вече е потеглила с бясна скорост, колата й блести като огнена точица в далечината. Нетърпението й да посрещне Франк ли я тласка да бърза? О Господи, дано да се е върнал, дано всичко при нея бъде наред. Дано

моето присъствие с нещо да й е помогнало? Защо ми каза сбогом? Защо беше толкова превъзбудена? Какво е решила тя? И можех ли аз…

Не, въздъхвам. Всеки трябва да си помогне сам. Другото е поредната илюзия.

Продължавам. Към целта. Моника ме задържа за миг. За миг можеше да ме преобърне и Кристофър. Сега, когато самолетът ми обещава полет и се настанявам удобно в седалката, зная, че ще следвам точно решението си. А преди него ще се насладя на всичко, което ми обещава глътката свобода.

Закуската идва. Сок, горещо кафе, препечени филийки и… Ужасно съм гладна, а това е добре. Поглъщам с удоволствие храната и си мисля…

Разполагам с цяла седмица. Каквото и да предприеме Фред, разполагам поне със седмица. А след нея… Възможно ли е да променя решението си? Случката в гората, която се опитвам да изтрия от съзнанието си, е вляла нещо ново в мен. Различна съм. Не мога да го отрека. Макар че с Кристофър е свършено, усещам, че самочувствието ми се е върнало. След шока? След ужаса? След… Няма да имам много време да разкрася спомена, макар че… искам ли наистина да го забравя? И забравя ли се това единствено усещане за пълнота в живота ми? Въздъхвам.

ГЛАВА ВТОРА
В ЛАС ВЕГАС

Един единствен път съм била в Лас Вегас. Доведе ме Фред. След като се върна от Япония, изпълнен с вина, която не призна пред никого, но поиска да заличи. Навярно в себе си.

Отседнахме в хотела „Звезден прах“. Такъв лукс! Направо ме зашемети. Слизахме почти всяка вечер в казиното, или, завръщайки се рано сутрин от други казина, се отбивахме долу, за да проверим за кой ли път шанса си за печалба. Фред печелеше все едно къде играе. Аз губех все едно къде играех. Той обичаше да предизвиква съдбата. Залагаше смело. Излизахме с немного пари и, преди да влезем някъде за вечеря, ги обръщаше в жетони, сядаше зад рулетката или ротативката и започваше. Никога не играеше с жетони по-малки от долар. Свършеше ли и последният, с две ръце пълнеше купите и отивахме заедно да ги обърнем в банкноти.

После празнувахме. Пиехме студено шампанско, позволявахме си всичко, което си поискаме като деца уловени за ръка, загубени сред неоните и рекламите, беззащитни и щастливи.

Един ден ни ограбиха…

Смъкнаха всичко от нас, което можеше да се смъкне, бижутата ми, пръстените, дори халката. Грабнаха и чантата ми. От Фред взеха и часовника му, с който той се гордееше, всичките пари, които носеше, фрака му, дори очилата му със златните рамки. Не се съпротивлявахме, бяхме сами сред четирима мъже, въоръжени с ножове. В три през нощта, на десетина крачки от хотела пред невероятно пустия паркинг. Откраднатото възлизаше на…

— Няма да пресмяташ — забрани ми — Фред й се засмя. — Отървахме се леко. Сега ще ги спечеля отново.

— Как? Нямаме нито цент — въздъхнах.

— Имаме… — пръстите му се вмъкнаха в джобчето на панталона, в което държеше запалката си. Първо я измъкна нея, после… сгъната на четири омачкана банкнота от десет долара.

Прегърна ме през раменете и ме поведе.

— Един коктейл „Маргарита“? — запита ме и се отправи към барчето.

Кимнах. Коктейлът можеше да го вземе и с талон, с един от ония спасителни талони, които дават на всеки, отседнал, в който и да е хотел с безплатна вечеря, с безплатен обяд, с безплатни коктейли, малки уловки или предвидливост за времето, в което можеш да се окажеш и без цент в джоба. Не знаех. И сега ще ги получа и може би на мен ще ми потрябват. Защото… където и когато да съм играла, непрекъснато губех. Тогава също непрекъснато губех.

Тази нощ няма да я забравя никога!

Беше удивителна, невероятна, неповторима.

Фред бе обърнал десетте долара в жетони. Отново по долар. Седна и започна.

— Свършат ли — каза ми, — се качваме да спим.

Седнах на стол до него с „Маргарита“ в ръка. Отпих. Едва ли щях да имам време да я изпия цялата.

Падна първият жетон — нищо. Падна вторият — нищо. Третият, четвъртият, петият… нищо. Седмият — нищо. Осмият — нищо. Деветият — нищо. Тази вечер явно бе вечер на загубите. Но Фред не се отчая. Усмихна ми се и пусна последният. И тогава машината запя, точно когато глътнах коктейла си на един дъх. Запя с неподозирана мощ и като че ли забрави да спре. Около нас веднага се струпаха хора, отчаяни мъжки лица, отчаяни женски лица, щастливи мъжки лица, щастливи женски лица, млади и не толкова млади, елегантни и не толкова елегантни, голи рамене, черни фракове, карирани ризи, пъстри блузки на цветя. Стиснати от завист устни, бели усмивки. Сияещи очи, присвити очи. Прегърнах Фред пред всички. Винаги и във всичко на него му вървеше. И сега…

— Ще я освободите ли скоро?

Питаха за ротативката.

— Продължаваме — отвърна през рамо Фред.

Мислех, че никога няма да спре, толкова му вървеше. Ще играе до пълна загуба на съзнанието, до пълно изтощение. Само че Фред бе неизтощим. И в работата, и в забавленията. Загубихме представа за времето, в блясъка на казината беше винаги нощ. Нощ на надежда и на отчаяние, и всеки се люшка между тях. Не и ние. По-точно не и Фред.

Той продължаваше да печели. Изпънал назад рамене, лицето му ставаше все по-светло, все по-момчешко и по него не откривах следи от умора или напрежение. Докато аз се скапвах до него. И му се възхищавах.

Само по бяла риза с папионка около яката той излъчваше магическа власт над света и успех. Снимаха го. Той привика фотографа до себе си.

— Лентата! — каза го тихо и с такава ярост, че пръстите на момчето се разтрепериха и се подчиниха. Щракна капачката, лентата се оказа за секунда в дланта на Фред.

Доволен той се засмя.

— Ето — напълни една купа с жетони. — За да не си капо.

Една купа с жетони по долар! Това правеше…

— Не пресмятай — обърна се към мен. — Тази нощ е моя. Не предизвиквай съдбата е твоята дребнавост.

Всички нощи бяха негови, всички дни.

Освен здрава и скромна, и апетитна, той ме намираше и за дребнава. Нямала съм широта. Нямала съм замах. Не съм умеела да рискувам и да се наслаждавам на риска. Това е повече от наркотик, да заложиш ва банк, да спечелиш или да загубиш, всичко, наведнъж.

Тази нощ играеше ва банк.

И спечели. Както винаги.

— Не пресмятай — каза ми, когато най-сетне спря. — Може би е десетина пъти повече от това, което ни взеха. Възможно е и да е двайсетина пъти повече… — прегърна ме през раменете и собственически ме притисна към себе си. — Имала си щастие, че си срещнала мен!

Замислям се. *Да си била бедна и да се омъжиш за богат мъж невинаги е щастие. Той никога не забравя, че те е взел без нищо, едва ли не от улицата. Че те е спасил от нищетата. Че… ти му дължиш… И ти го напомня, при всеки удобен случай, при най-лекото разбунтуване, при първата неблагодарност от твоя страна. Да си била бедна и да се омъжиш за богат е цяло нещастие. Особено ако богатият е бил някога беден… Като Фред.*

Неведнъж съм го питала как бе стигнал до върха. Той се смееше.

— Знаеш, че бях женен за богата жена.

— А тя щастлива ли беше с теб?

— Знаеш, че не би се пристрастила към наркотиците, ако е била щастлива.

— А ти? Ти беше ли щастлив с нея?

— Ако бях щастлив, нямаше да се спра на момиче като теб.

— Защо все пак ме избра?

— Хареса ми всичко в теб. Знаех, че ще ми бъдеш сигурен тил. Нуждаех се от него, богатството вече го имах. Исках и деца. Знаеш го. Имала си щастието, че си ме срещнала мен!

И го казваше убедено без сянка от съмнение. Докато аз все повече се убеждавах в противното.

Как ли ще се чувствам без него в Лас Вегас? С моя луд шанс да губя? Със самотата си? В това твърде опасно място за сами жени.

А бях срещнала там много самотни жени. Докато бях с Фред. Все на средна възраст: Явно отгледали вече децата си, разочаровали се и от тях, и от съпрузите си или загубили ги по различни начини. Те сядаха отрано пред ротативките и играеха със стръв все едно дали губеха или печелеха. Приличаха на хипнотизирани с вперените си очи в картинките, с автоматичното постоянно движение на дясната ръка, надолу, нагоре и отново, надолу, нагоре, безброй пъти, милиони пъти, кой ги знае колко пъти. От време на време се чуваше звънът на жетоните, от време на време ги обграждаше тишина, но само на метър от тях цялото казино пееше, звънтеше, блестеше и ги предизвикваше: Не се отчайвайте, нали чувате как печелят другите, щом им върви на тях, ще ви тръгне и на вас. И това навярно ги предизвикваше, докато… През краткия си престой с Фред през онова лято се бях наслушала на разговори между мъже, загубили цели състояния, но не загубили надеждата да си ги върнат отново. И накрая завършваха като пълни бедняци или… си теглеха куршума… А жените? Кога се отказваха те? Не знаех. Играеха ли до пълна загуба въпреки всичко, независимо от всичко?

Не знаех. Твърде за кратко бяхме.

И се върнахме в Ню Джърси по-богати от преди.

Сега и аз ще играя ва банк.

Само да стигна веднъж в Лас Вегас.

На седмия ден.

На седмия ден, когато дори Господ е седнал да си почине, след като е създал земята, звездите, вселената, флората и фауната,

несъвършените Адам и Ева…

Дори Господ не е успял да постигне съвършенството при човека. Дори Господ е бил разочарован от своите деца.

И е решил да си почине. Сам, недостижим и вечен.

Нашата човешка вечност е… смъртта.

Замислям се за Моника. Не й казах за къде тръгвам, не, казах й, но не й оставих никакъв адрес. Бяхме си казали „сбогом“. И бях поела сама, свободна, несъобразила се с никого.

— Уважаеми пътници… — гласът на стюардесата ме изтръгва от мислите ми, в гласа й прозвучава тревога, той трепти, не успява да я прикрие, къса се. — Уважаеми пътници… в един от моторите се е появила… не тежка повреда. — Не тежка? Не означаваше ли точно обратното? Заслушвам се във вибрациите на гласа. — Екипажът ви моли да запазите спокойствие, докато повредата бъде отстранена. Ще ви информираме непрекъснато за отстраняването й. Напомняме ви, че предпазните жилетки с парашутите се намират в…

Зная къде се намират. Зная всичко наизуст. Пръстите ми са вече там. Паниката ме е завладяла и виждам, че и другите около мен вече посягат към седалките. Тревожно жужене от гласове изпълва салона на първа класа. Стюардесите с изопнати лица разнасят напитки… Поисквам и аз. Алкохолът ще ми помогне да заглуша тревогата в себе би. Беше ми помагал и преди… Може би ако се бях пропила по времето, когато потърсих утехата му, животът ми би бил по-друг. Но след като бях избрала изхода за себе си, защо търся утехата му и сега? Дали една седмица по-рано или една седмица по-късно…? Не, не съм готова. Държа на своята седмица! Искам си своята седмица!

Господи, започвам да се моля и не намирам думите на молитвата си. Не съм се молила от дете.

Самолетът се накланя застрашително и оглушавам от внезапни писъци… И моят вик е зад зъбите, готов да избие през тях и да огласи помещението. Поглеждам през кръглото око на прозорчето и виждам къси пламъчета, които близват ръба на крилото и се скриват, за да се появят отново като драконови езици, бляскави и горещи. Все още не крещя, но улавям здраво забързания стюард, придърпвам го към люка и почти не чувам гласа си:

— Вижте!

Той изтървава таблата с напитките и хуква към пилотската кабина. Гърбът му внезапно се е привел, и той не иска да умре, едва ли има повече от двайсет и пет години и навярно някъде по земното кълбо го чака любимо момиче или невръстна съпруга с дете в скута. По дяволите, Господ остава глух за молбите ми. Като хипнотизирана наблюдавам промъкващите се ивици огън по ръба на крилото. По-големи ли са? По-малки ли са? Не мога да преценя.

Пищят деца.

Един истеричен крясък разсича салона:

— Го-ри-и-им!

Мъжки глас прозвуча спокойно и убедително по микрофоните. Навярно… на пилота.

— *Уважаеми пътници, умоляваме ви да запазите спокойствие. Огънят на лявото крило ще бъде овладян. В случай на опасност ще ви предупредим и ще минем на аварийно кацане. Благодаря ви!*

Искам още едно питие.

Улавям се, че въпреки недоверието ми към Господа бог съм започнала отново да се моля с думи, които не съм изричала никога. Те изскачат направо от дълбините на сърцето ми. Е, добре, като че ли се примирявам, а не е така, дори да се случи най-лошото, нали съм го решила и сама? Но не по този начин. И защо по този начин, Господи? Мостовете към смъртта могат да бъдат различни. Представям си ясно обгорялото си грозно лице и потръпвам. Телеграмата, която ще получат в дома ми в Ню Джърси. И по-късно… закования ковчег. Ще има сълзи, вайкания, чувство на облекчение. Защото Фред никога не е губил нищо в този живот. Нито пари, нито приятели, нито жени… А предишната госпожа Макрой? Никога не съм била уверена, че я е загубил, а просто се е освободил от нея. И родителите на Фред, макар и минали осемдесетте, са живи и здрави. Никой не си е отивал от него. И защо да не изпита облекчение, че всичко между нас е приключило без скандали, разводи и обяснения? А „принцесите“? Ще заплаче ли някоя от тях? Ще заплаче ли Дела, която въпреки хапливия си език изглежда най-привързана от трите? А Ан, която започна да ме разбира едва след като се омъжи и сама стана майка? А Джули? Джули, която ми доказваше непрекъснато колко отдавна ме е надминала и колко по-напред, от мен е стигнала? Нима се бяхме отдалечили на хиляди лунни

години още от рано, от техния тежък пубертет, от боготворенето им на бащата, от незачитането им към мен, от ранните им връзки с момчета, от факта, че понякога и по нещо им отказвах, а те го получаваха от баща си, който никога и нищо не им отказваше. Какво ли не искаха те и не ги интересуваше на каква цена и за чия сметка.

Искам още едно питие.

Искам го, за да преглътна с него и собственото си въображение. Питието ми пристига силно, студено и зашеметяващо. По устните ми се е появила усмивка й един мъж учудено ме поглежда. Може би му изглеждам пияна, а не съм, нека той преглътне на сухо представата си, че никой няма да изпита болка от смъртта му. Аз не мога. Главата ми олеква, вече като че ли съм готова да кажа на всичко майната му или както се изразяват „принцесите“, „да го духа“, но погледът ми все още е прикован зад стъклото на люка към укротилите се внезапно огнени езици.

Май наистина овладяват повредата.

Май наистина ще прескочим трапа.

И ще кацнем нормално, точно на летището на Лас Вегас, където мен никой не ме чака. И няма да има на кого да разкажа за напрежението, за страха.

Разсмивам се. Много ми се струпа, което сама трябва да надмогна. Много! Шокът в гората, шокът при полета! Но не ми ли доказват точно те, че не искам да умирам, че не съм готова, че смъртта не е изход за мен? Още не съм готова за нея, не съм преодоляла паническия си ужас от нея, започвам да мисля, че е възможно да има и друг изход и аз трябва да го намеря.

Да започна отнякъде.

Съвсем отначало.

Да изчезна, да се скрия, да изчакам и направя по-точна преценка, и на собствените си чувства, и на чувствата на другите.

Да започна някаква работа, каквато и да е, но да ми осигурява самостоятелност, да се откъсна и бъда независима от Фред и децата си, а по-късно, когато обидата, огорчението, разочарованието отминат, да се върна при тях и взаимно да си простим грешките, защото навярно и аз съм ги натрупала към тях, както и те към мен, но кой не греши, не е ли това най-човешкото?

Притискам чантата към гърдите си, усещам твърдостта на пистолета в нея, бях го взела от бюрото на Фред, от онова негово леговище в средното чекмедже, зареден и неизползван от никого, но винаги там, за да бъде под ръка на мъжа ми, винаги готов да го защити. Натискът е мек, навярно пред него е натъпканият плик, който ми даде Моника и любопитството в мен надделява. Обещала съм й да не го отварям в дома й, а сега сме толкова далеч от него. Имаме още време да летим, крилото вече сребрее под слънцето, чисто и гладко, само с лек нагар по ръба, мъжкият спокоен глас отдавна ни е съобщил, че повредата е отстранена, отново има жужене в салона, но сега е весело и превъзбудено след преживяното, стюардите и стюардесите разнасят енергично табли с питиета и храна, във въздуха се носи апетитен аромат и аз отново усещам глад, глад, който все се опитвам да обуздая и не смогвам.

Изваждам плика с отпечатъка на пистолета върху него. Разлепвам го внимателно, готвя се вече да извадя листите и надникна в душата на Моника, но погледът ми се приковава в тестето банкноти, стриктно притиснати и подредени.

Ахвам.

Защо ми ги е дала Моника? Била е сигурна, че няма да се върна при Фред и ще са ми нужни за началото? Била е сигурна и че няма да посегна на себе си? Нима ме познава по-добре, отколкото се познавам сама? Няма писмо, няма обяснение. Беше ми казала простичко, това е за теб, отвори го, щом заминеш. Искала е да ми помогне, а самата тя не е очаквала помощ от мен.

Какво ме бе обезпокоило толкова силно в нейното поведение? В началото думата „последен“, после разсея съмненията ми, за да се появят отново в стаята с орхидеите, на летището и с нейното „сбогом“. Не трябваше ли да изоставя всичко и да се върна с нея, докато не я предам в сигурните ръце на Франк? Сигурни ли?

Не изглеждаха вече сигурни и навярно не бяха… Парите не ме радват, радва ме жеста на Моника, загрижеността й за мен, дори когато ще сме далеч една от друга. Един такъв жест от страна на Фред би ме стопил, какво да кажа, ако го направеше поне една от трите? Не се сещаха, винаги сама трябваше да напомням за парите за домакинството, които ми оставяше Фред, а колкото до средствата за личните ми нужди… просто престанах да имам лични нужди, за да не

прося от тях. А ето че Моника, на никого не бях се доверила, че Фред и децата ми са… скъперници, когато се отнася до мен. На никого не бих посмяла да доверя такова нещо.

А ето че Моника се бе досетила или по някакъв начин бе разбрала!

Милата Моника, никога няма да излезе от мисълта ми. И нейната постъпка ме убеждава, че си струва да се надяваш, да имаш вяра в другите и докато си жив, нищо не е загубено, винаги има изход. Само за мъртвия няма.

Втори ден, откакто съм напуснала дома си и решението ми се залюлява към два противоположни края. Моето твърдо решение, мислено и премисляно дълго, се разпуква застрашително. Имам цяла седмица да премисля. Още цяла седмица! Нямаш, обажда се в мен гласа на Моника, нямаш. Фред не ти я остави! Оглеждам се, заобикалят ме непознати, смях, възклицания, някаква възбуждаща радост от оцеляването ни, някакво настървение за живот, току-що докоснал се до смъртта.

Погледнат отгоре градът изглежда малък, заобиколен от пясъци, пуст като остров, задрямал под изгарящото слънце. Въздухът е нажежен и контурите на сградите трептят в погледа. Още в самолета ни раздават най-необходимата информация, притисната в малки цветни дипляни, от които всеки може да научи къде да отседне и срещу колко, къде да отиде и срещу колко. И аз ги разучавам. В Лас Вегас всеки трябва да е подготвен за всичко. Да забогатее. Да обеднее. Да се роди отново. Да умре. Да се надява. Да се отчайва.

Най-сетне в „Мираж“. Вече съм в стаята си. Сама. Мога да правя, каквото си поискам. Веднага дрехите в гардероба. Веднага топла вода във ваната. Разкошна е. Бяла и чиста. Удобна. Предлагаща спокойствие. И отмора. Надниквам през огромния прозорец, за да се уверя, че са спазили изискването ми, стаята да се намира над вулкана. Така е. Ще дочакам вечерта тук, за да се насладя на гледката през всеки половин час. Ще чувствам горещината на лавата, която ще плъзва между скалите и ще се спуска надолу, ще залива стълбите,

водата. Разказвали са ми, че илюзията е толкова пълна и забравяш, че е зрелище. Идва ти да побегнеш, без да се обръщаш, за да не се превърнеш в купчинка сол. Като жената на Лот. Разказват, че звуковите ефекти съвсем го допълват. Гледам и нищо не показва, че по-късно и водата, и стълбите, и скалите ще се нажежат до червено. Цветята са бели, листата зелени, палмите разгъват високо короните си.

Тишина. Слънце.

Горещата вана, обличането, улицата. Не мога да остана в стаята до вечерта. Влече ме навън.

Още е рано, няма и пет, но навсякъде е пълно с хора. Минавам през палатата на Цезар, любувам се на стройните мъжки тела, загърнати в туники, на стройните женски тела, също загърнати в туники, на цялото пъстро множество под илюзорното небе, което се променя от утринно във вечерно, спирам едва пред фонтана на Нептун, присядам долу на плочите, както са приседнали всички наоколо и очаквам атракцията. Нептун се смее, вдига чаша, завърта се с трона си, дръпва кратка реч към нас, простосмъртните. Небето съвсем притъмнява, пламват звезди по него. Илюзията е пълна. Като за деца, които вярват в приказките. А не искаме ли и ние възрастните да повярваме в тях? Един мъж присяда до мен, чувствам как ръката му покрива моята.

— Извинете — дръпвам я.

Той се изненадва, играе добре, изглежда почти искрен. Засмива се, смехът му е топъл и предразполагащ към доверие.

— Аз съм Робърт, а ти?

— Лола — казвам първото име, което ми хрумва.

— Лола, искаш ли да поживеем като „Патриций“? Да се разходим заедно из римските улици, да стигнем до тържището, да приседнем в някое от кафенетата и изпием по едно? А после… — млъква многозначително. И не сваля погледа си от мен.

И аз не свалям погледа си от него.

— А после? — предизвиквам го да продължи и се усмихвам.

Той повдига неопределено рамене, опитвам се да преценя годините му, професията му, характера му, за да отгатна какво ми предлага за после. Не прилича нито на убиец, нито на крадец, нито на садист, но на никой това не му го пише на челото. Не прилича и на

сладострастник. Просто на мъж, тръгнал да се забавлява. Но защо точно с мен?

— После ли? — решава се изведнъж. — Ще трябва и да поспечелим, а? Щом вече сме тук. Или… ти имаш достатъчно? И си дошла да губиш?

— Ще трябва да поспечелим — усмихвам се.

— Ще ми донесеш късмет, усещам го. Ти носиш винаги късмет на другите и… миришеш на пари. Отдалече.

Отварям чантата си и му показвам скромното съдържание на портфейла си.

— От колко време си тук? — питам го аз.

— Ами… втори ден ми е. И загубих всичко. До последния цент. Търся жена като теб да ми носи късмет и да мирише на пари, което значи, че ги има. В чантата й или в хотела, няма значение. Ще поиграем, нали?

— Ще играеш ли вместо мен? — казвам му. — И ще делим печалбата. Става ли?

— Става — съгласява се той. — Но преди това ще му пийнем по едно.

— Дадено.

Поне няма да бъда сама, младежът изглежда съвсем безобиден. И почти искрен. Докато аз пия своята „Маргарита“, а той голямото си уиски, измъквам всичко за живота му. За измисления му или истинския му живот. Не зная. Може да си има и готови версии за жени на моите години, за млади жени, за богати мъже и т.н. Убедителен е.

— Дойдох с три хиляди долара, които пестих три лета, а сега трябва или да краде или да проси. Избрах си да правя компании на мили дами като теб. Колко ще останеш?

— Не зная — отсичам бързо. — И хич не ме разпитвай къде съм отседнала, колко пари имам и какви са намеренията ми. Губя ти доверие. Нека се разберем, тази вечер ще я прекараме заедно, а ще има ли друга, не знам.

— Съгласен съм — отсича той.

Предлага ми да отидем в казиното на Стенд. На мен ми е все едно, само да не сме в „Мираж“. Искам да го държа далече от хотела, в който съм се настанила. Предпазно. Хлътваме в препълнената зала, странното е, че по всяко време и навсякъде е препълнено. Докато

чакаме да се освободи ротативка, отиваме до рулетката. Давам му малко пари. Той ги залага всичките на червено, залага на четни, залага на редица.

— Хей — обаждам се предупредително, — така само след пет минути ще трябва да напуснем с празни джобове.

— Спокойно, ще спечелим.

Гласът му прозвучава с увереност, но след миг разбираме, че сме загубили. Поглежда към мен с очакване.

Давам му всичко, което е в мен и той го поставя на нула. Вечерта ми с него ще свърши бързо, но печелим. Поглежда ме възторжено. Видя ли? Видях. Важното е, как ще продължи оттук нататък. Около нас се струпват зяпачи, винаги се струпват около печелившите. Може би за да открият как печелят. Или да облекчат джобовете им, след като излязат навън. Вече ми се е случвало.

Сред заобиколилите ни ме поразява лицето на млад мъж, чиито устни нервно потръпват. Явно иска да играе, но все още не се е осмелил. Зад рамото му забелязвам друг по-възрастен, който много свойски слага ръка на тила му.

— Не, Боб. Загуби достатъчно.

Жестът е прекалено интимен, а и забраната, казана почти нежно. Опитвам се да разбера негов баща ли е или негов любовник. Любовник, разбира се. Пръстите се плъзват собственически към косите, разрошват ги ласкаво.

— Моля те! — настоява Боб, извърнал назад към мъжа усмихнатото си лице. — Моля те.

По-възрастният не устоява на гласа и молбата в него. Бръква в джоба си и изважда две банкноти по петдесет долара. За нула време ще ги загуби, мисля си и се оказвам права, а после ще заплати с тялото си. Става ми жал за него, почти е дете. А Робърт продължава да печели. Утроил е сумата, с която започнахме. Улавям го леко за лакътя, да отидем на ротативките, хайде, виждам една свободна. Той поклаща глава, не иска да помръдне, тук печеля, тук е добре. Но внезапно вижда Боб и помръква целият. Защото е видял и по-възрастния до него, все още с пръсти в косите му. И Боб го вижда, в първия миг като че ли иска да побегне, но се овладява и казва:

— Радвам се да те видя. Да ти представя Арди, той е… запознахме се в…

— Откакто аз останах без цент, нали? Ах, ти! — страхувам се, че ще вдигне ръка да го удари, но Робърт ме улавя за лакътя и ме потегля към свободната ротативка.

Гневът му е толкова силен, че аз разбирам, между него и другия младеж е имало връзка, тя се е скъсала в мига, в който е останал без нищо. Жестът, с който дръпва за първи път ръчката, е твърде рязък, но машината запява изведнъж и започва дъждът от жетони. Също както при Фред през онази неповторима нощ. Като че ли никога няма да спре, а до мен Робърт крещи:

— Казах ти, че ще ми донесеш късмет. Казах ти!

— Не си забравил, че делим наполовина, нали? — опитвам се да охладя възторга му.

— Не съм.

И се оглежда победоносно. Зная, че очаква завръщането на Боб. Поглеждам назад, виждам, че е успял да загуби нови сто долара и моли за още. Възрастният остава непреклонен. Младежът ни вижда, зарязва стария и тръгва към нас. Но и старият тръгва към нас, той не е загубил току-така своите двеста долара.

— Виж какво — казвам на Робърт. — Твоят любимец пристига, а след него е… старият. Дай си ми моето, а ти се оправяй с тях, както можеш.

Късметът ще се смени — въздъхва Робърт. — А без пари ще загубя отново Боб?

— Твоя си работа — оставам непреклонна. — Хич не си падам по хомита.

Разбира, че няма да отстъпя, вглежда се с надежда в извиняващото се умоляващо го лице на Боб. Гневът се заменя с нежност, той ще приеме разкаялия се грешник, но тежко му и горко, ако загуби отново. Боб ще изчезне с *друг*.

— Изчакай ме — обръща се първо към него и после към мен, — сега ще ти донеса твоето.

Пълни една купа, пълни втора, пълни трета. Четвъртата остава празна до средата. Подава ми двете пълни купи и ми посочва касата. Казваме си довиждане, пожелавам му успех, а на ухото му шепна:

— Зарежи го това жиголо. Ще те предаде за първия мангизлия.

— Зная — въздъхва Робърт. — Някой ден ще ме вкара в беля.

Казва го с примирение, не ми остава друго, освен да сменя жетоните в банкноти. На касата се обръщам към тях. Боб е седнал пред ротативката, очите му са вперени в картинките. Предусещам как ще загуби всичко и на сутринта Робърт ще се събуди сам. Негова си работа, предупредих го.

Поемам към хотела. Време е да наблюдавам вулкана. Първо от улицата, после от стаята си. Докато ми омръзне. Омръзне ли ми, ще сляза в казиното на „Мираж“, ще играя или само ще гледам, изобщо ще правя, каквото си поискам. Докато и това ми омръзне.

Права съм била. В първия вестник, който отварям сутринта, виждам последните две жертви на хазарта. Робърт, който щеше да е жив, ако бе останал с мен и Боб, който също щеше да е жив, ако не бяха се засекли с Робърт в казиното. От няколкото реда научавам, че късно вечерта Робърт е нападнал Боб с нож, а Боб е стрелял. И двамата бяха мъртви. Видя ми се невероятно и двамата да са мъртви без намесата на третия, но… щеше да има следствие и не бе изключено да стигнат до него. Както не бе изключено и да не стигнат до него. Кой обръща сериозно внимание на някакви си хомита, единият от които се продава, а другият убива от ревност? Въздъхвам…

Смърт, необратима, нелепа смърт…

По-надолу със същите ситни букви се разказва накратко за някакво изнасилване на петнайсетгодишно момиче, за обир на стара богата вдовица, за изчезването на деветгодишно момче, което навярно е било отвлечено за откуп и се търси усилено от родителите, готови да платят. Тъкмо искам да захвърля вестника и откривам куп реклами, които ме убеждават къде ще се чувствам най-добре в Лас Вегас. Къде и какви лотарии се разиграват, къде най-много може да се спечели, кои от шоутата са най-посещаваните, кои филмови звезди са пристигнали, за да дадат и те своя принос в тях, какви са техните предпочитания, с кои от любовниците си са дошли, куп такива клюки, забавни интрижки от личния им живот, изкаран на показ, успехите им, пресметнати в долари и тъй нататък и тъй нататък под заглавието „Светска хроника“. Захвърлям с отвращение вестника и бързам да се потопя във ваната, да отмия чуждите истории и болки, за да се потопя в своята. Забрава няма. Чуждите истории напомнят за собствената ти. Лицето на Фред е

непрекъснато пред очите ми. Както и лицата на „принцесите“ с техните присмехулни усмивчици. Онова, което си припомням във ваната, само може да ме тласне по-бързо към развръзката… Опасно е да се задържам в нея, измъквам се от водата, бързам да се измъкна и от стаята и да се потопя в ярката слънчева светлина, в магията на този град-приказка за възрастни, където всичко е направено, за да се забавляваш и да забравиш делника си. Без спомени за нищо вървя по улиците му. Вървя и очаквам да преживея нещо различно или да принадлежа единствено на себе си. А може и това да не е най-доброто? Знам ли кое е най-доброто? Знае ли го някой? Едва ли.

ГЛАВА ТРЕТА
КРИСТОФЪР

Палатата на средновековието не съществуваше, когато бяхме заедно с Фред. Тя ме привлече от първия миг, зърнала я през стъклото на автобуса, довел ме от летището до хотела. Отивам до нея пеша, за да мога да разгледам всичко ново и непознато, построено след престоя ми тук с Фред. Набелязвам си къде още не съм била и искам да бъда. В палатата на средновековието всичко започва от казиното, както е навсякъде другаде. Но… всичко наистина е издържано в средновековен стил. Забавлявам се с подскачането на вещиците. Така и не успявам да пратя някоя и друга в казана и отчаяна решавам да проверя късмета си на ротативките. Започвам. Имам съвсем малко пари в себе си, но за да печелиш, не са нужни много. Само че аз съм вярна на себе си и… губя. Губя всичко, което нося. И за да обядвам, трябва да се върна в хотела си за пари. Тъкмо се надигам от стола и усещам един познат допир до рамото ми. Дъхът ми спира. Не бързам да се обърна назад, почти съм сигурна кой е зад гърба ми.

— Ето, че те намерих — казва гласът на Кристофър. — Никоя досега не е успяла да се скрие от мен.

— Моника не знае къде съм. Кой ти каза?

— Моника? Ти не знаеш ли за Моника? — внезапно се отдръпва и лицето му пребледнява.

— Какво трябва да знам? — изтръпвам цялата, чак усещам, че косата ми се изправя от някакво ужасно предчувствие. — Какво трябва да знам, Кристофър?

Заставам пред него с очи, впити в лицето му. Той поставя бавно ръце на раменете ми, привлича ме бавно към себе си, после ме притисва силно. Много силно. Преглъщам. Зная какво ще ми каже. Боя, се да го чуя и искам да ме излъже. Моника първа ми каза своето „сбогом“. После беше моето, а това означаваше… Нима означаваше…?

— Още същата сутрин… след като те е изпратила, се е качила в стаята си и… изстрел в слепоочието…

— Мъртва ли е? — едва раздвижвам устни.

— А как иначе? — приглажда с пръсти наелектризираната ми коса Кристофър. — Как иначе? Никой не е чул. Намерил я е Франк след завръщането си от Вашингтон. Никакво писмо, нито дума за никого, никакви обвинения или обяснения. Нищо.

— Не! Не-е!

А зная, че е истина. Припомням си думите й за последния рожден ден, тъгата й, болката й от отсъствието на Франк, оправданията за децата й, прозренията й за другата жена, търсенето на корен извън любовта и семейството, превъзбудата й, онзи неин смях, който звучеше почти искрено. Трябваше да остана, нито за миг да не се отделям от нея, да не й позволя…

— Не се самозаблуждавай! — притиска ме още по-силно към себе си Кристофър, за да успокои треперенето на тялото ми. — Никой не можеше да й помогне. Трупало се е в нея с години, без да споделя, без да се оплаква… Решението й не е от вчера. Какво знаеш ти за живота й? Знаеш ли, че заради Франк е напуснала замъка на родителите си, блестящата си кариера на актриса, била е една от най-обещаващите, оставила е зад гърба си четири филма, любимия си Париж и всичко, което истински е обичала, за да стане жена на Франк, да роди децата му и след повече от двайсет години брак той да…

— Значи… наистина има друга жена? — прекъсвам го.

— Има — въздъхва Кристофър. — Франк не е женкар, беше разкъсан между любовта си към нея и невъзможността да напусне Моника. А другата го искаше изцяло за себе си.

— И… успя — казвам през стиснати зъби с омраза към непознатата, към агресивността и безскрупулността й.

— Не — усмихва се тъжно Кристофър. — Не. Което не направи живата Моника, го постигна мъртвата. Франк се заля от вина. Вината му ще го смаже. А и разбра какво е загубил. Изтрезня изведнъж.

— Господи! — преглъщам отново. — Но на каква цена? На каква цена?

Вече плача. Притискам лице в рамото му и сълзите мокрят ризата му. Той повдига с пръсти лицето ми към себе си и изтрива сълзите ми. Рукват отново, изтрива ги отново. Намира кърпата си и ми я подава. Кърпата му ухае на мускус.

— Трябва да излезем оттук. Гледат ни.

— Нека ни гледат…

Но се подчинявам на ръката му, която ме улавя под мишницата и властно ме повежда към изхода. Излизаме под ярката слънчева светлина. Почти ослепявам от нея и сълзите… Ръката му насочва стъпките ми. Спираме пред някакво кафене на открито.

— Седни! — поднася ми стол и ме настанява внимателно на него. — Ще ти поръчам и едно силно питие. Нужно ти е.

Не се съпротивлявам. Оставям се изцяло на грижите му. Толкова отдавна никой не се е грижил за мен. Все не ме забелязваха, все ме отминаваха. Кристофър се връща от бара с две чаши уиски и кубчета лед в тях.

— Пийни! Ще ти олекне…

Отпивам, но не ми олеква. Очите му следят внимателно всяко мое движение. Навярно изглеждам ужасно и годините ми личат, но пет пари не давам за тях. Загрижеността на Кристофър ме изненадва, той наистина иска да ми помогне.

— Намерили са в стаята й една книга… за самоубийствата. В дома на всеки самоубиец е имало по една такава книга. Мисля, че и това хвърля светлина върху решението й. Ти имаш ли от тази кошмарна книга за самоубийствата?

— Не съм я виждала. И при Моника…

— Ако знаех, може би бих могъл да я спася. Но тя ме подозираше, че единствено исках да спя с нея.

— А не искаше ли?

— Исках, разбира се. Беше толкова изискана и красива. Привличаше ме като магнит, французойка. В тях има нещо по-различно от вас, американките. А и беше толкова сама. При заетостта на Франк, особено след като се появи другата, а тя веднага усети и след като заминаха децата й, как би могла да оцелее, освен ако…

— Ти бъде любовница?

— Не само любовница, не само. Нещо повече, но тя ме отблъсна, довери ми се само веднъж, когато ми разказа какво е напуснала заради Франк и колко й е скъп той и как не може да преглътне влюбването му в другата, пиянството му от нея. Беше прекалено огорчена и обидена. Не го преодоля.

— И аз не бих могла!

Той ме поглежда и задържа погледа си върху лицето ми.

— Ти можеш! Отчаяна си, но ще се справиш с отчаянието си. Нужно ти е малко време. Огорчена си и се държиш за огорченията си, но съвсем скоро ще започнеш да си припомняш и всичко хубаво, което си преживяла. А и аз ще бъда до теб…

— Какъв си ти? Пророк? Гадател? Ясновидец?

— Просто… познавам жените. И не се съпротивлявай, зная всичко за теб. От мига, в който тръгнах подире ти към гората, без да зная точно какво ще се случи до…

— Не си знаел? Помислих те за убиец, за перверзен убиец…

— Благодаря ти! — засмя се. — Всъщност ти ме предизвика. С оня твой възглас „Свършвай! Свършвай по-бързо!“ И пълното ти вцепенение. Беше прекалено възбуждащо…

Мразя го. Стисвам клепачи и усещам, че сълзите ми рукват отново. Той ми подава отново смачканата си и изцапана от грима ми кърпа. Отблъсквам ръката му.

— Кристофър, върви по своя път. И ме остави да вървя по моя!

— След като вече съм те намерил? И след като мога да ти помогна? Никога няма да направя тази грешка!

— Върви си! — почти го изсъсквам.

— Да те оставя в това състояние и сама тук? За да станеш лесна жертва на… Не! Поне не веднага.

— Да — и вдигам към него искрящия си от решимост поглед.

Той се разсмива. И поклаща глава в знак на отрицание.

Няма да отстъпи. Навярно ще отстъпя аз.

— Ти си сама и аз съм сам. Опасно е за теб. Не четеш ли вестниците? Не виждаш ли какво се случва наоколо? По-добре е да сме заедно. А решиш ли да се върнеш при мъжа си…?

— И това ли знаеш?

Той не отговаря на въпроса ми. Замисля се и ме пита:

— А той знае ли къде си?

— Не.

— Оставаме заедно. Поне на теб мога да помогна.

— Защо?

— Харесва ми ролята на християнин.

Ако не ме боли толкова силно от смъртта на Моника, бих се разсмяла. Само горчиво се усмихвам. И аз донякъде познавам мъжете.

— И да искаш, не можеш да бъдеш християнин.

— Ще видим — казва простичко. — Да се връщаме в казиното. Там е пълно с нещастни хора, които искат да забравят болката си и да се самоизлъжат. Ние сме от тях.

Подчинявам му се. Свикнала съм да се подчинявам и това ме е ужасявало и преди. И сега. Защото преди се подчинявах на мъжа си, на децата си, а сега на един… почти непознат.

— Продължавай играта! — нарежда ми отново той, спрял до една свободна ротативка.

Сядам на стола, който ми поднася. Пускам първия жетон. Дръпвам за първи път ръчката. И… звън на монети. Продължителен звън на монети… Зад гърба ми той се засмива.

— Не можеш да кажеш, че не ти нося щастие.

— И лоши новини — захапвам го аз, без да се обръщам.

— Лошата новина най-бързо те намира. Където и да си. А ми се струва, че ти я очакваше. Не е ли така?

Съгласявам се. Дръпвам отново ръчката. С някакво настървение. Заради Моника, заради болката ми по нея, заради собственото ми очакване на тази болка. Отново звън на монети.

— И така ще бъде през целия ден.

— Предпочитам…

— Зная какво предпочиташ. И тъй като не е възможно, опитай се да забравиш. Както се опитвам и аз. А се опитвам още и да ти помогна.

— Срещу какво? Зная какво очакваш от всяка жена. Дори на моята възраст.

— Какво ти е на възрастта? — смее се, заслушан в звъна на жетоните. — Убеден съм, че досега не ти се е случвало да печелиш така. Нито си изневерявала на съпруга си.

— Това не е твоя работа — отговарям му остро, все още настръхнала срещу него, но присъствието му странно ме успокоява. Наистина печеля за първи път и вече разбирам опиянението на Фред. Започвам да разбирам и онези, които никога не са губили. Но при хазарта не е възможно само да печелиш. Възможно е само, ако знаеш кога да спреш. Точно навреме. Ваничката под ротативката е пълна с жетони по петдесет цента. Достатъчно. Предостатъчно. Изправям се. Пълня купите, Кристофър се засмива насреща ми.

— Мислех, че няма да можеш да спреш.

— Винаги мога да спра! — казвам, а си мисля, че наистина винаги мога да спра всичко, което пожелая.

Той усеща в гласа ми някаква нотка, която го сепва.

— И живота си ли?

— Да — отсичам.

Навярно има свое тълкувание на думите ми или открива зад тях друг смисъл, който ги променя.

— Искаш или не искаш, ще бъдем заедно.

— Не искам — отсичам отново.

— Това не променя нищо. Поел съм ролята си на християнин. Или ще те пазя аз, или се върни при мъжа си!

Моята жадувана свобода, какво ще стане с моята жадувана свобода? Още една илюзия!

— Аз не умолявам никого за нищо, аз винаги си взимам сам каквото искам.

— Напомняш ми за един друг.

— Повечето мъже си приличаме точно по това. А с които се различаваме точно по това, не си заслужава да се захващаш.

— По насилието ли? По незачитането на другите?

— И не само. Този живот е за силните, които не молят, а взимат. Никой нищо, не ти дава даром.

Чувала съм ги вече тези думи и те са ме отблъсквали.

— Твоята философия…

— … е философия на победителите. Хората се делят на жертви и на хищници. Моника беше жертва.

— А аз? — чакам отговора, притиснала купите с жетони към гърдите си.

— Ти? — гледа ме продължително. — Ту си хищник, ту си жертва, но се приемаш за жертва. Навярно така ти харесва повече.

— Не — тръгвам пред него към касата, обръщам жетоните в долари, прибирам ги в чантата си. — А сега накъде?

— В моя хотел? В твоя?

— Жадна съм — отвръщам.

Отбиваме се в едно кафене. Трябва да му се изплъзна, не го ли сторя сега, никак няма да е лесно по-късно. Освен… да му омръзна. На него всичко му омръзва бързо, осенява ме прозрение.

— Защо съм ти аз? — питам го, докато отпивам от сока си. — Омъжена, с три големи деца. Може да имаш всяка друга.

— Точно затова.

Гледам в Кристофър, чието лице приема чертите на Фред. Припомням си предложението му за брак. Очакваше от мен да съм здрава, да съм със силни корени, да му родя деца, да не му създавам проблеми и да не му слагам рога, да пазя семейните традиции. Знаеше, че ще получи всичко, което иска. И го получи. Без да се сети нито за миг да ме попита защо съм готова да му поднеса всичко. И какво получих в замяна?

Неговата заетост. Незачитането му. Раждането и отглеждането на „принцесите“, на които той изпълняваше всички желания. И в резултат на което те…

— Готов съм да изпълнявам и твоите желания — повдигаше рамене Фред, — но ти просто нямаш такива. Достатъчно ти е да имаш дом, деца, пари…

— Лъжеш се — отвръщах му с болка. — Нуждая се от любов. От любов. От твоята, от тяхната…

— Любовта ни трябва да се заслужи, нали? — смееше се нагло в лицето ми.

— Давам ви своята всеотдайност. Друго нямам. Опитвам се да ви предпазя и от самолюбието ви.

— И да ни направиш уязвими? А колкото до всеотдайността, мога да я получа от всяка срещу малък подарък.

— Но само временно.

— Постоянното втръсва.

— Така ли?

Бях обърнала веднага гърба си и бях излязла от стаята, а в коридора ме препъна неговия смях, който долетя и през затворената врата… Яростта ме заслепи, можех да се върна назад, да го нараня с думи, но ги преглътнах и продължих, препъвайки се в смеха му. Тогава ли го намразих? И намразих ли го, макар и за миг? Или… беше преди? Или… по-късно? Но се зарекох да го нараня и аз, заради проклетия му смях, в който открих собствената си незначителност за него. Беше ме взел като вещ и ме бе поставил в някакво ъгълче на живота си, което

можеше да не забелязва, да заобикаля, да изхвърли, ако поиска или да строши. Въпрос на време. Времето ми беше изтекло, но аз не го бях осъзнала.

Искам да изтрия Фред от съзнанието си, но не е лесно, твърде много сме преживели заедно, на твърде много места сме били заедно. Ето, и тук сме били.

Кристофър ми сочи към ъгъла и нещо ми говори. Заслушвам се в думите му:

— Оттук ще можеш да наблюдаваш всичко. Проститутките, филмовите звезди, които също са проститутки, но на друго ниво, и мъжете, и жените, големите босове, гангстерите, мафиотите с техните бодигардове, богатите дядовци, дошли да се забавляват, младите жигола, които ги дебнат, обсебени от идеята на всяка цена да уловят някоя с мангизи — за една нощ или за цял живот. Но за да ги различаваш, е нужно набито око. Да си бил вече сред тях. Да познаваш и зъбите им.

— А ти познаваш ли ги? — питам го.

— За разлика от теб, а навярно и от мъжа ти, аз съм се родил богат. И затова го нямам оня хъс да печеля на всяка цена.

— И с какво се занимаваш?

— Забавлявам се. Непрекъснато се забавлявам.

— И това омръзва.

— Омръзне ли ми, сменям начина на забавление. Но предимно наблюдавам как всеки от вас съсипва живота си.

— А ти? — питам го едва ли не с омерзение, самочувствието му силно ме е раздразнило. — Ти… не съсипваш ли живота си? И не само своя?

— Да, но все още ми е интересно. Искам и на теб да ти стане интересно. Стоиш настрани и от самата себе си. Каквото ти се случи, все едно се е случило на друг. Така най-добре ще си го върнеш. И на Фред. И на децата му.

— Те са и мои деца — подскачам.

— Но изглежда го беше забравила, нали? — засмива се той и навярно нарочно ме предизвиква, и продължава да ме предизвиква. — Мога без проблеми да имам всяка една от дъщерите ти.

Изтръпвам. Изправям се.

— Няма да ги докоснеш и с пръст! — изплющява гласът ми.

— Засега предпочитам теб.

Подозирам Моника, че му е разказала всичко за мен, и за Фред, и за момичетата. Откъде може да знае иначе?

— И не подозирай Моника — изненадва ме отново Кристофър с отгатването на мислите ми. — Имам си свои източници на информация. Стига някоя да ме заинтригува истински, а това не става всеки ден.

— Хайде де! — засмивам се саркастично, но спирам изведнъж, защото приближава сервитьорът.

— От същото ли? — пита.

Добавя и един коктейл „Маргарита“. Отново ме изненадва.

— И това ли знаеш?

— И това.

Въздъхвам. Кристофър ме привлича и отблъсква, привлича и отблъсква. Поставена в центъра на махалото, аз се люлея между двете крайности — да го отпратя или задържа.

— И това не зависи от теб. Щом искам — оставам. Щом ми омръзне — си тръгвам… — улавя ръката ми, защото се изправям мълчаливо от мястото си. — Седни и гледай! — посочва ми с брадичка към съседната маса. — Тази е една от най-големите писателки на Щатите. А мъжа с нея е продуцентът й, който превръща всеки неин роман във филм.

Сядам отново на мястото си. Заинтригувана съм. Жената изглежда красива, много елегантна и с огромно самочувствие, което излага на показ. Мъжът до нея — също. Сервитьорът, които донесе напитките ни, веднага притичва към тях. За по-малко от секунда им носи поисканото. Тя вади от чантата си ръкопис, той го разгръща. За секунда, за две. После потъва в неговата чанта.

— При същите условия — чувам го да й казва.

Тя само кимва и пазарлъкът е приключил.

— Погледни към масата до вратата! — привежда се към мен Кристофър. — Виж сестра й. Актриса е, от най-предпочитаните. Двете не могат да се понасят, а са принудени да ходят по едни и същи места и се срещат с едни и същи хора. Познато ли ти е? Или…

— До болка — казвам.

— И двете печелят луди пари. И двете не знаят броя на мъжете, с които са били. Спал съм и с двете.

— И коя предпочиташ?

— Теб.

Подиграва ли ми се? И защо? Не разбирам, доплаква ми се.

— Ти си различна от всички, с които съм бил.

— Попълнение на колекцията — уточнявам обидено. — След като не си могъл да бъдеш с Моника то…

Прави се, че не ме чува или наистина не ме чува, загледал се в масата до вратата.

— Виждаш ли онези двамата до Джули и кавалера й? Живеят заедно, помни ми думата, единият от тях ще бъде мъртъв само до три дни. И ще ти кажа кои. По-младият — Мартин. На него вече му е писнало и се оглежда за нов партньор. Предпочита по-младите и от себе си, почти момчетата. И по-мургавите… Искаш ли да се обзаложим?

Не искам, сигурна съм, че е прав. Вече познавах двама, които свършиха живота си ей така. Мартин е красив, светлокос и светлоок и ми напомня за Робърт. Едва ли има и той повече от трийсет. Насочва се към Джули, но не Джули го привлича, вперил е очи в придружителя й. Той е почти момче, мургав, с добре очертана уста и дълги коси, прибрани на опашка на тила му. Джули ги представя неохотно един на друг. И на нея й е ясно какво ще последва.

— Трагедията ще се разиграе още тази нощ — шепне възбудено Кристофър. — Виж го Мартин с какви очи изпива това младо актьорче, което е още никое и е готово да легне с всеки заради някаква си роличка. Ще зареже Джули заради Мартин, а Мартин вече е зарязал предишния си. Интересно ли ти е? — поглежда ме с блеснали очи и потупва ръката ми.

— Чудя ти се — разсмивам се. — Навярно си наблюдавал хиляди подобни истории? И все още се вълнуваш от тях?

— Всеки път е различно, а аз проверявам невероятната човешка природа.

— Която вече с нищо не може да те изненада.

— О, не, изненадва ме.

Не вярвам, но и сама се включвам в наблюдението. Мартин изпива с очи придружителя на Джули. Той разбира какво се очаква от

него. Мартин ръкомаха, обяснява развълнувано нещо, изглежда убедителен и агресивен. Ще има успех. Мъжът-момче се върти все по-неспокойно върху стола си.

— Само след секунда ще стане, за да отиде в тоалетната и няма да се върне. След секунда ще го последва и Мартин. А след още една секунда и Мишел. Ние ще чакаме само развръзката.

Поглеждам часовника си. Оказва се прав. Мъжът-момче става и излиза. Секунда след него излиза и Мартин. От другата маса, взрял гневен поглед към вратата, се изправя и Мишел. Джули бърза да плати и офейква, преди да се е развихрил скандал. Искам и ние да я последваме, но Кристофър настоява да поостанем.

— Докато изпиеш своята „Маргарита“ убийство няма да има, но ще са се завихрили няколко любовни истории, ще бъдат уговорени няколко сделки, ще бъдат планирани няколко убийства. И всичко това ние дори няма да го видим, а ще прочетем за него в няколко ситно изписани колонки в сутрешните вестници.

— Всичко това — казвам бавно, — ме отвращава.

— Предложих ти по-добър начин да си прекараме времето. В кой от двата хотела?

— В твоя — а ми е все едно, просто искам да се махна.

Отседнал е в „Тропикана“. Лукс, мрамор, блясък — като навсякъде тук. Естествено минаваме през казиното. И съвсем естествено Кристофър присяда до една от ротативките.

— Искам да загубя, преди да спечеля. Обичам баланса. Една „Маргарита“? — предлага ми и след секунда чашата с коктейла е в пръстите ми.

— Коварно питие — усмихвам се.

— Ще те направи по-достъпна — Кристофър вече е започнал играта.

Губи. Отново губи. Но се усмихва.

— Вълнуващо е и да губиш понякога.

Личи си, че никога не е губил истински. Не ми се спори. Изучавам лицето му и бавно отпивам от коктейла. То е напрегнато като всички други лица, които ме заобикалят. Както навярно е и моето, когато играя, а и аз не играя с хъс и единствено, за да спечеля…

Започвам да разглеждам наоколо си. Тази в дъното навярно е богата вдовица, а младежът до нея я чака да падне в капана му. За една нощ. Или за цял живот. За целия живот на вдовицата, който няма да е много дълъг с него. Ще намери начин да я прати в гроба и то така, че и най-прецизния полицай да не може да го уличи в убийство. Онези младите до тях приличат на влюбени, които са дошли с надеждата за ден-два да поспечелят поне малко. Напразно! На влюбените не им върви в хазарта. Ще заложат всичко, което имат и ще си заминат, дори без да се разочароват от загубата, щом са заедно. Двамата мъже отляво на Кристофър човек няма как да ги сбърка. Педита, но още не са си омръзнали един на друг. Те се редуват на ротативката, на стола пред нея сяда ту единия, ту другия и все губят, но не изглеждат притеснени. Не изглеждат богати, но не са и от бедните. Приличат на наркомани, навярно са. По пътеките сновят момичета с къси поли и предлагат размяна на банкноти с жетони и обратно. Количките пред тях изглеждат лъскави и сигурни. Изведнъж се стресвам от писък. Едри мъже във фракове се втурват към някаква припаднала жена. Бързат да я изнесат и то така, че да бъде незабелязано за посетителите. Кристофър нищо не чува, успял е да загуби всичко и се изправя от стола си щастливо усмихнат. Глътвам остатъка от чашата си.

— Да вървим! — улавя ме под ръка като свое притежание.

А не съм ли?

Стаята му е на петнайсетия етаж и страшно прилича на моята в „Мираж“. Същият лукс, само друг цвят на завесите, друг цвят на мокета, друга форма на огледалата, друго разположение на ваната, но също мраморна и с безброй огледала около нея. Кристофър се е вмъкнал след мен в банята.

— Ти ли си първа или аз?

— Ти.

Докато се бави вътре и чувам водата, дискретно разглеждам дрехите му. Копринени ризи, копринен халат, мъхест халат. Мирише на пари. Кои го беше казал? Който и да го бе казал, вече бе мъртъв. И аз… след време ще бъда.

Кристофър излиза гол от банята. Стегнатото му мускулесто тяло задържа погледа ми.

— Можеш да имаш и по-хубава от мен. И по-млада.

— Да, но искам теб. Не си ли доволна?

Бих запитала отново защо, но е безсмислено. Беше ми отговорил веднъж. И аз го желая. Той умее да бъде нежен, а Фред никога не е бил нежен. И както си лежа във ваната, отпусната и напълно спокойна, чувам гласа на Моника … *никоя не устоява на допира на ръцете му и на…* Моника, сълзите ми се смесват с топлата вода. Живееше по-добре от мен и щом тя не издържа, щом тя посегна на себе си, то… Имаше и своите малки и големи прищевки, и Франк я обичаше и я обича, въпреки хлътването му, от което вече е изтрезнял. Както съм сигурна, че я обичат и децата й, въпреки увлечението си към живота в Париж. Това би трябвало да я задържи на повърхността и да не потъне необратимо в смъртта. А може би аз не зная и още нещо, твърде важно за нея, както и тя едва ли знаеше всичко за мен. Винаги бе харесвала Фред, винаги бе харесвала и „принцесите“. И все ми казваше, че съм една щастлива жена. Не й се оплаках, когато Фред остана цяла година в Япония вместо месец, не й се оплаквах от предполагаемите му изневери, които интуицията ми подушваше, не й се оплаквах от постепенното и неспасяемо отдалечаване на дъщерите ми. И от още колко други неща, свързани с тях. Но какво друго може да се очаква от мъжете? Да искат да притежават всички жени е в природата им. Добре, че не е по възможностите им. А от децата? Освен отдалечаването и вечното им доказване, че са повече от теб, вечното мачкане на самочувствието ти и стремежът им да ти отнемат всичко, за да го притежават те?

— Идваш ли? — вика ме Кристофър през затворената врата.

Мълча.

— Тогава… идвам аз.

Не се прибирам в хотела си. Оставам при Кристофър. Той е изненадан, очарован, вживял се в ролята на учител, който ме въвежда в тънкостите на секса. Показва ми неща, които не съм и подозирала, че се правят.

— Харесва ми — смее се той, — че при твоите години ти си останала невинна като девойче на тринайсет. Нима Фред на нищо не те е открехнал?

Мълча.

— Предпочитал е да открехва други? — гадае той.

— Не зная — искам да приключим темата.

— Не си искала да знаеш, но си го предполагала, нали?

Той вижда свъсеността на лицето ми и става, за да навлече само халата си.

Ще поръчам закуска за двама и… вестниците. Любопитен съм за… новини от тоя наш скапан свят. Какво предпочиташ? Кифлички, кроасан, бекон с яйца, кафе, мляко, чай? Освен сока… Кажи! — и чака отговора ми с ръка върху апарата.

Фред никога не се е сещал да ме пита какво предпочитам. Щом той харесваше нещо длъжна бях да го харесвам и аз.

— Каквото и ти. Все ми е едно.

— Не така! — почти ми се скарва. — Нужно е да имаш свои предпочитания. Дори капризи. Толкова ли много са те смачкали?

Повдигам неопределено рамене. Бях научена да се съобразявам с желанията на другите, не със своите. Още от дете. Още вкъщи. За Фред беше много удобно и не пожела да ме промени. Но не искам да се връщаме все към него.

— С мен всичко ще бъде различно — целува ме нежно Кристофър. — Обещавам ти.

Разбирам, че точно това му доставя удоволствие, че точно това не му се е случвало. И че и за него ще бъде различно, каквото и да казва. Не съм ли парче глина в ръцете му на ваятел, който ще създаде от него свое подобие? Като Господ. Ако не му омръзне преди това. Наблюдава ме в очакване на закуската.

— Малко си едра, но си хубава. От теб лъха на здраве и на порядъчност, а в греховното ни време никак не е малко… В епохата на спина…

— Боиш ли се от него?

— Няма човек да не се бои. След всяка своя авантюра тичам да се изследвам и всеки път въздъхвам с облекчение. Изпитвам ужас, а не мога да се въздържа пред новото. И след нашето преживяване в гората… бях.

Разсмивам се. Е, поглеждам го въпросително. Той ме прегръща и чувствам, че ме иска отново.

— Гладна съм — спирам го. — Ужасно съм гладна.

— И аз, но… — не зная бих ли могла да го удържа, ако в същия миг не се почуква на вратата и влиза сервитьорът с количка, от която

се вдига пара.

Докато закусваме, Кристофър предлага да ме отведе в Големия каньон. Или на „Златния бряг“. Или в „Лос Анжелис“. Или… където поискам аз… Съгласен е да шофира с часове в пустинята при четирийсет и пет градуса, но да ми покаже нещо различно, което още не съм виждала.

— Все ми е едно къде — повдигам неопределено рамене, а той побеснява от безразличието ми. Гласът му е рязък:

— С мен си длъжна да имаш капризи. Или поне… желания.

Длъжна? Нямам. Все още нямам. И му го казвам. И още му казвам, че съм избягала и от задълженията си. Той омеква.

— Единственото, което не ми харесва в теб. Бъди жена, истинска жена! Дори да нямаш капризи, измисли ги!

Все още е ядосан и му личи.

— Една богата жена като теб би трябвало…

— Богата съм, защото съм съпруга на Фред, а той не би ме харесвал с капризи.

— Все още ли се чувстваш жена на Фред? — яростта му вдига своя градус. — На него му е доскучало от теб. И на мен ще ми доскучае, ако не се промениш.

— Как? — питам го. — Не става изведнъж.

— Ти вече се променяш — засмива се неочаквано, доволен, че ми е натрил носа и ми е причинил болка. — Една жена без любовници престава да е интересна дори на собствения си съпруг. Никога ли не си флиртувала?

— Ако бях нямаше да съм жива.

— О! — отдръпва се неочаквано Кристофър и лицето му става сериозно… — Има ли вероятност да научи къде си?

— Винаги има — разсмивам се. — И ако се боиш, моля! — само посочвам вратата на стаята.

— Забравяш, че си в моя хотел — разсмива се и Кристофър, но безпокойството му не е изчезнало. И се връща към Фред. — Смяташ ли, че той ще те търси?

— Твърде е зает да го направи сам, но би го възложил на други и… — чертите на лицето му се разкривяват. Ядосвам се не на шега. —

Стига с тоя Фред. Ако толкова се боиш, си тръгвам веднага. Поне ще се наспя.

— Добре — изненадва ме с отстъпчивостта си и пада неочаквано в очите ми. Страхливец! Наблюдател! И още…

— И без да ме изпращаш!

— Добре — съгласява се отново. — Но не си въобразявай, че няма да те намеря. В колко да те взема за обяд?

Ахвам. Не е страхливец или просто ме заблуждава. Лесно ще му бъде да не ме намери.

— Ще пропуснем обяда. Ще се срещнем в шест. Ако се срещнем изобщо — прозвучава саркастично, но той не реагира.

— В шест. Добре… — изляга се на леглото и разтваря първия вестник, все едно вече съм си тръгнала. Наказва ли ме? Или вече ме зачерква от живота си? Толкова лесно? Изведнъж подскача.

— Погледни, ето че съм прав. Мартин е…

Не искам да слушам. Грабвам дрехите си и ги навличам бързо. Не е трудно, с роклята с презрамките съм. Кристофър се заглежда в нея и се усмихва.

— Припомня ми…

— Зная.

Бързам да си тръгна, не ме интересува никакъв Мартин. Толкова бързам, че забравям чантата си. Връщам се за нея. Кристофър е потънал в светската хроника. Слушай, казвам му, ти си по-нещастен и от мен. Ти непрекъснато живееш чужди животи, нямаш ли си свой, макар и скапан? И не умираш ли непрекъснато с чуждите смърти? Това не е забавление, това е…

— Това ми е работата — казва сериозно.

— И каква е тя? — питам и чакам настръхнала отговора.

— Пиша — и става още по-сериозен. — Пиша за хората около нас. За безсмислието на съществуването им. И за хора като теб, живели праведно и отново стигнали до безсмислието на съществуването си. А мисълта за смъртта се превръща за тях в спасение. В жажда за покой. Закъснях за Моника, но за теб не съм. И никакъв Фред не ме плаши. Макар че е опасен, нали?

Присядам на ръба на леглото.

— Кога каза истината? Сега или… преди?

— И сега, и преди. Забавлявам се като наблюдавам. А не мога да пиша, без да наблюдавам. Навярно наистина нямам свой живот. Макар че… не бяхме ли с теб наистина? И не беше ли… част от живота ни?

Да му вярвам ли? Трудно ми е и той го разбира. Обещава ми да докаже думите си. И за Фред, и за писането. Добре, съгласявам се, имам нужда от доказателствата му. Макар че, ако ме е излъгал, какво бих направила? Нищо. Едно голямо нищо. И отново бих била с него и бих спала с него, защото самата аз изпитвам неистов страх.

Кристофър ме бе запитал наистина ли е опасен Фред.

Трябваше и сама да си отговоря на този въпрос. Опитвам се. Спомням си, че когато работех при него и когато се случи онова нещастие с жена му, наоколо шушукаха. Пазеха се от мен, нали бях секретарката му, най-довереното му лице в техните очи, а не беше така. Първо ми се бе обадил лекарят да намеря Фред, където и да се намира, за да му предам, че… После се обади баща й, съсипан от мъка и с огромна обич към зет си. *Намери го, момиче, където и да е, трябва веднага… макар че и да дойде, няма да я съживи!* Но на „Уолстрийт“ шушукаха и колкото и да се пазеха, подочувах, че… понеже била бреме, той е намерил начин да се освободи от нея. И то, когато е далеч. Колко му било да подкупи лекаря или сестрата. Особено сестрата. Говореха, че тя… млада и красива, била влюбена в него. Какво ли не говореха впрочем? Не вярвах, не исках да вярвам и сама избягвах да слушам. Дори по-късно, вече бяхме женени, когато същата сестра загина при автомобилна катастрофа и по някакъв начин свързаха катастрофата с името на Фред и смъртта на предишната госпожа Макрой, аз пак останах глуха за слуховете, които пълзяха край мен. Но тогава нещо се случи между бившия му тъст и Фред. Бившият му тъст бе приел философски нашата женитба, без да се отдръпва от Фред. Чух един диалог между двамата в кабинета у дома, старият човек обвиняваше Фред, а той се защитаваше яростно. И името на сестрата непрекъснато се подмяташе във въздуха, тя й е дала свръхдозата, тя, а ти може и да си знаел? Или да си й платил, за да… Имаше ли следствие? Бях бременна вече, почти не излизах никъде, Фред бе изключително внимателен към мен, толкова силно искаше да бъде баща. И ме пазеше от всякакви вълнения. А и аз тогава бях готова да се

закълна, че е невинен, че нито за миг такава мисъл не би минала през главата му, че… Интересно, че с годините все по-често се бях връщала към тази сестра, към чутия разговор и вече не бях съвсем убедена в невинността на мъжа си. Обратното, като че ли се уверявах във вината му. И неведнъж или два пъти се опитвах да науча по още нещо от самия Фред, а той се дразнеше все повече и повече.

Защо?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА
ИМЕНИЕТО

Опитвам се да мина незабелязана край рецепцията на „Мираж“, но звънък женски глас ме спира, за да ми предаде пристигналите за мен факсове. Връщам се към момичето, поемам ги от ръцете и. Не се стърпявам и отварям първия, от Франк е. Иска да се срещнем. Иска да научи от мен някои неща за Моника, които му са се изплъзнали. Защо го направи, питаше отчаяно. *Ти знаеш, Франк, по-добре от мен.* Мога да му отговоря и ще бъда жестока, но права. Не бих могла, разбира се, съсипан е и от смъртта и е осъзнал вината си, но късно. Късно. Разгръщам втория факс, от Фред е. Преди да го прочета, виждам изписания горе адрес, хотел „Мираж“, стая 1531. Няма грешка. Точно в целта. Редовете се разиграват пред очите ми, не мога изведнъж да схвана смисъла им, толкова необичаен за Фред. „Не прави нищо! Идвам! Обичам те!“ С три удивителни. Или с три заповедни. Никога не ми е казвал „обичам те“, а какво остава да го напише. Нещо не е наред, нещо не е както трябва, но какво? Не проумявам, но страхът се загнездва у мен. Дали това е първата му реакция, след като е научил за Моника? Или… заблуда, която да приспи вниманието ми? Не зная. Озадачена, прибирам неговия факс и разгръщам третия. От „принцесите“ е. И те „Обичаме те, мамо!“ Навярно Фред им е наредил какво да ми напишат. Много отдавна не ме наричат „мамо“, а просто Силви в прилив на нежност, или Силвия в прилив на гняв. Прибирам и техния факс. Нямам никакво време.

По-скоро в стаята, по-скоро да стегна багажа си и да изчезна… Толкова съм изплашена, че в първия миг не забелязвам разместването на вещите си. Някои е преобърнал в мое отсъствие пътната ми чанта. Паспортът ми е с прегъната страница. Парите от плика на Моника са пъхнати набързо в него и то в безпорядък. Нищо не е изчезнало, но като че ли някой непознат е искал да се увери, че е попаднал точно, където трябва и на лицето, което му трябва. Изтръпвам. Натъпквам дрехите си, оставям халата, небрежно хвърлен върху леглото, чехлите,

дори жертвам едната рокля. Никои не трябва да разбере, че съм напуснала хотела. Но къде да отида? При родителите ми Фред ще ме открие веднага. Къде да се скрия? И от кого? От самия Фред или от наетите от него… убийци?

Спускам се с асансьора. Вратата се отваря и виждам момичето, което е с гръб към мен. Няма и да платя. Няма да оставя и ключа, нека мислят, че съм горе и не съм напускала стаята си. И ако не замина още тази нощ, ще науча кой и какво ми е подготвил.

На улицата се чувствам по-свободна. Вмъквам се, в първата телефонна кабина, за да позвъня на Кристофър. Никой не отговаря. Възможно ли е да се е скрил и той, не точно от мен, но почти от мен. Защото, ако съм заплашена аз, заплашен е и той.

Виждам го изправен пред спокойния с огрян от слънцето вулкан. Вулкан е само вечер, сега е тих пейзаж от скали, вода, палми и цветя, над които се извисява хотела. Повиквам го тихо:

— Кристофър! Започна се…

Той се сепва и обгръща с ръка раменете ми.

— Какво се започва, Силви?

— Виж! — ръката ми трепери, докато му подавам факсовете. Първият го отминава без внимание застива над втория, без да разгърне третия, за него е без значение. Дълго го върти в пръстите си.

— Да отидем в „Империал“, да помислим…

Въздъхвам. Облягам се на ръката му, коленете ми са омекнали… Той ме държи здраво, не изглежда уплашен, изглежда решен на действие. Но на какво?

— Нека първо да помислим — и после добавя: — Възможно ли е да те обича и да не може без теб?

Повдигам неопределено рамене.

— Ако е така с нищо не ми го е показал. По-скоро и аз съм вече бреме за него.

— А възможно ли е да смята, че ще те задържи тук с този факс? Точно с тези думи…

— Напълно. Знаят и четиримата, че съм доверчива и приемам нещата едно към едно.

— Тогава… всичко е ясно. Трябва да се спасяваме, Силви.

— И двамата? Ти можеш да останеш. Не искам да те въвличам в толкова опасни ситуации.

— Мен, страхливеца? — разсмива се. — Страхливец съм, но се боя не за себе си, Силви.

Пръстите му стискат моите. Вмъкваме се в хладното казино на „Империал“, намираме си свободна ротативка, Кристофър застава, така че да ме прикрива и оглежда внимателно заобикалящите ни. Няма да ни търсят тук, знае и той, както и аз. Тук сме в безопасност. Както никъде другаде. Между множеството, в светлините и сенките, в безбройните отражения, сред лицата, които зад ротативките изглеждат почти еднакви.

— Играй — казва ми Кристофър, — аз ще те пазя.

И наистина прикрива гърба ми. Не вдигам поглед от картинките. Следя внимателно подреждането им. Чувам ясно звука на жетоните, които пълнят ваничката. Моля се да не печеля непрекъснато, макар че кръга от зяпачи е защитен кръг… Още една бариера. От време на време вдигам поглед към Кристофър, той дискретно оглежда новопристигналите и отиващите си. Без да върти глава. Ако знаеше само за кого трябва да внимава! Спирам понякога и аз, облягам се назад, особено докато звучи дъждът от жетони и също дискретно разглеждам присъстващите. Потръпвам при познат жест или движение. При усмивка, която ми напомня за Фред. Макар че едва ли Фред ще си остави работата и ще дойде тук. За това винаги е плащал на други.

— Мисля си — казва неочаквано Кристофър, — не е ли най-безопасно при дъщеря ти Ан? Нали тя живее далеч от вас, в друг град с мъжа и децата си?

— Още не съм готова да се срещна с нито една от тях.

Нима и Ан така жестоко ме е засегнала? Най-меката от трите. Най-внимателната. Или съм ги слагала под един знаменател. С какво ме е предавала Ан? С това, че винаги заемаше страната на баща си и сестрите си, дори когато не бяха прави. И че си намери мъж, толкова подобен на Фред, че може да мине за малкия му брат. О, не, жестока съм към нея.

— Добре — обажда се отново Кристофър, — ще те отведа в собственото си имение, в което аз самия се скривам от другите, докато работя. Свикнал съм там да бъда съвсем сам. Няма да се дразниш от поведението ми. Навярно няма да бъда добър домакин, нито добър любовник, нито дори добър събеседник. Съзнанието ми изцяло се

пренасочва към писането. И тежко и горко на човека до мен… Не го забравяй. Не е най-добрия вариант, но за друг не се сещам.

Искам да му благодаря, да го прегърна пред всички и да го разцелувам. Едва се удържам. Не съм влюбена в него, съзнавам го, но той е отворил пред мен непознатото, неизпитаното, а това насища живота ми с очарование. Упреквала съм Джули и Дела в авантюризъм, авантюристката сега не съм ли аз? И не ми ли харесва дори риска, който поемам с постъпките си? Рискът засилва също жаждата ми за живот.

— Искаш ли да тръгнем веднага? — пита ме Кристофър. — Колата ми е през една пряка.

Моля го да прескочи до „Мираж“, отсреща е, да се завърти във фоайето, него не го познават, да подразбере търсил ли ме е някой, качвал ли се е в стаята ми, има ли някакви нови съобщения за мен, как ще го направи, оставям на неговото писателско въображение. Задачата му харесва, поръчва ми да не мръдвам от мястото си, на него съм защитена от всичко, дори и от натрапниците. Тръгва и още на крачка от мен се сблъсква с Джули, сестрата на писателката и тя протяга към него ръце.

— Кристофър, прочетох новия ти роман. Ако държиш на мнението ми…

— Държа — усмихва и се той и я повежда към изхода.

Започвам да броя минутите. Едно сваляне на ръчката, едно вдигаше. Ротативката млъква, изведнъж, звънът на жетоните е наоколо, но идва до мен отдалече. Губя. Губя. Непрекъснато губя. Зяпачите зад гърба ми оредяват, чувствам се взета на прицел. И страхът, уголемен, умножен в хиляди отражения ме напада. Стискам зъби, за да не закрещя. Удържам вика си. И почвам да се моля. Веднъж да се измъкнем оттук, Господи. Пратените от Фред са някъде съвсем наблизо. Като че ли още съм взета на прицел. Напразно се опитвам да се съсредоточа, да изглеждам и аз като хипнотизирана от жаждата за печалба. Парите никога не са ме вълнували. И затова сме се разправяли с Фред.

— Презираш ги, а живееш чрез тях, откакто си се родила. Но не искаш да си цапаш деликатните пръстчета. По-лесно ти е друг да го

прави, нали?

— Ти ги превръщаш в самоцел.

— Самоцел, с която получаваш власт над другите, благата на живота, комфорта и…

— Страха да не ги загубиш.

— Защо не си направиш веднъж труда да ги спечелиш? Не жалките доларчета на секретарската ти заплата, а големите пари? Да завъртиш нулата и тя да се превърне в крупни банкови сметки, в акции, в лихви и дати носи още акции, лихви, нови банкови сметки.

— И завъртяната нула си остава нула. Нужен е капитал, които получаваш в началото, а после…

— Защо спориш за нещо, които не разбираш? Заради факта, че си написала няколко служебни писма, определила си няколко срещи на финансови магнати, че си приемала докладите на експертите… За някакви си месеци. Силви, гледай си мъжа и дечицата, другото го остави на мен. Моите пари били мръсни? Познаваш ли чисти пари? Там, където са в огромни количества, на дъното винаги има машинации, измами, смърт.

— И женитба.

При тази дума той ме удари за първи път, а аз излетях от стаята, пребледняла от ярост. Защо не го напуснах тогава?

Кристофър се връща без Джули, запъхтян, изпотен и с изопнато лице. Не ми казва нищо. Издърпва ме от стола, пълни бързо купите с жетони, изтласква ме към касата, за да ги сменя, непрекъснато се обръща назад и после като ме прикрива до пряката, където е колата му, бързо ме тласва на предната седалка… Запалва и излитаме с бясна скорост.

— Случило ли се е нещо?

Не ми отговаря, мълчи. И аз замълчавам, ще ми разкаже по-късно, явно иска да се измъкнем. Той пръв не издържа на мълчанието.

— Още веднъж помисли? При Ан ще бъдеш на по-сигурно място. Никой няма да се сети да те потърси там.

— Карай! — казвам му доста грубо. — Възможно е самата Ан да им каже. За да ги успокои.

Аз решавам живота си, не той. И познавам по-добре от него и мъжа си, и децата си. Наистина ли? Той е добър психолог.

— Променяш се — отвръща ми почти тъжно.

— Не искаше ли точно това от мен?

— Без жестокост, обаче.

— И към кого съм жестока? Към теб, който ме изплаши до смърт в гората. Или към тях, които години наред не ме забелязваха?

— Сега са те забелязали.

— Не е достатъчно. Трябва да им липсвам, а това не се осъзнава за ден, два. Колкото повече отсъствам, толкова повече ще го осъзнават. Докато осъзнаят напълно, че…

— Могат и без теб. И ти кажат те своето сбогом.

Поглеждам измъченото, бледо, покрито с пот лице на Кристофър и чакам да ми обясни ожесточението си.

— Играеш си с огъня, Силви — казва простичко.

Не задавам въпроси, чакам да продължи сам. Той е твърде потресен, за да задържи видяното в себе си. Мълчи, преглъща, не поглежда към мен. Като че ли целият свят се е обърнал наопаки. Излезли сме отдавна от града, шосето пред нас е пусто. Магистралата се е опнала пред нас до безкрайността. Въздухът трепти, нажежен до бяло. Клепачите ми парят. Може би от безсънието или от сълзите по Моника. Не зная накъде отиваме и не искам да знам. Но искам да знам какво се е случило в „Мираж“.

— Никой не те е видял да излизаш. Оставила си на вратата табелка „Не ме безпокойте“. А към два е лумнал пожарът, точно от твоята стая. Изплашили се. Предотвратили са го, но… Не могат да разберат, как е станало. Водят следствие…

Кристофър замълчава и гледа право пред себе си. Не задавам никакви въпроси, а ми се иска да го поразпитам. Който и да е предизвикал пожара, вече знае, че не съм била вътре. Тогава? Мълча. Премислям. Косата ми бавно се наелектризира, но продължавам да мълча. Не искам да изкарам страха си на показ.

— Където отиваме, е страшно пусто. Няма наоколо жива душа. Не се ли боиш?

— От теб ли? — питам невинно.

— А защо не и от мен? Почти не ме познаваш. Усещането ти в гората беше за… убиец, нали?

— Да — признавам.

— Разбрах го по вцепенението ти. Не допускаш ли, че мъжът ти ме е наел, тогава съм се разколебал, но сега… И мога да ти посегна наистина.

Разсмивам се. Смехът ми е нервен, напрегнат, изкуствен, но нищо вече не е в състояние да ме убеди, че е убиец. Късно е за играта му. Може би, когато ме докосна отново в казиното по раменете, а ръцете му се плъзнаха отново към шията ми…

Пак замълчаваме. Пустинята е изумителна през деня. И гореща като пещ. Не отваряме прозорците на колата, ще стане още по-горещо. Климатичната изобщо не се усеща. Под роклята съм изцяло мокра. Струйки пот се стичат и по страните ми, и по бедрата. Платът е залепнал за тях.

— И гола да се съблечеш, няма да помогне.

Но той спира и сваля ризата си. Стегнатото му тяло отново ме изумява.

— Спортуваш ли? — гледам да поддържам някакъв разговор.

— Понякога — разговорът не потръгва, но внезапно ме пита: — Дъщерите ти имат ли си любовници?

— Те не разговарят с мен по тези въпроси.

— А по какви?

Мълча.

— И с какво се занимават?

— Забавляват се, скучаят, мразят. Обичат. Ненавиждат. Презират и боготворят. Едната иска да стане актриса, другата — да има свой бизнес.

— Като баща си?

— Иска да стане кралица в модата.

— И ще успее ли?

— Твърде е упорита. Не спира пред нищо. И няма да спре пред нищо.

— Разкажи ми за тях.

— Моля те, причиняваш ми болка.

Той ме поглежда само за миг. И продължава да шофира като усилва скоростта. Пътят е съвсем прав. И пуст. Като че ли навлизаме в сърцето на пустинята.

— Трябваше да тръгнем късно вечерта. Как се чувстваш?

— Почти опечена.

— Остават още стотина километра.

Когато той спира пред високата зидана ограда, аз едва си поемам дъх. И той не изглежда по-добре. Оградата е висока и бяла, зад нея не се вижда нищо. Слиза от колата, изважда някакво устройство и вратата се плъзва, за да отвори широк процеп, през който да минем. Зад оградата има дървета и зеленина.

— Как ли ги поддържат?

— Поддръжката им е цяло състояние. Градинарят е луд по тях. И аз също.

— Колко време прекарваш тук?

— Повечето.

— В пълно отшелничество? Освен градинаря в къщата живее ли друг? Някои прислужник или прислужница?

Кристофър поклаща глава в знак на отрицание.

— Тогава… всичко, което чух за теб е мит?

— Не съвсем — засмива се. — Изскоча ли зад оградата, се превръщам наистина в Дон Жуан. Всяка жена ме привлича, докато утоля жаждата си.

— И аз бях една от глътките, утолили жаждата ти?

— Не съвсем. От три месеца не съм се затварял. Чувствах се дори преситен от жени. Бях избягал уж за малко, е не ми се връщаше към романа, който зарязах на средата. Нещо в него не вървеше и не вървеше. Главният ми герой все ми се изплъзваше. Когато тръгнах след теб към гората, не предполагах как ще постъпя… Твоята уплаха свърши останалото, тя ме тласна към… И любопитството ми.

— Това донякъде обяснява поведението ти.

— Но не и твоето.

Моето бих го обяснила с грубостта…

С грубостта на Фред, с грубостта на „принцесите“.

С подчинението, което вечно изискваха от мен. И с пренебрежителното им отношение като към второ качество човек, който живее заради удобството им, единствено заради удобството им и

винаги е на тяхно разположение, а ако не е, се нахвърлят отгоре му. Като на животно. О, не към животните те се отнасяха с любов. Ако поне един от тях четиримата, или… поне една от тях трите поне веднъж се бе сетила да се извини за казаните в гняв горчиви думи, за незаслужените обиди, за нетърпимостта си, то аз… Може би единствено Ан, която като че ли избяга от същото, за да се омъжи, е правила несполучливи опити веднъж или два пъти, нос толкова съжаление в очите към мен, че аз не издържах и се махах някъде… Все още не понасям съжалението в очите й, когато идва да ме види. Или когато аз отида да я видя, нея и децата… Което не се случва, толкова често. Защото се страхувам моята история да не стане нейна история… Мъжът й е дори по-безскрупулен от Фред. По-жесток и естествено много години по-млад. А децата й са по-разглезени и отсега като че ли не се съобразяват с нея…

Не, само това не! Но как да помогна на Ан!

Тя е също толкова всеотдайна и забравяща себе си. Заради тях. Тя е също толкова влюбена в мъжа си и не му е изменяла. Както и аз не бях изменяла на Фред. Докато не познах нежността, не любовта, а нежността на докосването, на гласа…

Бях вярна на Фред, дори когато остана в Япония за повече от година. Дори когато се върна и не даде никакви обяснения. Бизнес. Бизнес. Проклет бизнес! И ти, обърна се към мен, която не обичаш парите, трябва да разбереш веднъж завинаги, че са нужни, за да живеем добре. А бизнесът е война. И в нея няма място за „обичам“ и „не обичам“. За никакъв сантимент. Баща се обръща срещу син, дъщеря срещу баща. И битката се води до смърт. Не владееш ли правилата, мъртъв си. Забавиш ли се, мъртъв си. Простиш ли, не ти прощават и те смачкват. Понякога само психически, но то е същото. Мен никой няма да ме сложи на колене! Никой!

Бях сигурна.

Толкова често ми изтъкваше, че мразя парите, но не мога без тях, че не смеех да поискам за нищо. Докато „принцесите“ се надпреварваха да ласкаят баща си в умението му да ги печели и да му доказват, че се нуждаят от все повече и повече…

— Глупачка! — присмиваше ми се Джули. — Ти отряза клона, на който седиш. Пълна глупачка! Не разбра ли, че без тях не можеш да си позволиш нищо. Една рокля като хората, едно бижу като хората. Я се погледни! Облечена си като… банкова чиновничка! Или… още по-зле, като прислужница!

Не беше права и го знаеше, но търсеше начини да ме уязви. Дрехите ми бяха изискани. Винаги по поръчка. Семпли. Не по последния вик на модата, не франтантни, но издаващи добър вкус. И наистина миришеха на пари. На много пари. Но Джули обичаше да ме вижда като ударено куче с подвита опашка. Колкото по-подвита, толкова по-добре. Нещо тиранично имаше в нея, което я предизвикваше да унижава другите. И да им приписва собствените си комплекси. Защото…

Принцесата Джули, бизнесменката Джули, подкрепена от Фред да има своя модна къща, трупа пари. Много пари. Тя успя за нула време да върне полученото от баща й, да удвои остатъка, да го утрои, да го умножи ен пъти. Не зная колко пъти и няма значение колко. Предстои й да навърши трийсет като много богата жена. И като много самотна жена. Все не успява да задържи мъж до себе си, а е красавица, след която се обръщат всички. С неотразим чар. Любовниците й нямат брой, днес е с един, утре с друг, съвсем за кратко, после нещо се случва, отново е с нов, за да го смени със съвсем нов, а всъщност… копнее да бъде с един-единствен мъж, който още не е срещнала. И няма да срещне или ако го срещне, ще се размине с него, без да го познае… И колкото повече минават годините, толкова това й е по-нужно и става все по-невъзможно да го получи, тъй като нейната арогантност и презрителното й отношение към истинското, само я отдалечават. И грубостта й към мен се засилва точно заради това. Тя никога няма да ми прости, че повече от трийсет години съм била омъжена за баща й, единствено за него. И не е усетила друг мъж в живота ми.

И за Кристофър няма да разбере.

Бих споделила единствено с Ан, която би се опитала да ме разбере, без да ме упрекне.

А с Дела?

И тя е красавица. Много различна от Джули. С огромни изумрудени очи, които не се забравят. С гъвкаво тяло на змиорка. С

висок стегнат бюст. С дълги крайници. Със зашеметяваща усмивка. Забелязваш я отдалеч. Не можеш да я изтриеш, загнездва се под кожата ти. И остава там. Още от дете усещаше властта си над другите и ги въртеше на малкото си пръстче. Тя не иска да трупа пари, тя иска само да ги харчи. И успява. Получава ги лесно, всеки й ги дава с удоволствие. Защото ги обръща красиво в красиви вещи, които създават красив свят не само около нея. А тя царува в този свят с изумруда на очите си, с гъвкавата си походка, с разпуснатите си коси на русалка, с финеса на дрехите, създадени като че ли специално за нея. И с блясъка на колата си, който не я затъмнява, а обратно. Фред е най-щедър към нея, макар да знае, че никога няма да му се върнат, но не смята, че ги хвърля на вятъра.

Дела иска да стане актриса, засега е актриса единствено в живота. Иска да отиде в Холивуд, но само говори за това, а за никъде не е тръгнала. И няма да тръгне. Заобиколена е от богати приятели, които се надпреварват кой да я спечели, но нито един от тях не е успял. Толкова е заета със себе си и със своя свят, че не виждам място за друг човек в него. А най-малко място за себе си. И за моите проблеми, които безкрайно биха я отегчили.

Между нея и Джули съществува съперничество. А са напълно противоположни. Трудни се понасят, но не го показват пред никого. Дори пред Фред. Но пред мен се изпускат. Ако похваля едната, другата се нахвърля веднага отгоре ми. И обратно. И са безмилостни. Затова се научих да мълча. Най-напред с Фред, после с тях… И потънах в мълчание. Години.

Но и мълчанието ми не ме спаси от грубостта им. То като че ли ги предизвикваше още да се нахвърлят отгоре ми, за да избухна и аз, да не издържа.

Издържах… до онзи ред „Ще ви кажа сбогом!“ На всички.

Мога ли да го разкажа ей така простичко на Кристофър?

Не, разбира се.

Той е временно в живота ми. Може да се окаже последна спирка, а може да се окаже и начало… Ще продължа с мълчание.

Само че и това решение не се оказва лесно изпълнимо. Кристофър е толкова нежен и така предразполагащ към откровение, че

мога отново да се разплача. Никога в живота си не съм срещала толкова нежност и внимание. Навярно не е такъв единствено към мен, това си е негова същност, която го отличава от другите. За да погълне всичко от тях, да го разнищи в себе си, да го усети като свое и го пресъздаде върху хартията… Разбирам колко много съм изгубила от живота си, че съм живяла под облаци, в мъгли и бури, под непрестанен дъжд и никакво слънце.

Кристофър ми показва цялата къща: Човек може да се загуби в нея, толкова е голяма, но заслугата е на дядо му. Не моя, засмива се и оставаме в кабинета му.

Съвременен, светъл, със светли мебели, с компютър и принтер, а до него са разпечатките. На романа, който е изоставил уж за кратко, а цели три месеца…

— За какво пишеш? — питам го.

— Само за онова, което ми носи удоволствие.

— А какво ти носи удоволствие?

— Познанието за човека.

— С всичко положително и отрицателно в него или…?

— Без или. Човекът, такъв, какъвто е. Със светлите му и с тъмните му страни…

— О, Господи! — изохквам. — От това боли. Много боли.

— И от писането боли.

Вижда, че оглеждам внимателно кабинета му, като че ли искам да надникна в душата му. Вижда, че заставам до прозореца и оглеждам и градината. Прехапвам устни.

— Тук всичко е много скъпо — казвам.

— Признах ти, че съм се родил богат. И мога да си позволя да правя, каквото искам. Не зная по-голямо предимство в живота. Ако богатството носи щастие, то е именно в това.

— Може би и аз, ако се бях родила богата…

— Дъщерите ти са се родили богати. Щастливи ли са?

Повдигам неопределено рамене. Наистина не зная. И да бях ги питала, едва ли щяха да ми кажат. А може би те самите още не го осъзнават?

— Би трябвало да знаеш — засмива се Кристофър. И е прав.

Той подготвя питиета за мен и за себе си, дозира ги според собствения си вкус и ми подава едното.

— Не помага — казвам аз.

Гледа в мен и явно иска да ме запита нещо, а все не набира смелост. Изведнъж се решава.

— Спомена, че мъжът ти никога и никого не е губил. Той по-скоро ще организира убийството ти като нещастен случай, отколкото да ти даде развод.

— Не! — изплашено отвръщам.

— Не бързай с отговора, а прецени заради собствената си безопасност. Познавам хора като него. Където и да се скриеш, ще те намерят и…

— Не! — казвам отново.

— Да! Повярвай ми. Аз трябва да зная на достатъчно безопасно място ли си тук. Според мен не. За ден-два — да, не за повече. Повярвай ми!

Замислям се. Виждам лицето на Фред, той не би спрял пред нищо. За да избегне скандала около развода, би се решил и на крайност. За да остане бог в очите на дъщерите си. За да бъде недосегаем и неуязвим пред партньорите си, Кристофър е прав. Само след няколко дни пратените от него ченгета или убийци ще бъдат отново по петите ми, а открият ли ме, колко му е да се инсценира отново някакъв нещастен случай. С кола или… Потръпвам.

Кристофър мълчи. И той се е замислил. Веждите му се събират в една линия, така изглежда по-възрастен. И безпомощен. А не е. Защо да не е? Той е пленник на собственото си въображение. Живее единствено живота на другите. И сега… моят. Навярно си представя… Какво ли може да си представи един писател? В една подобна ситуация? Хиляди варианти на нещастни случаи, падане по стълби или в яма, блъсвана от кола, катастрофа, удавя не в езеро или… Поглеждам разпечатките до принтера. Посягам да взема един лист.

— Всичко друго, само това не! — гласът му прозвучава ледено и ме сепва. После омеква: — Каквото поискаш, но това, — сочи листите — не! След като приключа работата, да, но в самия процес — не! Запомни го.

Дръпвам ръката си. Отпускам се в най-близкия фотьойл. Разговорът не потръгва, той е все така отдалечен на хиляди мили. Заглежда се през прозореца, пали цигара, налива си още едно питие.

— Съветвам те да не излизаш от къщата — казва ми изведнъж. — Дори градинарят не бива да те вижда.

— Ако трябва, ще замина. Поне на теб да не ти създавам главоболия — опитвам се да му се усмихна, но не се получава, усещам устните си изпръхнали.

— Не се тревожи — приближава до мен и ме прегръща, — ще измислим нещо.

Нещо, но какво?

ГЛАВА ПЕТА
НЕЩАСТИЕТО

В дома му се чувствам затворница. Не излизам в огромната градина, дори не смея да се движа из стаите. Защото Кристофър неочаквано потъва в работата си. И най-малкия шум го смущава. Свикнал е да бъде сам. Сам с въображението си. А аз… не трябва дори да дишам. Когато свърши с писането, той ме намира в стаята ми, налива си питие, слизаме долу пред камината, но изглежда толкова отсъстващ, че не се получава и най-обикновен разговор. Едва ли са минали повече от пет дни, когато му казвам:

— Не мога повече така!

Той ме поглежда учудено.

— Как?

Не иска да разбере или не може да разбере.

— Не съм ти обещал развлечения, обещал съм ти скривалище. Какво повече искаш? Върни се! Рано или късно той ще те намери.

— Вероятно…

Но не искам да се върна. Моята седмица не е свършила. Жадуваната от мен седмица на пълна свобода. Става ми смешно. Свободата всеки си я осигурява сам, предлагам му да ме върне в Лас Вегас. Ще станеш жертва на жигола там, не се съгласява. Предлагам му да ме върне в Сейнт Луис. В дома на Моника ли, пита и се усмихва иронично. Къде? Единствено в дома ти в Ню Джърси. Не, казвам аз. Да, казва той. Не ме докосва като мъж, откакто сме в дома му. И за това има обяснение.

— Ще те намери — въздъхва той. — И когато те намери…

— Вече си ме предупредил. А може би предпочитам…

— Не си готова за смъртта — засмива се. — Познавам психиката на хора, които се стремят към нея. Ти не си от тях. Отчаянието ти е на човек, който само иска да промени живота си. Ако не ти хареса и промяната, тогава… може би.

Прав е. В мен има някакво здраво начало, което ме държи. Затова не се пропих. Затова не хукнах по мъже. Затова не постъпих като толкова други жени в моето положение. Те търсят изхода за себе си по различен начин. И аз търсех своя. В бягството. В бягството веднъж завинаги. Но бягството в смъртта е единственото бягство веднъж завинаги. Тогава?

Кристофър ме наблюдава внимателно, но имам усещането, че не ме вижда. Или че гледа през мен. Мълчим и отпиваме. Всеки е сам. Самотата, която аз добре познавам. По какво се различава от Фред? По нежността, която е негова същност. Все едно към мен или някоя друга. Иначе и той си е отдаден в работата. В неговата работа. Също като Фред. Само че Фред е потънал в гонитбата на печалби, а Кристофър в гонитбата на слава. Защото се е родил богат. А Фред се е родил беден. И си е пробил сам път в живота със зъби и лакти. И грубостта, и насилието, и незачитането на другия постепенно се е вмъкнало под кожата му, за да се превърне във втора негова природа, в начин на оцеляване и на кракене нагоре. Е? Ще решавам сама.

Да се върна или да продължа бягството?

Няма да се върна. Върна ли се, все едно е да призная поражението си. И да понеса не само унижението, но и присмеха и още по-голямото им пренебрежение, на Фред и на „принцесите“. Ще продължа…

— Какво можеш да вършиш? — сепва ме въпроса на Кристофър.

— Била съм секретарка. Зная малко немски и френски, владея компютър и…

— На колко беше секретарка?

— На осемнайсет.

— Уменията ти ги владее всяко осемнайсетгодишно момиче. И винаги ще бъде предпочетено. Разбираш ли нямаш изход.

— Не предположих, че толкова бързо ще ти омръзна.

Той се разсмива, но не отрича.

— Аз съм непостоянен човек, признавам. Привлича ме неудържимо новото, непознатото, неизпитаното. Имам само една истинска цел, всичко, което видя, преживея и изпитам да го превърна в романи.

— Разбирам — ставам от фотьойла пред камината и тръгвам бавно към вратата. Не ме спира.

Не ми остава нищо друго, освен да стегна багажа си.

— Не те отпращам — въздъхва той. — А и те предупредих, че когато съм тук… Можеш да останеш, колкото искаш. При условията, които знаеш. И пак не съм сигурен, че няма да те намерят. Пожарът в хотела…

Досега бяхме премълчавали и двамата този факт. Правехме се все едно, че не съществува. А той съществуваше.

— По-добре е да тръгна веднага.

— Нощ е.

И отново е прав. Мога да тръгна най-рано утре сутринта. И то, ако ми помогне…

— Добре, ще почакам до утре — молбата опира до езика ми. Преглъщам и я изстрелвам, за да не загубя смелостта си. — Ще ми услужиш ли с една от колите си?

— При условие, че няма да я блъснеш в първото дърво.

В усмивката ми има и горчивина.

— А беше решил да бъдеш християнин. Дори си представях, че… ще ме откараш ти.

— Уморително е — разсмива се отново Кристофър. — Твърде е уморително. И явно не е за мен.

— Кое? Пътят до Лас Вегас ли? — не разбирам.

— Не, християнството. Явно писателят не може да бъде християнин. Посвоему и той е жесток към другите. Когато работи и работата му върви. А сега…

Разбирам го много добре, но ми идва да се разплача.

— Хайде сега — усеща ме и той. — Не сме деца. Каквото можах да направя за теб, го направих. И ще направя още, но ти се отказваш сама.

— Твърде удобно, нали?

И той не би прекъснал работата си, за да ме откара… Би предпочел да остана, но без да го безпокоя или да замина, но пак, без да го безпокоя. Изненадва ме с въпроса си:

— Никога не съм те питал, какво се е случило с първата жена на Фред?

Преглъщам. Трябва ли да му кажа? Истината? Та аз само я предполагам! И не мога да докажа предположението си…

— За да мога наистина да ти помогна, трябва напълно да ми се довериш. Фред е опасен.

Разговаряли сме неведнъж с Фред за нея. И всеки път с явно нежелание от негова страна. Дори с ярост.

Започвах винаги аз. С едни и същи въпроси, които го влудяваха. Защо?

— Какво все пак се случи с първата ти жена Фред?

— Не ми припомняй. Все питаш за нея. Обяснил съм ти неведнъж и не два пъти. Мъртва е. Това е. Мъртва е от много години. Това е! — и почервеняваше целият.

— Но, Фред — опитвах се да питам спокойно. — Бих искала да зная. Много хора са ме питали и аз само съм повдигала рамене. А за да те защитя…

— От какво? Беше пристрастена към наркотика.

— Нима не сте пробвали да я лекувате?

— Как да не сме? Правехме много опити. И аз. И баща й. Беше разглезена, слабохарактерна, не свикнала да се лишава от нищо. Започна с марихуана, после… Беше за болница. Тежък случай, от най-тежките, но отказа да постъпи, където и да било. Принудих се да наема лекар и сестра вкъщи. Ти не знаеш колко изобретателни са наркоманите. Могат да преметнат всекиго. И един ден…

— Свръхдоза…

— Да.

— При денонощен контрол от лекар и сестра? Невъзможно!

— Казах ти, не знаеш колко са изобретателни. Те не са се отделяли от нея нито за миг. И все пак…

— А ти?

— Какво аз? Мен ме нямаше.

— Не й ли помагаше да преодолее влечението си?

— Естествено, но при нея беше неспасяемо. Дори баща й е бил там, когато…

— И още лекарят, сестрата?

— Да.

— И нито един от тримата не е забелязал, че тя… Може би, ако ти си бил вкъщи си могъл да я спреш.

— Невъзможно, Силви. Ти не знаеш…

— Каза ми. Сестрата е била красавица. Не е ли възможно…

— Не.

— Но аз още не съм те попитала? Не знаеш още за какво?

— Зная. Толкова са ме разпитвали. И по-късно…

— Кога? Когато сестрата катастрофира ли?

Той ме поглежда изумен. Усещам, че цялата му кръв се е качила в главата, заедно с яростта, но я овладява. Имам само още един въпрос. Засега. Ще продължа друг път.

— Ти си знаел, нали, че още преди да се омъжи за теб, тя е използвала наркотици?

— Откъде бих могъл да знам? — крясва толкова силно и толкова възбудено, че нито за миг не се усъмнявам, знаел е.

И точно на тази база се е сключило споразумението между него и баща й. Баща й е платил, а Фред е обещал да я спаси. Чрез семейството, чрез децата, които ще му роди. Но тя… не е могла да има деца. Или… не е искала да има деца.

— Разкажи ми повече за живота си с нея? — питах го друг път, когато изглеждаше в добро настроение.

— Нормално в началото. Но аз имах все повече работа, а тя все повече свободно време, което се чудеше с какво да запълни…

— И какво правеше, докато те няма?

— Знаех ли? Казваше ми, че се среща с приятелки. Че ходи на партита, че посещава концерти, изложби и какво ли още не. Всъщност наистина е взимала наркотици още преди да се оженим. Баща й ми го призна. Разчитал е наистина, че бракът… децата… — той въздъхна, — но тя не можеше да има деца, лекар ми каза, а би могло точно това да я спаси.

И изведнъж най-неочаквано, както бе говорил спокойно, ми кресна:

— Престани да се ровиш в стари неща!

— Само се чудя, Фред — казах го възможно най-спокойно и с почти безразличен глас, — дали и ти не носиш някаква вина? Сестрата ти е била любовница.

От начина, по които внезапно побледня и излезе от кожата си, разбрах, че е виновен.

Без да се замисля, изстрелях през зъби:

— Ти ли я уби. Фред? Ти ли нареди на любовницата си? И с какво й плати? А по-късно и нея…

Преди да завърша обвинението си вдигнатата му ръка ме зашлеви със замах, който би повалил и слон.

Виновен е, реших аз, ако не беше виновен и за сестрата, нямаше да вдигне ръка и да ме повали с един замах. Изглежда, и той го осъзна, защото побърза да се извини, помогна ми да се изправя, разтри с пръсти страната ми и ми поиска извинение. Той? На мен? Невероятно! И допълни:

— Много претеглих през онези дни, Силви. Спомни си, беше до мен. И не ме връщай повече назад. Обещай ми!

Не беше трудно да му обещая, вече знаех, каквото искам да знам. Съмнението ми се превръщаше в увереност, която промени отношението ми към него. Всички го забелязаха, навярно и той, но не ми поиска обяснение. Докато децата…

— Държиш се отвратително с баща ни. А той е можел да има и по-хубава, и по-млада жена. И най-вече по…

Не намериха достатъчно силна дума да ме уязвят достатъчно.

Не беше ли ме уязвил достатъчно самият Фред с начина, по който ми направи предложението за брак. И нито въпрос съгласна ли съм или не… Кристофър е прав. За да може да ми помогне, трябва да му се доверя.

— Починала е от свръхдоза.

— А не й ли е помогнал Фред за нея?

Възможно е да й е помогнал, но не мога да му кажа за сестрата, за връзката му с нея, за катастрофата, за да премахне свидетеля. Това е все едно да призная, че съм живяла дълго с убиец. А така ли е?

— Фред е отсъствал от страната.

— Твърде удобно.

— Баща й е бил при нея — искам да разсея съмненията му, но всъщност ги разсейвам в себе си.

— На твое място бих се замислил.

— За какво? — питам, а съм напълно наясно. И ме е страх.

— Остани временно при Ан. При нея не би посмял да ти посегне. Доколкото познавам хора от неговия тип, то… изчакай да му мине гнева. Докажи му, че… нито за миг не си могла без него. Ако си добра актриса, може и да успееш…

Не му отговарям, но твърдо съм решила да тръгна още утре.

Казвам му лека нощ. Ръката ми е върху дръжката на вратата и само след миг ще бъда в коридора, когато звънецът започва да звъни. Толкова необичайно за този отдалечен от света дом, че и двамата се споглеждаме уплашено. Кристофър скача, поглежда часовника над камината, съвсем изумява, аз се дръпвам навътре в помещението.

— Кой може да е? — изглежда съвсем изплашен. — По това никое време? — посяга към домофона, но не бърза да вдигне слушалката. Звънът отеква отново, по-продължително от преди.

— Кристофър — обажда се мъжки, непознат за мен глас. — Не се бави, Кристофър. Катастрофирахме наблизо и Хелън е много зле. Помогни, момче!

Уплахата върху лицето на Кристофър се заменя с ужас. Като че ли се вцепенява. Само за миг и поглежда към мен.

— Идвам! — затваря и ме поглежда отново. — Ела и ти! Ще бъдеш полезна…

И хуква надолу по стълбите на къщата, по стълбите от верандата към градината, към оградата и вратата в нея. Пръстите му треперят, докато набира кода за отварянето й. В открилия се процеп виждам окървавеното лице на непознатия, скъсаната при рамото риза, ожулената ръка, разцепения на бедрото панталон и струящата кръв по него. Изохквам…

— Аз съм добре — казва бързо. — Хелън е… Тичаме след него към преобърната кола някъде в далечината, фаровете й осветяват не пътя, а върховете на дърветата. Мъжът изостава, притиснал ръка към кървящото си бедро, Кристофър е пръв, аз съм след него, но останала без дъх. Пристигаме. Колелата още се въртят, колата прилича на обърнат по гръб бръмбар, жив и безпомощен. Виждаме Хелън, по-скоро виждаме един полугол гръб, неестествено отметната ръка, оголен тил върху мократа до блясък настилка на тавана. Кристофър се опитва да изтегли ударената и хлътнала навътре врата. С ожесточение, с гняв. Помагам му и аз, но тя не поддава.

— Жива е! — прошепва задавено, — все още е жива!

Непознатият докуцва до нас. Поглежда ни за миг, после измъква някакви инструменти от преобърнатия багажник. Заема мястото ми и двамата с Кристофър изтеглят вратата, после много внимателно придърпват тялото на Хелън и я полагат още по-внимателно на тревата. Преобръщат я бавно по гръб. Виждам най-сетне лицето й. То е призрачно, неестествено бледо с полупритворени очи. Удивително красиво. Потръпвам. Непознатият коленичи с усилие и улавя безжизнената й ръка в своята.

— Хелън! Хелън… — вика я тихо, но тя остава безмълвна.

Кристофър почти изкрещява към мен:

— Какво гледаш? Тичай за лекар!

От вика му ми прилошава. Бавно се извръщам към него.

— Извикай лекар! — омеква гласът му и ми издиктува набързо някакъв номер. Повтаря го. Потретя го, за да го запомня.

Хуквам назад към къщата. Усещам сълзите по страните си. Изумена съм от любовта на непознатия, от Кристофър, който може и да крещи. И най-вече от безжизнената Хелън, само преди мигове тя навярно се е смяла в колата, пяла е, притискала е тялото си към непознатия, а той е целувал косите й. Бързината, с която щастието се заменя с нещастието… О, Господи!

Едва се добирам до телефона, който откривам трудно в един ъгъл. Набирам номера, усещам се, че викам и аз:

— Бързо! До дома на Кристофър… Бързо. Тежка катастрофа! Жената е в много лошо състояние. И мъжът…

— Кои Кристофър? — пита някакъв женски глас и осъзнавам, че не помня второто му име, Моника ми го каза, а аз бях успяла да го забравя. Още тогава. И да се напрягам, ще бъде напразно. Какво друго зная за него?

— Писателят — отвръщам. — Бързо! Колкото е възможно по-бързо! — и преди да ме попитат още нещо, хуквам назад към призрачното бледо лице на Хелън.

То ми прилича на нечие друго, което добре познавам и…

Ужасът в мен нараства.

Ужасът ме вцепенява цялата.

Хелън изохква жива е надежда има!

Докторът не закъснява. Навярно живее някъде наблизо и добре познава пътя към дома на Кристофър. Вижда ни на пътя, спира колата си, тича към нас. Приклякна над тялото, разтваря чантата си, тя зинва до него. Опипва внимателно с пръсти всяка костица на Хелън, отваря клепачите един по един, проверява зениците една по една, после бързо приготвя спринцовката с някакво лекарство, забива иглата в отпуснатата гола ръка и приседнал на тревата с подвити крака, отрива с кърпа потта от челото си. Чака, вперил неподвижен невиждащ поглед в лицето на Хелън.

Чакаме и ние, приковали погледи в него.

— Външно не откривам нищо — най-сетне казва той — Навярно има вътрешни кръвоизливи и… мозъчно сътресение. Трябва да я откараме в болница. Незабавно!

Засуетяват се и тримата как да я вдигнат най-безопасно. Лекарят доближава колата си. Навярно от движението Хелън простенва и отваря за миг очи. Мъжете се вцепеняват, Кристофър и лекаря откъм раменете, непознатия откъм краката, обути в леки сандали. Настаняват я върху задната седалка. Чак тогава лекарят забелязва кървящото силно бедро.

— Аз съм добре — махва с ръка мъжът. — Карайте.

Докторът се поколебава за миг, но послушно заема мястото си зад волана, поклащайки загрижено глава.

— Ако не е прерязана артерията, но… Много кърви.

Потеглят. Никои не поглежда към мен, забравили ме напълно.

ГЛАВА ШЕСТА
ОБРАТНИЯТ ПЪТ

Връщам се бавно към празната къща е широко отворената врата, в която влизам с ужас. Представям си, че докато сме били на пътя, някой е успял да се вмъкне и сега… Тичам нагоре, подплашена от играта на сенките, докато стигна до ярко осветената стълбищна площадка. Хлопвам вратата, подпирам я, заключвам я, облягам гръб на нея. Треперя. Безпомощното тяло на жената е пред очите ми. Колко сме уязвими в нашето време. Изтръпвам. Господи, как ли е Ан? Къде ли е Джули? Какво прави Дела? А Фред? Трябва да ги чуя на всяка цена, да зная, че са живи и здрави, ако ще да ми се присмиват, да ме мачкат, да са груби с мен. Само да са живи й здрави!

И пръстите ми треперят, докато набирам телефона у дома си. Звъня дълго и упорито, посред нощ е. Най-сетне сънениият глас на прислужницата ни вдига телефона.

— Домът на Фред Макрой…

— Фред може ли да се обади?

— Часът е два, госпожо! — не познава моя глас, навярно от уплахата е станал неузнаваем.

— А Джули?

— И госпожица Джули спи.

— Тогава… Дела?

— Кой се обажда? — пита вече разтревожена прислужницата. — Нещо случило ли се е? Коя сте вие? За да събудя Дела или Джули или господин Макрой, трябва да зная името ви!

Въздъхвам, всичко там е наред. Затварям леко слушалката, за да набера и телефона на Ан, ако и при Ан всичко е наред, ще седна в хола, ще си напълня чашата с конска доза уиски, ще я изпия на един дъх вместо лекарство. В слушалката чувам гласа на Ан.

— Ан, скъпа… Не спиш ли?

— Мамо? — радост, уплаха, изненада. — Откъде се обаждаш? Моля те, мамо, върни се! — говори бързо, задъхано, насечено,

страхува се да не прекъсне връзката си с мен. — Ела вкъщи, ще поговорим. Къде си? Подлудяхме от тревога. И Дела и Джули, й баща ни. Моля те, мамо…

— Защо не спиш по това време, Ан? — питам и аз разтревожена.

— Малката е болна, Кристи има свободен ден, а мъжът ми отсъства. Ще бъдем сами, мамо! Ела. Откъде се обаждаш?

— Няма значение — казвам успокоена. — Ще дойда. Утре или… другиден. Ще дойда! Обичам ви.

— И ние тебе, мамо. Всички…

Затварям. Плача. Приготвям си питието. Глътвам го набързо. Наливам си отново. И отново. Сълзите осоляват устните ми, преглъщам ги и тях с уискито. Сега мога да чакам. Пред огъня в камината, в които пъхам още дърва. Топло е. Изпотявам се. Става ми още по-топло. Задремвам, свита на кълбо във фотьойла, обгърнала с ръце коленете си.

Така ме сварва Кристофър.

— Как е? — вдигам към него сънения си поглед.

— Хелън? Хелън е добре и ще се оправи, но Джон…

— Какво Джон? — разбирам, че става дума за непознатия, припомням си думите на доктора.

— Артерията ли е…

— Загубил е страшно много кръв.

И той си налива огромна доза уиски, която глътва наведнъж. Налива си отново. Придърпва друг фотьойл към камината и се отпуска в него като взима телефона до себе си.

— Силви, извинявай! Аз съм едно говедо — казва ми.

Не го разбирам.

— Моля?

Не ми отговаря. Отпуснал е главата си назад със затворени очи. Изглежда страшно блед, дори пламъците на огъня не придават цвят на лицето му.

— Кристофър!

Не отговаря, или вече спи, или е страшно изтощен. Ставам тихо, погалвам с пръсти челото му, дланта ми овлажнява. Утре ще си замина, искам да му кажа, утре ще… Неочаквано той улавя ръката ми.

— Навярно си решила да тръгнеш! — казва също неочаквано. — Провереният път е най-чист. Ще те върна в Лас Вегас, но не се

задържай там.

Не мога да отрека, добър психолог е. Иска ми прошка. Не е бил добър домакин, но когато работи, нищо друго не занимава съзнанието му. Затова се оттегля тук. И не търпи тук ничие присъствие. Още веднъж моли за прошка.

— И ако искаш съвета ми…

Не го искам, но не му го казвам. Завиждам на хората, които умеят да кажат точно това, което мислят. Късно е да се науча. Късно е да се променя.

— Не е късно да се промениш. Бъди жена! Променлива, непостоянна, изискваща, с капризи. Иначе…

— Но…

— Няма, но… Познавам психологията на мъжете. Всеки ще се възхищава от качествата ти и на всеки ще омръзнеш с тях. За да постигаш целите си, бъди такава, каквато ти казах.

Изохквам. Той все още не пуска ръката ми.

— С теб ми беше много хубаво. И все пак… нали разбираш, свикнал съм на друго, на опитността, на коварството, на всичко, което те държи на нокти. А с теб е спокойно, прекалено спокойно. Не се сърди на Фред, ти си от друго време.

— И за да бъда от днешното, нужно е да имам много любовници, да използвам дрога и да се умилквам, никой да не предполага следващата ми постъпка, да изненадвам и да нападам?

— Да. А ако не можеш, върни се в дома си и продължи, както досега.

— Не.

— Върни се. Ти си прекалено уязвима. Ако дори не те намери, за да предотврати скандала, други ще го изпреварят…

— И… ще ме убият.

— Може би.

— Жесток си.

— Казвам ти истината. А сега да спим.

Повежда ме със себе си, в неговата светая светих, която само ми бе показал. Чувството, че се разделяме и то завинаги, ни възпламенява и двамата. Но той е твърде уморен, а аз прекалено обърната към неизвестността. Зная какво ще правя. Ще кажа сбогом и на Кристофър, ще остана една-единствена нощ в „Лас Вегас“, ще продължа към Ан.

Може би в Сейнт Луис ще спра, за да се видя с Франк и да отнеса цветя на гроба на Моника. Може би ще взема и тази проклета книга, за която ми говори Кристофър. Не, няма да се докосвам до книгата, явно в нея има скрита някаква власт, която при отчаяние… А кой не стига до отчаянието? Сега или по-късно, или преди? Не познавам човек, който да не го е изпитал. Дори и Фред.

Макар че Фред се измъкна много бързо от него. И продължи.

Единственият начин да се измъкнеш от отчаянието е да продължиш. Все едно в коя посока.

Нощта е кратка, сънят и на двама ни неспокоен. Кристофър говори на сън, не се изненадвам. И той е с крехка психика, за какъвто и да се представя. Споменава името на Хелън, на Джон, после… някакви други имена, които не съм чувала. Дали не са на героите му от книгата, която пише? Възможно е.

Пием кафето, без да разговаряме. Малката ми пътническа чанта лежи кротко до масата. През прозореца виждам градинаря, които монтира поливната машина и изведнъж във водните капки се разчупва в дъги ранното слънце.

— Да тръгваме! — предлага Кристофър и се изправя.

Не съм допила кафето си, но също ставам. Минаваме през вътрешността на къщата към гаража. Докато излизаме от градината, Кристофър настоява да се свия на седалката. Изпълнявам. Виждам как махва с ръка на градинаря. Тъкмо да се изправя и ръката му ме притиска надолу. Разтревожена, улавям шума от кола, с която се разминаваме. След като излизаме на магистралата и аз най-сетне съм се настанила удобно, Кристофър казва:

— В колата имаше двама мъже. Навярно търсят теб. Спряха пред входа.

Продължаваме не особено бързо, отбили се по шосе номер 9. Кристофър набира някакви цифри по радио телефона си.

— Какво искаха тия двамата?

— Търсиха някаква жена — отговаря градинарят. — Казах им, че жена не е влизала в къщата.

— Ето че Фред е по следите ти! — въздъхва Кристофър. — Не се задържай в „Лас Вегас“. Запазил съм ти стая в „Тропикана“ само за

една нощ. Послушай ме!

Само кимвам с глава. Няма да остана, разбира се! Дори и за тази нощ се колебая, защото си представям отново онази хипноза върху лицата на хората, която не мога да разбера, на живот и на смърт. Никога не съм одобрявала хазарта. А не е ли и животът хазарт? Така твърди Фред. Почти същото ми каза и Кристофър.

По пътя почти не говорим. Не спираме никъде. Едва пред хотела, но Кристофър не слиза от колата.

— Довиждане — протяга ми той ръка.

— Сбогом — казвам му аз и мятам чантата на рамото си.

Мога да си почина в хотелската стая, но освен времето, което прекарвам във ваната, не оставам нито секунда повече. Отивам до „Мираж“, на рецепцията питам за съобщения на името на госпожа Макрой. Има. Подават ми едно тесте факсове. От Джули, от Фред, от Ан, от Дела, от Франк. И още… Смачквам ги в дланта си й на топка ги пъхам в джоба на полата.

Вмъквам се в търбуха на казиното, за да попадна в магията от цветове, светлини и илюзии. Навсякъде кънти звън от падащи монети. Почти никой не ме поглежда, всеки е вперил поглед пред себе си. Мога да заложа всичко. Всичко без парите за пътни и храна. Колкото да стигна до Ан. Ва банк. После ще преспя, ще отседна за час, два при Франк и ще се спася в прегръдката на Ан. Човек не бива да бяга никъде, когато има такова съкровище за дъщеря. Обръщам банкнотите в жетони. Намирам си място и започвам. Печеля. Невероятно, но печеля. Печеля все повече. И около мен се образува кръг. Усещам алчните погледи и в гърба си. Те ме пробождат, убиват, смазват. Е. добре. Продължавам. Някой очакват да загубя. Самата аз също очаквам да загубя, щастието при хазарта е нетрайно. Но аз продължавам да печеля. Възгласи. Завист. Възхищение.

— Ще я освободите ли скоро? — пита някой.

— Не! — поглеждам младежът, пръстите му треперят от възбуда, по челото му се отцеждат капки пот. Направо дете. Я има двайсет, я не.

Той придърпва някакъв стол и се настанява от лявата ми страна. Върти се неспокойно и се привежда, усещам дъха му в разтворената яка на ризата си. Нямам никакви бижута по себе си, дори халката не е

на пръста ми. Навярно изглеждам съвсем обикновено, една американка на средна възраст, дошла да се забавлява, да изхарчи или да спечели и на която ужасно й върви. Наистина се забавлявам, наистина ми върви, но зная, че ще дойде и моментът, когато ще почна да губя. Зяпачите го чакат, чакам го и аз, но продължавам да печеля. Време е да спра.

Не зная колко време съм била тук, но се чувствам вдървена с неподвижен гръбнак.

— Искате ли нещо за пиене? — пита младежът, почти дете.

— Една „Маргарита“.

Той поставя някаква книга върху стола си, за да запази своето място. За миг поглеждам книгата. О, не! Ще му я измъкна, ще я унищожа, та той наистина прилича на дете. Може да ми бъде син. Синът, който не родих заради… „принцесите“. Ожесточението ми към тях се връща неочаквано, толкова много го исках този син! Изглежда, че не съм им простила за него. И че едва ли някога ще им простя.

Младежът се връща с питието. Поемам го от треперещите му пръсти, заглеждам се в тях. Те са добре поддържани, с добре оформени нокти. На аристократ. Сяда отново на мястото си като поставя книгата на коленете си.

Дръпвам ръчката на ротативката.

— Каква е тази книга?

— Книга.

Дръпвам ръчката на ротативката.

— Ще ми я дадете ли?

— Не.

Дръпвам ръчката на ротативката. — Ще ви дам много пари за нея.

— Можете да си я купите от всеки ъгъл.

Дръпвам ръчката на ротативката.

— Искам вашата. И искам вие да не си купувате друга.

— Не.

Дръпвам ръчката на ротативката.

— Ще ви дам спечеленото дотук, ако…

— Ако обещая, трябва да го изпълня.

— Естествено — казвам аз.

Той ми подава книгата. Слагам я в чантата си и дръпвам отново ръчката на ротативката. Дъжд от монети, който не спира. Той ги гледа

като хипнотизиран.

— Ваши са! — казвам му аз. — Сменете ги и се върнете там, откъдето сте дошли. Чакат ви.

Не може да повярва, но вцепенението му трае съвсем кратко. Взима няколко купи, изпразва ваничката под машината. Аз гледам пръстите му. Не са алчни, но все още треперят, докато пълнят купите. Пет, шест, девет. Все с жетони по долар. А купите са от големите. Не пресмятай, виква в мен гласът на Фред, не разваляй с пресмятане всичко. Младежът се опитва да вземе всичките купи наведнъж, но не успява.

— Ще ти ги пазя! — усмихвам му се и отпивам от донесената от него „Маргарита“. Ротативката мълчи, чувствам ръката си изтръпнала. Не е ли време след като прибере и последната, да си тръгна и аз? Не… Обещала съм си, всичко без…

Преди да отнесе и последните купи, младежът се привежда към ухото ми:

— Благодаря ви, госпожо! Вие спасихте не само моя живот, а и своя.

В гласа му има нещо, от което полазват тръпки по гърба ми. Зная, че ми казва истината. Че и той този ден, тази нощ е бил решен на всичко. Също като мен!

Оставам сама в още по-стеснения кръг от зяпачи. Може би очакват жеста ми да се повтори. Нищо не се повтаря на този свят. Нищо. Играя. Ротативката в началото мълчи. Зяпачите оредяват. Но изведнъж руква потоп и те бавно ме заобикалят отново.

— Късметът не ви изневерява днес — казва друг глас. — Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Не. Благодаря — и продължавам.

Приключвам с огромна печалба. Не бих могла да изляза от казиното с толкова много пари. Навън трябва да е вечер. Моля да ми дадат чек. С името на Ан. Още един. С моето име. Пъхам чековете в чантата си и напускам с победоносен вид казиното. Никой не ме последва.

Ваната беше най-голямото ми изкушение.

Всеки път, когато прескачах ръба й, си представях последните си мигове в нея. На „патрицийка“, която ще се загърне бавно във водите на спомените и ще си отиде бавно и великолепно.

Този път я прекрачвам, изпълнена с жажда за наслада.

Печелиш ли, получаваш вкус към живота.

Печелиш ли, си готов да диктуваш условията на другите! Разбирам Фред.

Разбирам и Кристофър.

Готова съм да се върна. Мога да поставя условията си. Макар че нищо няма да задържа за себе си. Искам единствено любовта им. А тя не се купува. Не искаше ли същото и Моника? И… измъквам се мокра от ваната и изваждам от чантата си книгата, взета от младежа. Държа я в ръцете си и се насилвам да не я разлистя. После с мокри пръсти и със затворени очи, започвам да я късам лист по лист. Изненадвам се на ожесточението си. Такива книги не бива да се издават. Не бива да се тласкат хората натам, накъдето така или иначе е най-сигурното ни пристигане. Искаме или не искаме. Дори когато усещам, че в краката ми е цял куп накъсани страници, не смея да отворя очи. Намирам сметоотвода и награбила накъсаното, го изхвърлям на няколко пъти, без да поглеждам какво държа в ръцете си. Край. Вече мога да се увия в хавлията, вече мога да се отпусна в леглото си. Спасила съм един човек, малко ли е? Спасила съм и себе си. Но Моника не успях да спася. А дали изобщо бих могла?

Телефонът звъни и ме сепва. Кои знае, че съм тук, освен Кристофър? Вдигам спокойна. Кристофър е.

— Добре ли си? — пита той.

— Чудесно — отвръщам.

— Исках само да разбера тръгваш ли утре?

— Да — отвръщам. — И ти благодаря за всичко.

— Моля те, не се обаждай на никого! — казва неочаквано той. — Звънила ли си на някого от дома ми?

Искам да го излъжа, но признавам с моето тиха „да“.

— Ясно, засекли са те. И затова те търсиха вкъщи. Добре, че градинарят изобщо не те бе виждал. Нали не си звънила на никого от хотела?

— Не съм — и му казвам истината, но той неми вярва.

— Ако си звънила, са те засекли и от хотела и само до час, два ще те намерят. Не искам да ти обяснявам какво би ти се случило. Не искам дори да си го помисля.

— Кристофър, имаш силно въображение — засмивам се, но в мен отново нахлува страхът и той изтласква на повърхността един позабравен спомен. — Ще тръгна утре сутринта, ще си купя една малка бърза кола, пътят е доста дълъг.

— По-добре вземи самолета, скъпа. Още тази вечер!

— Не — отвръщам му решително. — Не!

— Тогава — изглежда ядосан и силно притеснен, — смъквам всякаква отговорност за теб.

— Ти я смъкна още снощи. Сбогом.

— Довиждане — казва ми той. — Ще те намеря в Ню Йорк.

Би могъл да ме намери наистина, за него, убедих се, не представлява никаква трудност, стига само да иска, а и аз някак да се добера жива до там.

ГЛАВА СЕДМА
КРАЙ ИЛИ НАЧАЛО

Споменът… След като Фред ме удари и след като и трите ми дъщери заеха страната му и ме упрекваха мен за отдалечаването ни, една вечер той влезе сам в стаята ми кабинет у дома.

— Зная защо се държиш така, но не си права. Не съм убил никого, най-малко бих посегнал на Грациела — за първи път казваше името й пред мен и то прозвуча ужасно чуждо. — Аз я обожавах, тя си имаше прищевки, с които ме държеше и наистина страдах от смъртта й. Колкото до сестрата, да, беше ми любовница, но какво от това? То няма нищо общо с другото. Сама ми се предложи, а и бе толкова съблазнителна, че едва ли има мъж, който да й устои. И аз не устоях. Не беше любов и не съм поемал към нея никакви обещания, а и тя държеше на свободата си, така че не виждам защо би дала на жена ми… Грациела винаги постигаше всичко, което поиска, все едно от кого. По-скоро подозирам доктора, защото като мъж и той не устояваше, а ти си виждала и сама жена ми, не бе ли красавица? И не предизвикваше ли всекиго, докато постигне това, което иска? И мен самия… Колко срещи зарязвах заради нея, колко важни съвещания отлагах, просто защото тя…

Звучеше убедително, прекалено убедително, тъй като се позоваваше на неща, които знаех.

— Но, Фред…

Най-лесното беше да му повярвам и той донякъде успя да разсее съмненията ми, но не напълно. Оня неволно дочут разговор в кабинета му у дома с неговия тъст…

— Баща й, който е бил там онази нощ и, който бе напълно убеден в моята невинност, по-късно сам ме нападна, не можеше да ми прости, че аз се оправих, ожених се, имам деца, а дъщеря му… Предизвика следствието и не доказа нищо. А колкото до сестрата и до днес мисля, че точно той я премахна, за да хвърли вината върху мен, бе научил, че

ми е била любовница и искаше да ми отмъсти… За малко не успя. А сега… ти. Защо? След толкова години?

Повдигнах неопределено рамене. Кога беше искрен? Когато ме удари от гняв или сега, говорейки ми твърде внимателно и твърде премислено неща, които не можех да отхвърля с лека ръка. Кога? Бях живяла с Фред трийсет години и три дни, вече малко повече и… не го познавах.

Неспокойствието на Кристофър ме изпълва и мен с неспокойствие. Искам да позвъня на Ан, а вече не смея. Ще й позвъня едва утре сутринта и то преди да тръгна. Тогава, дори и да засекат телефона, и да тръгнат насам към хотела, няма да ме намерят, ще се разминем някъде по пътищата. А ако не се разминем? Обхваща ме ужас. Най-добре е да си легна веднага, без да мисля за нищо лошо, за да не го предизвикам. И да заспя. Веднага. Лесно за решаване, но не и за изпълнение.

Мятам се в кошмари. Сънувам лицето на Фред, то е ту разгневено и непознаваемо, ту ласкаво и усмихнато. Вдигнал е ръка да ме погали. Вдигнал е ръка да ме удари. Изведнъж в ръката му проблясва нож. Свивам се от ужас и виждам, че в ръката му има роза, която е готов да ми поднесе. После… усещам ножа, забит до дръжката в гърлото ми. О. Господи, изкрещявам. И се събуждам, плувнала, в пот. Светвам лампата. В първия миг не осъзнавам къде се намирам. След това въздъхвам с облекчение. Поглеждам часовника, четири сутринта. Един душ, едно такси до първия сервиз, от който да си купя колата и… но преди това ще позвъня на Ан. Преди душа. Не, след душа. Дори след като съм напълно готова. С чантата в ръка. С таксито, което ще ме чака. Нужно е да бъда предпазлива.

Ставам. Чувствам се изпълнена с енергия. Ще продължа. Фред не може да обърка плановете ми. Каквото и да е намислил. Той е способен както да държи готовия нож за убийство, така и розата, която иска да ми поднесе. След толкова години брак… След три деца! Само за час-два ще се отбия в Сейнт Луис, за да поставя цветя на гроба на Моника. Няма да позвъня на Франк. Не само защото е възможно да каже на Фред, а заради вината му към Моника. Ще позвъня на Фред по-късно. От Ан. А защо не оттук, за да знае, че се връщам? И ако е

решил да… Ще му позвъня, след като разговарям с Ан. И тя му каже, че няма да има скандал, няма да има развод, просто завръщане след едно тъй кратко отсъствие.

Ще бъде разговор между двама разумни, зрели хора, които взаимно имат какво да си прощават. А ако не бъде?

Ако се окаже само илюзия?

Фред отдавна се смята над всички и с правото си да решава за всички.

И Джули е същата.

А Дела? Тя все още решава единствено за себе си. Както и Ан.

Връщам се. Каквото и да ми струва това решение.

Връщам се и дано Бог да ми помогне да ги обичам такива, каквито са. Дори това да не е най-доброто за мен.

Разплащам се. Таксито ме чака. Звъня на Ан от фоайето. Нека чуят на рецепцията къде отивам. При дъщеря си, след като съм поставила цветята на гроба на Моника. И тя ме очаква с нетърпение. Само че Ан не се обажда.

— Сбогом — казвам на персонала на „Тропикана“, после… на хотел „Мираж“, покрай който минаваме, после… на целия Лас Вегас и на спомените ми в него.

Купувам добре запазена малка и бърза кола. Избирам червената, след като почти се бях спряла на бялата. Бях уредила вече покупката, когато внезапно я видях зад гърба си и я посочих:

— Момент, ще взема тази.

Оказва се малко по-скъпа, но изглежда по-пъргава, а и какво значение има, след като изведнъж ми ляга на сърце? Монтьорът я подготвя за път, пълни я с гориво. После ми махва с ръка.

— Успех. Не сбъркахте, госпожо, тя е по-маневрена.

Успех? В какво?

Потеглям. Назад към семейството, което бях напуснала само преди седмица. А като че ли е много, много отдавна.

Скъпа Джули, Ан, Дела, вие сте моите деца. Връщам се при вас, разбрах, че не мога без вас. А дали бих могла без Фред? През цялото време бях искала да го изтрия от съзнанието си или поне да го проумея и не успях. Следователно… не мога и без него. Дали ще се опитат да

ме разберат? Нужно ли е да им казвам цялата истина? Поне един от тях ще ме разбере ли? А ако все пак това не стане?

Ще стане. Искам го достатъчно силно, искаш ли нещо достатъчно силно, то става.

Жалко, че не успях да се свържа с Ан. Ще опитам отново.

Съжалявам, че не послушах Кристофър, пътят е прекалено тежък. Попадам в задръстване, от което не мога да се измъкна. Минават часове, а шофирането ме изморява. Отвикнала съм на дълги разстояния. Горещината е непоносима. Спирам в едно крайпътно заведение да изпия едно кафе. Помещението е пълно само с мъже, които ми хвърлят любопитни погледи. А някои не минават само с любопитни погледи. Особено един от тях. Подозрителен ли е, приближава към масата ми, за да ми предложи питие. Благодаря и отказвам. Собственикът на заведението се намесва. Идва към мен, за да ме отърве от натрапника, но той не се предава:

— Познавам дамата.

— Не ме познава — отвръщам аз и разколебаният собственик остава прав до масата ми.

— Умолявам ви господине, не пречете на гостите ми!

Мъжът е първичен и нахален, от тези, които винаги си взимат сами онова, което искат. От типа на Фред. От типа на Кристофър. Струва ми се, че светът е пълен точно с такива мъже, а аз съм живяла в парник. Под похлупак, защитена от всичко. И може би наистина съм живяла под похлупака на Фред, под похлупака на богатството му, който ме е изолирал в друг свят, с други отношения между хората.

— Моля ви господине, оставете ме да изпия спокойно кафето си.

— Ще го изпиете в моята компания. Нима не ме харесвате поне малко?

— Мога да ви бъда майка. Та вие сте на половината от годините ми? — отхвърлям го с възмущение.

— Я не се шегувайте. И много добре знаете, че е без значение, когато…

— Напуснете масата ми! — казвам го с нетърпящ възражение глас и втренчила сърдития си поглед в лицето му. — Иначе ще стрелям! — ръката ми е в чантата и напипва пистолета.

— О! — изправя се той бързо. — Нищо лошо не съм ви предложил. Просто малко ухажване, за което всяка друга жена би била благодарна — и се отправя към своята маса, а там другите се смеят и не откъсват очи от мен.

— Браво, маце! Сложи го на мястото му.

Отдъхвам с облекчение, но бързам да изпия кафето си. Най-доброто е да си тръгна. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Тръгвам.

— Ще ви настигнем по пътя! — обажда се натрапникът.

Няма да ме настигнат. Успокоявам се, че не са от хората на Фред. Значи, предполагам, че Фред е нает хора, които… значи не съм в безопасност, щом подсъзнанието ми… О, Господи!

Използвам всички възможности на колата си, за да увелича разстоянието между себе си и заведението. Успявам.

Но не успях да позвъня на Ан.

Пристигам в Сейнт Луис някъде по обяд. Горещината е все така непоносима. Питам кого ли не, докато открия къде се намират гробищата. Повечето хора не знаят. А когато все пак ги намирам, трудно се оправям сред алеите и пазачът ме повежда към гроба на Моника. Пожелала е да не бъде кремирана, лукс, който не всеки може да си позволи, бърбори до мен пазачът. Той ме води уверено и ми сочи далеч напред. Към групичката от хора. Мога да различа кои са. Идват всеки ден, казва служителят и ме оставя сама. Тръгвам право пред себе си, притиснала огромния букет, който нося. Зад гърба си чувам стъпки, но не се обръщам, макар че изпитвам ужас от звука на скърцащия пясък. Вече различавам Франк, двамата сина, двете дъщери. Не можаха ли да пристигнат една седмица по-рано? На рождения й ден? На последния й рожден ден? Тогава… тя би останала… жива? Дали? Горчивина и ожесточение ме изпълват към тях. Освен болката по Моника. Очите ми са сухи, а думите на упрек остават неизречени зад стиснатите ми зъби. Нямам право да ги упреквам, след като самата Моника не ги упрекна в нищо, казвам си. Коя съм аз, че да го направя? Преглъщам и горчивината, и болката.

— Моите съболезнования, Франк — той стисва силно пръстите ми в своите.

Преглъщам и думите си на упрек към него.

После го прегръщам. После прегръщам поред и израсналите им деца. Дъщерите се разплакват поред в обятията ми, синовете се опитват да се владеят. Като мъже. Поставям много внимателно цветята върху прясната купчина пръст. Нима е минала само една седмица? На мен ми се струва… вечност. Не биваше да го правиш, Моника. Упреквам нея, мъртвата. И се разплаквам, Франк ме вдига внимателно.

— Не можем да я върнем, Силви — отвежда ме встрани от децата. — Би ли могла да ми кажеш защо го направи? Показа ли ти с нещо, че ще го направи?

— С нищо, Франк — преглъщам сълзите си.

— Ако не беше тази проклета операция… може би тя… Спасих чужд живот, а нея не успях…

— Франк… — не, не мога да го запитам. Никога не съм можела направо да запитам за най-съществено. — Тя… не ми позволи дай задавам никакви въпроси. И като че ли го беше решила отдавна.

— Как изглеждаше?

— Превъзбудена като пред рожден ден. Весела и очакваща те. Знаеше, че те… — посочвам към децата им, — няма да дойдат. Тях ги извини с капана на Париж, теб… с работата ти. Не упрекна никого, за никого не каза лоша дума. И с нищо не показа какво мисли да прави. Освен…

— Освен…

— Освен че това е нейният последен рожден ден. Но го обясни с женската си суета.

Франк се е променил до неузнаваемост. Остарял е през тази седмица най-малко с десет години. Виждам, че ръцете му треперят, за хирург това е недопустимо, знае го и си е взел отпуск. Усещам в дъха му и мирис на алкохол. Пропил ли се е? Въздъхва тежко и ме гледа с особен невиждащ поглед.

— Децата тръгват утре — казва неочаквано. — И аз оставам съвсем сам.

— Не бива — разтревожвам се не на шега. — Нито за миг не бива да оставаш съвсем сам. Не можеш ли да ги задържиш още малко? Поне, докато си в отпуск?

— Ти успявала ли си да задържиш твоите, когато най-много си се нуждаела от тях? — отвръща ми с въпрос, от който мога да се превия на две.

И се превивам.

— Ако трябва да ти отговоря честно, не.

— Тогава? Защо мислиш, че аз ще успея?

— Защото… — изстрелва изненадващо и за самата себе си, — има ли смърт, има и чувство за вина. А чувството за вина би могло да ги спре.

Франк тъжно поклаща глава.

— Те имат своите хиляди оправдания. Вече ги изслушах. А изслушах и обвиненията им. Няма ли да ме обвиниш и ти?

— Не, Франк. Аз също имам вина към нея.

Замълчаваме и двамата. Гледаме към израсналите деца, те разискват нещо оживено помежду си, но нито една тяхна дума не стига до нас. Тъжни са, но и тъгата им е друга, тя няма тежестта на нашата. Ще забравят бързо в Париж…

— Ще поостанеш ли поне ти?

— Обещала съм на Ан… Най-късно довечера трябва да съм при нея. И ако не пристигна…

— Би могла да й позвъниш от къщи.

— Не, Франк — въздъхвам, — и аз имам своите основания да бързам. Не мога да ти обясня. Но ти би могъл, докато си в отпуска, да дойдеш при нас в Ню Джърси. Фред ще ти се зарадва…

— Фред беше на погребението на Моника, а всъщност очакваше… теб. И аз те очаквах.

— Научих късно.

— Случило ли се е нещо между теб и Фред? Видя ми се особен, ожесточен и…

— Навярно съм го раздразнила с неочакваното си отсъствие. За първи път отсъствам, без да го предупредя.

— Навярно и за последен, нали?

Кимам в съгласие. И се усмихвам тъжно.

Разделяме се. Отново поред прегръщам всички. И отново преглъщам думите си на упрек към тях. Все едно, никакви упреци няма да върнат мъртвата Моника. Те ще продължат без нея. Както и аз… По-добре или по-зле, с повече болка или с по-малко болка…

Усещам погледите им в гърба си и те ме препъват. Чувам отново ония стъпки със скърцането на пясъка, но не се обръщам. Веднъж да стигна до колата си! Вмъквам се в горещината й, паля, измъквам се

неумело между паркиралите и едва не се блъсвам в една от тях. Зад мен още някой потегля. Внушавам ли си или наистина имам опашка? И защо? Спомням си за пияните от крайпътното заведение, те обещаха да ме настигнат, но отдавна са ме забравили. Поглеждам притеснена в огледалото за обратно виждане, в колата зад мен виждам двама напълно непознати. Намалявам скоростта, и те намаляват. Увеличавам скоростта, и те увеличават своята. О, Господи! Изтръпвам цялата. Спирам на първия паркинг, който забелязвам край друго крайпътно заведение. Преди още да сляза, виждам, че колата с двамата непознати продължава по магистралата. Въздъхвам с облекчение. Твърде подозрителна ли съм? Или наистина ме грози опасност? Избърсвам потта от челото си. Трябва да премисля трезво, не бива да се поддавам на паниката. Завръщането ми при Ан означава завръщане към всички. Фред би го разбрал…

Кристофър навярно греши.

Както и Франк. Защото колкото и да е бил ожесточен към мен, Фред би могъл и да ми прости. След като се завръщам…

А дали не греша аз?

Припомням си…

Една от неговите секретарки бе уволнена от Фред само за една неволно изпусната от нея дума. Бях се застъпила за момичето, но Фред остана на своето. Не мога да бъда повече сигурен в нея, ми каза.

Един от неговите шофьори, който му бе служил предано години, също бе освободен за нещо съвсем дребно. И пред мен Фред бе казал същите думи, не мога да бъда повече сигурен в него.

Същото сполетя и един от партньорите му, последвано от същата реплика на Фред. И последва пред мен тирадата, добре познатата тирада — бизнесът е война.

— А бракът? — бях го запитала тогава.

— Бракът — засмя се Фред. — За заетия мъж бракът означава сигурен тил. За да воюва с останалите, тилът му трябва да е винаги сигурен.

Отново думата сигурен.

Страхът ме напада от всички страни. Възможно е Кристофър да е прав, аз вече не съм сигурен тил за Фред. И дори да се върна, той не би

ми имал повече доверие, че няма отново… да го изправя пред възможността за скандал, развод или… За него е достатъчно само чувството, че няма да е безрезервно сигурен в мен.

Тогава?

Ще му позвъня.

Страхът ме е завладял изцяло. Слизам от колата като внимателно оглеждам прелитащите по магистралата коли. Очаквам насочен към мен пистолет, а всичко изглежда делнично, всичко е такова, каквото трябва да бъде. Вмъквам се в заведението, като непрекъснато поглеждам зад себе си. Никой не ме последва. С треперещи колене се отпускам до най-близката свободна маса и търся с очи телефона. Има. В дъното. Точно на срещуположния ъгъл. Първо да дойда на себе си. Искам сок. Пот се стича по косите ми, пълзи по гръбнака ми, стига чак до петите ми. Страх ме е да остана, страх ме е да продължа, страх ме е и от съдържателя, които ми донася изпотената чаша със сока. Като че ли напълно съм парализирана. Забелязвам, че пръстите ми треперят, когато посягам да вдигна чашата. Отпивам. Не се паникьосвай, Силви, не се паникьосвай, повтарям си, потретям си до безпаметство… Трябваше да знаеш, че за теб друго бягство, освен смъртта няма. Другото е илюзия. Могат да те спасят единствено децата ти. Ако поискат. И ако ти се даде възможност да стигнеш до тях. Поне до Ан… От вероятността да не мога да стигна дори до Ан, Ми прилошава. Фред би трябвало да ми остави поне тази възможност. Ще му позвъня.

С несигурни бавни крачки се добирам до телефона в ъгъла.

— Господин Макрой — казвам с овладян глас в слушалката.

Непознат млад глас ми отговаря:

— Господин Макрой заминава за Хонконг. Вече е на път за летището. За кого да запиша?

— В колко излита самолетът му? Обажда се госпожа Макрой.

Като че ли на момичето отсреща му е нужно много време, преди да ми отговори:

— След час и пет минути, госпожо. Какво да му предам, ако позвъни преди полета?

Сега на мен ми е нужно много време, за да дойда на себе си. Той беше в чужбина, когато предишната му жена… И сега отново няма да бъде тук, а в чужбина, и каквото и да ми се случи, то… Не! Ти не си

предишната госпожа Макрой. Ти си майка на децата му. С теб е живял повече от трийсет години. За теб има надежда, има!

— Бихте ли ми дали номера на летището? Непременно трябва да се свържа с него.

Момичето с неохота ми издиктува някакъв номер. Повтарям го, за да не сбъркам.

— И ако все пак не успеете да се свържете, какво да му предам? — настоява за отговор момичето.

— Ще се свържа — казвам убедено. — А ако не успея, кажете му, ще дочакам завръщането му при Ан.

— Цял месец? — изненадва се момичето.

Затварям, за да не губя повече време. Междуградските линии се оказват заети, струва ми се, че под мен има вече локвичка от пот. Едва издържам права, но продължавам упорито да набирам… Заето. Заето. Заето. Проклети линии! Заето. Колко време е минало? На какво разчитам? Заето. И най-сетне спасителният свободен сигнал:

— Летище „Кенеди“. Слушам ви.

Гласът ми е изчезнал, напразно насилвам гърлото си за някакъв членоразделен звук.

— Не ви разбрах, госпожо. Навярно линията е лоша, наберете отново — и затваря.

О, Господи Същата мъка, заето, заето, заето. И отново:

— Летище Кенеди. Изстрелвам светкавично:

— Спешно е. За господин Макрой от пътниците за Хонконг. Трябва да му предам съобщение…

— Момент да проверя… — и само след секунда. — Пътниците за Хонконг са вече отведени в самолета. Съжалявам, госпожо.

Съдържателят притичва, за да ми предложи стол, навярно съм залитнала към стената.

— Зле ли ви е? С какво мога да помогна?

— Благодаря. От горещината е…

Той се отдръпва деликатно, но вече не ме изпуска от погледа си. Оглеждам се. Помещението е вече пълно, освен моята маса нито една не е празна. Предимно мъже. Само непознати. Някои от тях… Или няколко е възможно да са тук заради мен. Ето, ония двамата, също не ме изпускат от погледа си.

Не изпадай в паника, Силви. Позвъни на Ан.

Протягам отново ръка към апарата. Изправям се с мъка. Пресмятам колко километри ми остават до дома и. Не са много. Ако успея да ги мина, без да ми се случи нещо, то… Но най-доброто е да дочакам Ан тук. Би могла да стигне дотук, за не повече от час. Набирам разтреперана номера. Никой. Що за шанс да не ми отговаря никой? Ще опитам отново по-късно, а дотогава ще пробвам при Джули, прекалено е далече, за да я чакам тук, но поне ще я чуя. Не мога да отрека, че въпреки пренебрежителното си отношение, Джули ме обича. По своя си начин. Когато се отдаде на модата, тя искаше да ме вземе в модната си къща, да бъда нейните очи и уши за персонала. Не трябваше да й отказвам. Всъщност аз не й отказах, а Фред не ми позволи. Тогава Джули искаше да разговаря с него и да го убеди, спрях я аз.

Няма начин Джули да не е в кабинета си. Пристрастена в работата, тя почти не излиза от него. А ако не ме обичаше и мен би ли кръстила модната си къща „Силви“? Едва ли… Секретарката й вдига телефона… Госпожица Макрой, отвръща ми момичето, което добре познавам, е заета. В момента има… Предайте й, тонът ми звучи изискващо, настоятелно, че я търси спешно майка й, нека сама прецени.

— Бихте могли да позвъните й по-късно! — не отстъпва и секретарката й, която изпитва страх от Джули.

— Не бих могла — не отстъпвам и аз.

— Но тя ми е забранила да я безпокоя, заради когото и да било. Дори да я търси президентът на щатите.

— Майката е повече от президента на която и да било държава — гласът ми вече заповядва.

— Ще видя какво мога да направя! — не обещава момичето, но навярно отива, за да й съобщи с ужас за самата себе си.

Чакам. След минута чувам задъхания глас на Джули. И в него прелива тревога.

— Мамо! — не ме е наричала така от дете. — Откъде се обаждаш? Подлуди ни всички, особено баща ни. И то точно сега, когато са най-важните му сделки.

— Скъпа — не се предавам и аз и се засмивам. Джули си е Джули, загрижена за баща си и за сделките му, но донякъде и за мен,

— най-важните сделки на баща ти са по всяко време. Така беше и преди десет години, и преди пет, и сега, и утре.

— Не си справедлива към него, но нали не печелиш ти? Той замина и ми поръча да се грижа за теб, когато и да се обадиш, от, където и да се обадиш. Къде си, за да дойда и те прибера?

— Близо до Ан. След час ще бъда при нея.

— Ах да, до твоята слабост — засмива се тя и е доволна, че е отмахнала една грижа от себе си. — Наистина си далече. Не мога да си позволя да загубя толкова пари за прищевките ти към… — не се доизказва, а след миг продължава. — Ще благоволите да ми позвъните от дома й, нали? А сега се връщам на съвещанието. Кога да те чакаме в Ню Джърси?

— За пристигането на баща ви.

— О, не — ядосва се не на шега Джули. — Ти само заради него ли ще се прибереш, а не заради мен и Дела? — и ми траква слушалката.

Присядам отново на стола, преди да звъня отново на Ан.

Оглеждам отново заведението. Ония двамата до моята маса не са отлепили очи от мен през цялото време. Кои са те? Приличат на двама мъже, тръгнали да се забавляват и съвсем безобидни на вид. Може ли човек да бъде сигурен? Бих предпочела да са си отишли, но явно нямат такива намерения. Поръчали са си нови халби бира, ще си поръчам и аз, докато чакам Ан. Няма да мръдна от това заведение без нея. Всичко ме плаши.

Най-сетне тя вдига слушалката.

— Мамо? — и тя отдавна не ме е наричала мамо. — Чакам те.

Поглеждам към двамата, които пият бира до масата ми. Те се опитват да чуят думите ми. Макар да изглеждат безобидни, не са. Прекалено много се интересуват от мен и аз нямам право да рискувам Ан. Нямам право, да рискувам никоя от трите.

Ти си майка на децата му. Силви, припомням си. С теб той не би бил толкова жесток, колкото с, предишната си жена, а ако е решил да бъде дори по-жесток, точно защото си майка на децата му, нямаш право да ги вмъкваш в кашата, която сама си забъркала. Нямаш право.

— Няма да мине и час и ще бъда при теб. Просто ще изпия една бира, горещината е ужасяваща. До скоро, Ан!

— До скоро — отвръща ми тя радостно. — Чакаме те!

С все още омекнали крака се връщам на масата си. Поръчвам си и аз една бира. Гърлото ми е сухо, изпивам я на един дъх. И с крайчеца на очите си не ги изпускам и аз. Те вече плащат, изправят се и тръгват към вратата. А на самия праг се разминават с други двама, които заемат масата им и също си поръчват бира за пиене. Но и те не ме изпускат нито за миг от погледите си. Единият дори си позволява някаква реплика, колко съм красива и колко… сама. Веселяци! Разговарят високо за жени и за чукане.

Навярно съм станала твърде мнителна.

Навярно Кристофър ме е наплашил. А и аз самата не съм лишена от въображение.

Най-добре е да не губя повече време, да платя и да се отправя към Ан, която ме чака.

Няма за какво повече да кисна тук. Само горещината ще се засили, въздухът ще започне да трепти в очите ми, умората от неспокойната нощ ще ме свали.

Плащам и излизам.

Никои не тръгва подире ми.

В колата включвам отново климатичната. Включвам и радиомагнетофона. Взетото решение е хубаво нещо. Завръщането хубаво нещо. Както и музиката, която ме разтърсва изведнъж. Животът е хубав, пее мелодичен женски глас, когато ти обичаш все едно дали те обичат. Какво толкова се е случило? Отсъствала съм една седмица загубила съм най-добрата си приятелка, а Фред би разбрал, че след нейната смърт съм се нуждаела от усамотение… И от преоценка на преживяното дотук. И… от… Кристофър? Не може да знае за Кристофър. Ако бях му казала, че искам да се откъсна за малко от него и децата, Фред би ме разбрал. Не беше ли изключително внимателен, когато махнах детето заради „принцесите“? Никога не е бил по-нежен. И когато му казах, че наистина е било син, той само за миг се намръщи и после се засмя, не съжалявай, добре сме си и с трите момичета. Виж ги, красавици, всеки може да ни завиди…

Магистралата по това време на деня е сравнително спокойна, колите към Сейнт Луис са повече. Още около шестнадесетина километра и ще прегърна Ан. Колко ли е порасло голямото дете? А

малкото? И от кога не съм ги виждала? Ще ми се зарадват, едва ли са ме забравили. А и самата Ан, и тя е толкова самотна с нейния вечно отсъстващ съпруг. Ще имаме време да разговаряме, както никога досега. Легнат ли децата да спят, ще седнем само двете пред камината, от която ще вее хлад и като две добри приятелки… ще преобърнем всичко дотук с доброто и лошото в него. С годините Ан все повече ме разбира, ние сме от една и съща страна, родителската. А Джули и Дела ще започнат да ме разбират, когато и те станат майки. Защо толкова се бях ожесточила към тях? Защо? Та всяка от тях мъкнеше проблемите си сама, бореха се и не се предаваха, не ми показваха раните си, а само бляскавата страна на успеха. Навярно защото си мислят, че не мога да им помогна и не мога да ги разбера… Защото за тях аз си оставах жената, живееща живота си под похлупака на баща им. От него можеха да научат много, от мен почти нищо. Той бе опитният, той водеше войната в бизнеса си, той се бе сблъсквал с какво ли не и винаги бе излизал победител… Това децата го разбират най-добре и дори да не го разбират, го усещат и му се възхищават. Тогава?

Карам със сто и двайсет. Не е много за магистрала като тази. Настигам някаква кола, мен ме застига друга. Не обичам да задминавам, не обичам да ме задминават, но давам път на колата зад мен. Само че тя остава като че ли залепена за моята и това ме дразни. Опитвам се да изпреваря тази пред мен, давам мигач, натискам газта, но тя не ми дава път. Усещам се като в конвой. Прехвърлям се в платното за най-бързо движение, и двете коли също се прехвърлят. Изпотявам се от напрежение. Не е игра. В капан ли съм? Искат да ме спрат или… просто да ме придружат до някаква цел? Все още не разбирам. Намалявам скоростта и се привеждам напред, колата пред мен също намалява скоростта си, а колата зад мен… Тогава? Изведнъж виждам моста. Няма да видя Ан. Няма да видя Джули. Нито Дела.

Фред е решил така. Защото… това е негово дело. Повече не съм сигурен тил. И ще си платя за това. Измъкване няма. Мостът е съвсем пред мен. О, Фред, а аз почти ти повярвах за предишната госпожа Макрой!

Предстои ми да навляза в моста. Още някакви си метри. Колата пред мен вече е стъпила на платното му. Колата зад мен търпеливо изчаква. Тя поизостава, за да набере скорост изведнъж и да ме халоса отзад.

Имам ли избор?

Да спра? Да не спра?

Спра ли, ще изскочат от първата кола, ще изскочат и от втората, ще вдигнат пистолетите и… Един изстрел е достатъчен. Или… без изстрел, ще ме вмъкнат насила обратно в моята кола, после ще я засилят, за да прескочи перилата на моста и „Мисисипи“ да ме погълне заедно с нея. А е възможно и просто да ме зашеметят с удар и да преметнат през перилата само тялото ми. Кое е по-доброто?

За Фред или за мен? Кое за децата ни?

Ти сама избра, шепне оправдателно Фред. *Трябваше да предположиш, че няма да допусна нито развода, нито самоубийството ти. А също така и завръщането ти. Закъсня за него.*

Да, трябваше да предположа. Ти не прости на никого. Защо точно на мен очаквах да простиш? Заради „принцесите“ ли? Те вече не се нуждаят нито от теб, нито от мен…

Още само миг.

Няма да спра.

Не спирам. Насочвам колата право към перилата на моста. Натискам докрай газта. И… вече летя по параболата, малко нагоре над перилата, после надолу и носът на колата докосва водата, вече ме поглъщат дълбините на Мисисипи… Сбогом…

Издание:
Сандра Купър. Ще ви кажа сбогом
ИК „Весела Люцканова“, София, 1994
Редактор: Вихра Манова
Художник: Росица Крамен

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.